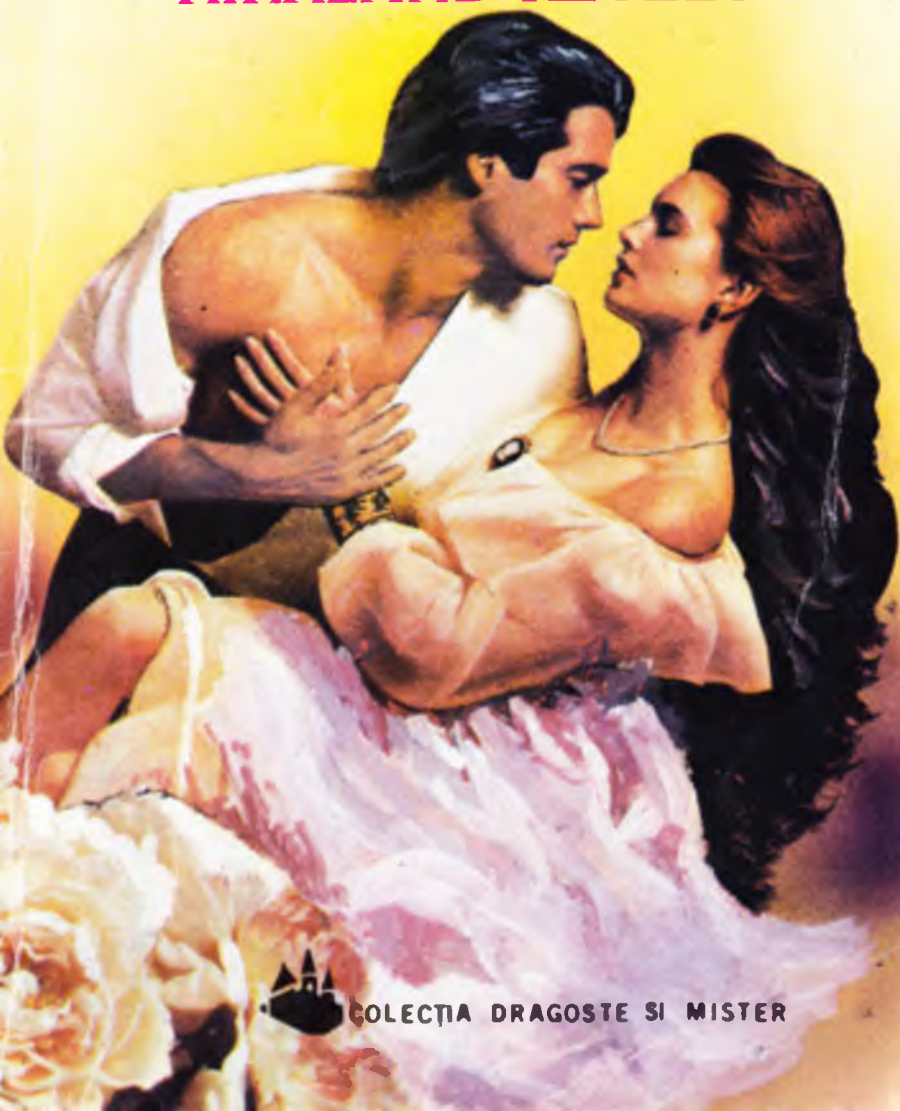

VICTORIA HOLT

MISTERUL DE LA
KIRKLAND REVELS

COLECȚIA DRAGOSTE ȘI MISTER

bestseller

Romanele Victoriei Holt au fost publicate în numeroase ediții în Anglia, Statele Unite, Australia și multe alte țări ale lumii. Ele s-au bucurat de o largă apreciere din partea publicului, devenind bestseller-uri îndrăgite.

MISTERUL DE LA KIRKLAND REVELS

Kirkland Revels se conturează amenințător, asemeni unei fortărețe de piatră, deasupra ținutului sălbatic și mlăștinos din Yorkshire. Pentru Catherine, tînăra mireasă a lui Gabriel Rockwell, domeniul pare măreț și romantic.

Dar, din momentul în care pășește pragul noului ei cămin, teribilele secrete închise în spatele zidurilor masive încep să iasă la iveală...

"În imperiul suspense-ulul romantic, o femeie domnește absolut : VICTORIA HOLT."
THE GUARDIAN

VICTORIA HOLT

*Misterul
de la
Kirkland Revels*

C o p e r t a : Alexandru Bercaru
Tehnoredactare : Dan Drăgotescu

Kirkland Revels
by Victoria Holt

Copyright © Mark Hamilton as Literary Executor to the
Estate of the late E.A.B. Hibbert

Toate drepturile asupra acestui titlu
pentru limba română aparțin editurii **KARAT**

© Editura KARAT - 1994

VICTORIA HOLT

*Misterul
de la
Kirkland Revels*

Traducere de
Roxana Cocârlă
și
Carmen Radu

Editura KARAT

București - 1994

Apoi, brusc, mi s-a făcut frică. Simțeam că nu eram singură. Părea că printre acele crăpături înguste, ce odată fuseseră ferestre, erau ochi ce mă pîndeau. Strălucirea amurgului atingea pietrele ce păreau roșiatice. Mi-a venit atunci ideea fantastică că aveau viață în ele. Nu știam ce se întîmplase cu mine, dar mă așteptam să aud cîntecul călugărilor în timp ce se îndreptau spre naos. Inima-mi bătea ca un ciocan pe cînd priveam cerul roșu ca sîngele, printre arcade. Mi s-a părut că aud undeva, nu foarte departe, o piatră mișcată din loc și sunetul unor pași...

capitolul 1

I-am cunoscut, pe Gabriel și pe Friday, în aceeași zi și, curios, aveam să-i pierd deodată. De aceea, ulterior, nu m-am mai putut gândi la unul din ei fără a mă gândi și la celălalt. Faptul că viața mea a devenit o parte din viața lor este, într-un fel, un indiciu asupra caracterului meu, deoarece amîndoi au început prin a trezi în mine un oarecare instinct de a proteja. Toată viața mea, pînă atunci, m-am protejat pe mine însămi și cred că am avut un sentiment de satisfacție descoperind alte persoane ce aveau nevoie de protecție. Niciodată pînă atunci nu mai avusesem un iubit, niciodată nu mai avusesem un cîine și - cînd aceștia doi au apărut - evident, i-am primit cu brațele deschise.

Îmi amintesc perfect ziua. Era primăvară și, după amiază, un vînt proaspăt sufla deasupra mlaștinilor. Mă îndepărtasem călare de *Glen House* și, în acea vreme, nu puteam părăsi casa fără a avea un sentiment de evadare. Această senzație mă urmărea de cînd mă întorsesem acasă de la școala mea din Dijon. Poate fusese mereu prezentă, dar o femeie tînără percepe aceste senzații mai acut decît un copil.

Casa mea era un loc sumbru. Cum putea fi altfel, atît timp cît era dominată de cineva care nu mai era

acolo? Hotărîsem în primele zile de la reîntoarcerea mea să nu trăiesc niciodată în trecut. Orice mi s-ar întâmpla, nu mă voi uita înapoi. Devreme în viață - aveam atunci nouăsprezece ani - învățasem o lecție importantă. Stabilisem să trăiesc prezentul - trecutul uitat, viitorul lăsat să se dezvăluie singur.

Privind înapoi, îmi dau seama acum că am fost o victimă sigură pentru soarta ce mă aștepta.

Cu șase săptămîni înainte să se întâmple, m-am întors acasă de la școala unde fusesem în ultimii patru ani. În tot acest timp nu am mai revenit acasă, deoarece locuiam în Yorkshire și ar fi fost o călătorie lungă și costisitoare, străbătînd jumătate din Franța și Anglia. Educația mea era și așa destul de scumpă. Pe perioada anilor de școală mi-am făurit o imagine oarecum dramatică despre căminul meu, astfel încît tabloul din imaginația mea era diferit de realitate. De aici șocul avut cînd am ajuns acasă.

De la Dijon, am călătorit în compania prietenei mele Dilys Heston-Browne și a mamei ei. Tatăl meu aranjase lucrurile în acest fel, deoarece era de neimaginat ca o fată tînă să călătorească neînsoțită. Doamna Heston-Browne m-a condus la gara St. Pancras, m-a instalat într-un vagon de clasa întîi și am călătorit singură de la Londra la Harrogate, unde urma să fiu întîmpinată.

Bănuiam că voi fi așteptată de tatăl meu, dar speram să fie unchiul meu cel ce mă va întîmpina. Era ridicol din partea mea deoarece, dacă unchiul Dick ar fi fost în Anglia, ar fi venit pînă la Dijon după mine.

Cel ce m-a așteptat cu trăsura a fost Jemmy Bell, vizitiul tatălui meu. Arăta altfel decît Jemmy pe care-l știusem cu patru ani înainte, mai ridat și totuși mai tînăr. Acesta a fost primul mic șoc, descoperind că cineva, pe care credeam că-l cunosc atît de bine, nu era chiar cum mi-am imaginat.

Jemmy fluieră văzînd mărimea cufărului meu, apoi îmi zîmbi:

- Măi, să fie, domnișoară Cathy, se pare că ai devenit o adevărată tînără doamnă!

Era un alt memento. În Dijon fusesem Catherine sau Mademoiselle Corder. *Domnișoara Cathy* suna a altă persoană.

S-a uitat sceptic la jacheta mea de călătorie, din catifea verde ca smaraldul, cu mîneci tivite cu blăniță de miel, și la pălăria de pai lăsată peste ochi, decorată cu o coroniță de crizanteme. Apariția mea l-a surprins; nu văzuse prea des în orășelul nostru astfel de haine la modă.

- Ce face tata? am întrebat. Mă așteptam să vină el să mă întîmpine.

Jemmy și-a împins înainte buza de jos și a clătinat din cap.

- Un martir al gutei, zise el. Nu suportă zdruncinăturile. Și apoi...

- Ce anume? l-am întrebat tăios.

- Ei bine... a ezitat Jemmy. Abia și-a revenit după una din stările lui proaste...

Am simțit o scurtă tresărire de frică, aducîndu-mi aminte de acele stări proaste caracteristice zilelor de odinioară. "Stai cuminte, domnișoară Cathy, tatăl tău are una din stările lui proaste..." Stările astea

coborau asupra casei noastre cu o anumită regularitate și, cînd erau printre noi, umblam prin casă în vîrfurile picioarelor și vorbeam în șoaptă. Cît despre tatăl meu, dispărea din ochii noștri iar cînd reapărea era mai palid ca de obicei, cu umbre adînci sub ochi. Nu părea să audă cînd i se vorbea și reușea să mă sperie. În timpul cît am fost plecată de acasă, mi-am permis să uit acele stări proaste. Am zis iute:

- Unchiul nu este acasă?

Jemmy a dat din cap:

- Sînt mai mult de șase luni de cînd nu l-am văzut. Probabil vor mai trece opt'șpe pînă să-l vedem din nou.

Am aprobat. Unchiul Dick era căpitan pe mare și îmi scrisese că era plecat spre celălalt capăt al lumii, unde urma să fie prins cu treburi timp de multe luni. M-am simțit deprimată. Aș fi fost mult mai fericită dacă el ar fi fost acasă să-mi ureze bun venit.

Eram duși la trap pe drumuri ce-mi stîrneau amintirile și mă gîndeam la casa în care locuisem pînă cînd unchiul Dick a hotărît că a venit timpul să plec la școală. Pe tatăl meu îl înzestrasem cu personalitatea unchiului Dick; înlăturasem păienjenitul vechi urzit de timp, lăsînd să intre în loc strălucirea soarelui. Căminul despre care povestisem prietenelor mele era cel pe care l-aș fi dorit, nu cel pe care-l știam. Dar acum perioada visării se terminase. Trebuia să dau ochii cu realitatea, nu cu ceea ce mi-aș fi dorit să fie.

- Ești tăcută, domnișoară Cathy, a zis Jemmy

Avea dreptate. Nu eram în dispoziție de vorbă. Îmi stăteau pe vârful limbii întrebări pe care nu le-am pus, știind că răspunsurile pe care mi le-ar fi dat Jemmy nu ar fi fost cele dorite. Urma să le descopăr singură.

Ne-am continuat drumul pe aleile uneori atât de înguste încît frunzișul amenința să-mi smulgă pălăria de pe cap. În curînd peisajul urma să se schimbe, cîmpurile netede, aleile înguste lăsînd loc unui ținut sălbatic. În timp ce calul își continua drumul, am simțit deja în nări mirosul mlaștinilor.

M-a cuprins atunci o explozie de bucurie și am realizat că le-am dus dorul încă de cînd plecasem. Probabil că Jemmy a remarcat că m-am luminat la față, căci a spus:

- Nu mai avem mult, domnișoară Cathy.

Și iată orașelul nostru, Glengreen - cîteva case grupate în jurul bisericii, hanul, pajiștile și cocioabele. Ne-am continuat drumul pe lîngă biserică, pe alee, printre porțile albe, pînă ce ne-a apărut în față *Glen House*. Mai mică decît cea din imaginația mea, cu storurile venețiene trase în jos, lăsînd abia vizibile, în spatele lor, perdelele de dantelă. Știam deja că draperiile grele de velur de la ferestre aveau să fie trase pentru a împiedica să intre lumina zilei.

Dacă unchiul Dick ar fi fost acasă, ar fi tras deoparte draperiile, ar fi ridicat storurile, iar Fanny s-ar fi plîns că soarele îi decolorează mobila, în timp ce tatăl meu... nici măcar nu i-ar fi auzit lamentările.

Pe cînd coboram din trăsură, Fanny, care ne-a auzit sosind, a ieșit să mă salute. Era o femeie din

Yorkshire, rotundă ca un butoiuș, care ar fi trebuit să fie voioasă, dar nu era. Probabil că devenise mohorită din cauza anilor petrecuți în casa noastră. S-a uitat critic la mine și mi-a zis cu vorba ei plată:

- Ai slăbit de cînd ai plecat.

Am zîmbit. Era un salut neobișnuit din partea cuiva care nu m-a văzut de patru ani și care mi-a fost singura mamă de care îmi puteam aduce aminte. Și totuși era de așteptat. Fanny nu m-a răsfățat niciodată. I s-ar fi părut "o prostie", după spusele ei, să arate vreo dovadă de afecțiune. Doar atunci cînd critica își arăta sentimentele. Și totuși, această femeie a avut grijă să fiu hrănită și îmbrăcată așa cum trebuie. Nu mi s-a permis niciodată să port podoabe fanteziste sau ceea ce numea ea "zorzoane". Se mîndrea cu vorbele ei directe, cu adevărul spus mereu nemascat, cu părerile întotdeauna sincere, deseori brutale. Nu eram oarbă la calitățile ei, dar în trecut tînjeam după unele dovezi de afecțiune, chiar nesincere. Amintirile mele despre Fanny mi-au revenit cu repeziciune. În timp ce-mi studia îmbrăcămintea, gura îi zvîcnea într-un fel pe care mi-l aminteam perfect. Ea, cea căreia îi era greu să zîbească atunci cînd era vorba de bucurie, era oricînd gata de un zîmbet disprețuitor, amuzat. M-a întrebat:

- Astea-s hainele pe care le porți acum, așa-i?

Și din nou acel zvîcnet al buzelor.

Am aprobat cu răceală.

- Tata este acasă?

- Cathy!... era vocea lui, în timp ce cobora scările ce dădeau spre hol.

Arăta palid, cu umbre sub ochi. Văzîndu-l pentru prima oară cu ochii unui adult, mi s-a părut că arăta rătăcit, de parcă nu aparținea de fapt acestei case sau acestor timpuri.

- Tată!

Ne-am îmbrățișat, dar căldura pe care se străduia s-o arate nu-i izvora din inimă. Am avut sentimentul ciudat că nu era fericit să mă vadă înapoi, că a fost bucuros să scape de mine, că ar fi preferat să rămîn în Franța.

Și acolo, în holul sumbru, la mai puțin de cinci minute de la întoarcere; mi-am dorit din suflet să evădez din casa care deja mă apăsa. Ce diferită ar fi fost revenirea mea acasă dacă unchiul Dick ar fi fost aici!

□

Casa s-a închis în jurul meu. M-am dus în camera mea unde razele soarelui băteau printre șipcile jaluzelelor. Le-am ridicat și lumina zilei a invadat încăperea. Apoi am deschis fereastra camerei mele situate la ultimul nivel al casei, de unde puteam vedea mlaștinile. Privindu-le, am simțit un freamăt de plăcere. Nimic nu se schimbase și priveliștea continua să mă încînte. Mi-am adus aminte de plăcerea imensă pe care o simțeam cînd ieșeam călare cu poneiul, chiar dacă întotdeauna trebuia să fiu însoțită de cineva de la grajduri.

Cînd unchiul Dick era acasă, călăream împreună, cu fețele în bătaia vîntului. Mi-am amintit cum deseori ne opream la fierărie pentru a potcovi calul

și, cu mirosul de copită arsă în nări, stînd pe un scăunel înalt, sorbeam dintr-un pahar de vin făcut în casă de Tom Entwhistle. Mă amețeam puțin și asta îl amuza grozav pe unchiul Dick.

- Ești un excentric, căpitane Corder, îi zicea deseori Tom Entwhistle.

Îmi dădeam seama că unchiul Dick își dorea să devin, pe măsură ce creșteam, exact ca el. Și cum și eu îmi doream același lucru, ne înțelegeam perfect.

Mintea îmi rătăcea înapoi în timp, în vremurile de odinioară. Mîine, mi-am zis, voi călări spre mlaștini... de data aceasta singură. Ce nesfîrșită mi s-a părut acea primă zi! M-am plimbat prin toate camerele, toate la fel de întunecoase, soarele fiind împiedicat să pătrundă. Aveam două servitoare de vîrstă mijlocie, Janet și Mary, ce păreau două umbre palide ale lui Fanny. Era firesc, atîta vreme cît ea a fost cea care le-a adus și le-a instruit. Jemmy Bell avea doi băieți tineri care să-l ajute la grajduri și care îngrijeau și grădina.

Tatăl meu nu avea nici o ocupație. Era ceea ce se numea un *gentleman*. Și-a încheiat plin de merite studiile la Oxford și, pentru o vreme, a predat cursuri. Interesul lui deosebit pentru arheologie l-a purtat spre Grecia și Egipt. După căsătorie, mama a călătorit împreună cu el dar, înainte ca eu să mă nasc, s-au stabilit în Yorkshire. Tata intenționa să scrie lucrări de arheologie și filozofie. Avea, de asemenea, înclinații de artist. Unchiul Dick obișnuia să spună că problema tatălui meu era că avea prea mult talent, în schimb el, unchiul Dick, neavînd nici un talent, a ajuns doar un marinar.

Cît de mult îmi doream ca unchiul Dick să fi fost tatăl meu! Între călătorii, unchiul meu locuia împreună cu noi. El a fost cel care m-a vizitat la școală. Mi-l aminteam stînd în picioare în camera de primire răcoroasă în care îl condusesese doamna directoare; cu mîinile în buzunare, într-o atitudine de parcă totul îi aparținea. Semănam foarte mult și eram convinsă că, sub barba deasă, bărbia îi era la fel de ascuțită ca a mea.

M-a ridicat în brațe, așa cum făcea cînd eram copil. Cred că la fel va face și cînd voi îmbătrîni. Era felul lui de a-mi spune că eram persoana cea mai deosebită pentru el, așa cum era și el pentru mine.

- Se poartă frumos cu tine? m-a întrebat, cu ochii brusc scînteietori, gata să se lupte cu oricine nu s-ar fi purtat astfel.

M-a scos la plimbare prin oraș, în trăsură pe care o închiriasse. Am intrat prin magazine, iar el mi-a cumpărat haine noi, pentru că i se părea că unele fete, colege de școală, aveau haine mai elegante decît mine. Unchiul meu drag! A avut apoi grijă să am o alocație foarte bună, ăsta fiind și motivul pentru care am venit acasă cu un cufăr plin de haine, croite după moda din Paris, după cum m-a asigurat croitoreasa din Dijon.

Dar, în timp ce priveam pe fereastră ținutul mlăștinos, știam că hainele nu-mi puteau schimba caracterul. Eram tot eu, chiar dacă eram îmbrăcată în haine de la Paris, o persoană foarte diferită de fetele de care am fost atît de apropiată în anii petrecuți la Dijon.

Dilys Heston-Browne urma să petreacă sezonul la Londra, Marie de Freece urma să-și facă intrarea în societatea pariziană. Acestea două au fost prietenele mele apropiate și, înainte de a ne despărți, am jurat ca prietenia noastră să dureze toată viața. Deja mă îndoiam că am să le mai văd vreodată. Era influența casei mele, *Glen House*, și a mlaștinilor. Aici trebuia înfruntată realitatea, oricât ar fi fost de neplăcută și de lipsită de romantism.

Acea primă zi părea să nu se mai sfîrșească. Călătoria fusese atît de plină de evenimente iar aici, în liniștea deprimantă a casei, parcă nimic nu se schimbase de la plecarea mea. Singura schimbare se datora faptului că acum nu mai priveam viața cu ochii unui copil, ci ai unui adult.

În acea noapte nu am putut dormi. Am stat întinsă în pat, gîndindu-mă la unchiul Dick, la tata, la Fanny, la toți din cașă. M-am gîndit că era ciudat că tata se căsătorise și avea o fiică, în timp ce unchiul Dick rămăsese burlac. Apoi mi-am amintit zvîcnetul gurii atunci cînd Fanny îl pomenea pe unchiul Dick. Am înțeles că îi dezaproba felul de viață și că, în taină, simțea o satisfacție la gîndul că într-o zi avea s-o sfîrșească rău. Atunci am priceput. Unchiul Dick nu avusese o soție, dar asta nu însemna că nu avusese o mulțime de amante. Parcă-i vedeam sclipirea vicleană din ochi atunci cînd o privea pe fiica lui Tom Entwhistle care, după cum auzisem, "era numai bună". M-am gîndit la multele ocheade pe care le-am interceptat între unchiul Dick și diverse femei.

Dar nu a avut copii și, după cum era de așteptat, iubind cu pasiune viața, și-a îndreptat privirile

acaparatoare asupra fiicei fratelui său, purtându-se cu ea ca și cum ar fi fost a sa.

În acea noapte, înainte de culcare, mi-am studiat imaginea în oglindă. Lumina dată de luminare îmi îndulcea trăsăturile astfel încît, deși nu eram frumoasă, păream atrăgătoare. Aveam ochii verzi iar părul, negru și drept, lăsat liber, îmi cădea greu pe umeri. Aș fi fost mult mai atractivă dacă aș fi putut să-l port astfel, în loc să-l strîng în două codițe răsucite în jurul capului. Aveam tenul deschis, obrajii cu pomeți înalți, bărbia ascuțită și agresivă.

M-am gîndit atunci că întîmplările lasă urme asupra trăsăturilor feței noastre. Figura mea era cea a unei persoane care avusese mult de luptat în viață. Am privit înapoi spre anii copilăriei, spre perioadele lungi în care unchiul Dick era plecat de acasă. Și cea mai mare parte din timp era plecat. Mi-a apărut în fața ochilor un copil dîrz, cu părul împletit în două codițe și cu ochi sfidători. Am înțeles atunci că, în acel cămin tăcut, avusesem permanent o atitudine agresivă. În subconștient simțeam că îmi lipsea ceva și, în anii cît am fost plecată la școală, auzind povestiri despre căminul altor colege, am înțeles ceea ce dorise acel copil, ceea ce-l făcuse să fie sfidător și furios. Dorisem dragoste. Avusesem parte de ea, într-un anume fel, doar cînd unchiul Dick era acasă. Atunci, afecțiunea lui se revărsa asupra mea, posesivă și exuberantă. Dar îmi lipsea dragostea blîndă a unui părinte.

Poate că nu am înțeles toate acestea în acea primă noapte, ci mai tîrziu. Poate au reprezentat doar explicația pe care am dat-o nesăbuintei cu care

m-am avîntat în relația mea cu Gabriel. Dar ceva tot am învățat în acea noapte. Deși n-am putut să adorm multă vreme, ațipisem cînd deodată, m-a trezit o voce. Pe moment n-am știut dacă vocea era reală sau venea din vis.

- Cathy, zicea vocea, rugătoare, plină de durere, Cathy, vino înapoi!

Am fost uimită, nu pentru că îmi auzisem numele, ci din cauza tristeții, a dorului din acea chemare.

Inima îmi bătea cu putere. Era singurul sunet din acea casă tăcută.

M-am ridicat din pat, ascultînd. Apoi mi-am adus aminte o întîmplare similară din zilele dinaintea plecării mele în Franța. Mă trezisem brusc în toiul nopții, cu senzația că cineva îmi strigase numele.

Tremuram. Nu credeam că fusese un vis. Cineva *chiar îmi strigase* numele!

M-am ridicat din pat și am aprins una din lumînări. M-am dus spre fereastra pe care o deschisesem larg înainte de culcare. Se zicea că aerul nopții era primejdios și că geamurile trebuie să fie bine închise în timpul somnului. Dar fusesem atît de dornică să respir aerul proaspăt al mlaștinilor încît am sfidat vechile obiceiuri.

M-am aplecat pe fereastră, uitîndu-mă la geamul de dedesubt. Era cel din totdeauna, cel de la camera tatălui meu.

M-am trezit complet din somnolență înțelegînd că ceea ce auzisem în acea noapte - ca și în noaptea de demult - era vocea tatălui meu, strigînd în somn. O striga pe Cathy.

Pe mama mea o chemase tot Catherine. Îmi aduceam aminte vag de ea, doar ca prezență. Sau, oare, doar îmi imaginam? Mi se părea că-mi aminteam cum mă strînge tare în brațe, atît de tare încît plîngeam din lipsă de aer.

Apoi, totul se terminase. Am avut senzația ciudată că n-am mai văzut-o de atunci, că nimeni, din acea clipă, nu m-a mai îmbrățișat cu drag, pentru că am țipat atunci cînd m-a strîns mama în brațe.

Oare acesta era motivul tristeții tatălui meu? Oare încă o visa, după atîția ani de la moartea ei? Poate ceva din mine îi amintea de ea. Ar fi fost firesc și, aproape sigur, așa era. Poate întoarcerea mea i-a trezit vechi amintiri și suferințe care mai bine ar fi fost uitate.

Ce lungi erau zilele! Ce tăcută era casa! Era o casă de oameni bătrîni, ale căror vieți aparțineau trecutului. Am simțit trezindu-se în mine vechea răzvrătire. *Eu* nu aparțineam trecutului acestei case.

Pe tata îl vedeam în timpul meselor, după care se retrăgea în birou, unde scria cartea pe care n-avea s-o termine niciodată.

Fanny umbla prin casă, dînd ordine cu mîinile și cu ochii. Era o femeie ce vorbea puțin, dar un zgomot al limbii sau un pufăit puteau fi elocvente. Servitorii îi știau de frică. Avea puterea să-i concedieze. Știam că lăsa să planeze amenințarea înaintării în vîrstă, pentru a le aduce aminte că puțină lume i-ar mai fi angajat, în caz de concediere.

Nu exista nici o pată de praf pe mobilă. Bucătăria, de două ori pe săptămână, se umplea de mirosul îmbietor al pâinii coapte. Gospodăria era condusă lin, fără piedici. Aproape că simțeam nevoia de oarecare dezordine.

Mi-era dor de perioada școlii care, în comparație cu viața din casa tatălui meu, părea să fi fost plină de întâmplări și de aventuri. Mă gîndeam la camera pe care o împărțisem cu Dilys Heston-Browne, la curtea din care urcau permanent vocile fetelor, la sunetul periodic al clopoțelului, ce te făcea să simți că aparții unei comunități pline de viață, la rîsul, la secretele împărtășite, la comediile și dramele unui mod de viață ce părea, retrospectiv, plin de voieșie. În cîteva ocazii, pe parcursul celor patru ani, am fost invitată în excursii, în timpul vacanțelor, de către persoane cărora ie era milă de singurătatea mea. O dată am fost la Geneva cu Dilys și familia ei și cu altă ocazie la Cannes. Dar nu frumusețea locurilor, nici marea - cea mai albastră din toate - nici Alpii, înălțîndu-se în spate, nu erau ceea ce îmi rămăsese în minte, ci atmosfera de familie unită dintre Dilys și părinții ei. Atmosferă pe care ea o considera firească, iar pe mine mă umplea de invidie. Și totuși, privind înapoi, am realizat că doar din cînd în cînd simțisem senzația de singurătate. În cea mai mare parte a timpului mă plimbam, călăream, făceam baie și jucam diverse jocuri cu Dilys și cu sora ei, fiind ca un membru al familiei.

Într-una din vacanțe, cînd toate elevele erau plecate, am fost invitată pentru o săptămînă la Paris, de către una dintre profesoare. Spre deosebire de

zilele voioase petrecute în vacanțele cu Dilys și cu indulgența ei familie, acestea au fost cu totul diferite. Mademoiselle Dupont era hotărîtă să nu neglijeze educația mea culturală. Mă amuza să-mi aduc aminte de acea săptămînă, fără nici o clipă de pauză, de orele întregi petrecute în muzeul Louvre printre maeștri, de călătoria la Versailles pentru o lecție de istorie. Mademoiselle hotărîse că nu trebuia pierdut nici un moment. Dar amintirea cea mai vie din acea vacanță era discuția dintre ea și mama ei, referitoare la mine: eram *săraca micuță, lăsată la școală pe timpul vacanței, neavînd unde să se ducă*.

Am fost tristă să aud spunîndu-se asta despre mine și profund conștientă de îngrozitoarea mea singurătate. Eram cea nedorită! Cea fără mamă și al cărei tată nu dorea ca ea să vină acasă în vacanță. Dar am uitat repede, ca întotdeauna cînd ești copil, și m-am lăsat furată de încîntare în *Cartierul Latin*, pe *Champs Elysees*, în fața vitrinelor de pe *Rue de la Paix*.

Amintirea nostalgică a acelor zile îmi fusese trezită de o scrisoare de la Dilys. Viața pentru ea era minunată, fiind în pregătire pentru sezonul londonez.

Draga mea Catherine,

Abia am un moment liber. De veacuri îmi propun să-ți scriu, dar mereu se ivește ceva ce mă împiedică. Am senzația că m-am mutat cu totul la croitoreasă pentru a proba cîte ceva. Ar trebui să vezi cîteva dintre rochiile. Madame ar țipa de groază. Dar mama e hotărîtă să nu trec neobservată. Scrie tot felul de listé de persoane pe care să le invite la

primul meu bal. Deja, imaginează-ți! Ce mult îmi doresc să poți fi și tu aici! Scrie-mi și tu ce noutăți ai...

Îmi puteam imagina viața lui Dilys, a familiei ei, în casa lor din Knightsbridge, în apropierea parcului în al cărui capăt se aflau grajdurile regale. Ce diferită era viața ei de a mea!

Am încercat să-i scriu, dar tot ce aș fi avut de povestit era sumbru și plin de melancolie. Oare ar fi putut Dilys să înțeleagă cum e să nu ai o mamă care să facă planuri de viitor pentru fiica ei și să ai un tată atît de preocupat de propriile probleme încît să ignore faptul că ești prin preajmă? Așa că am renunțat la scrisoare.

Pe măsură ce vremea trecea, casa mi se părea tot mai de nesuportat și-mi petreceam o bună parte din timp afară, călărind zilnic. Fanny zîmbea compătimitor pe seama obiceiului meu de a călări, dar nu-mi păsa.

Într-o zi, Fanny mi-a zis:

- Tatăl tău pleacă astăzi.

Fața îi era - în mod deliberat, cred - complet imobilă, și inexpressivă. Nu mi-am dat seama dacă dezaproba sau nu plecarea tatălui meu, dar am fost convinsă că știa un secret ce mie nu mi se permitea să-l aflu.

Apoi mi-am amintit că dintotdeauna tata pleca din cînd în cînd de acasă, pentru a nu reveni decît a doua zi. Și cînd se întorcea, tot nu-l puteam vedea, deoarece se închidea în camera lui unde i se ducea

mîncarea pe tavă la ora mesei. Cînd apărea, arăta răvășit și era mai tăcut ca oricînd.

- Mi-aduc aminte, i-am spus lui Fanny. Tot mai pleacă de acasă?

- Periodic, a răspuns Fanny. O dată la două luni.

- Fanny, unde se duce? am întrebat curioasă.

Fanny a dat din umeri, lăsînd să se înțeleagă că nu era nici treaba ei și nici a mea. Dar bănuiam că știe.

Am continuat să mă gîndesc la el toată ziua. Și, brusc, am realizat! Tata nu era prea în vîrstă, avea probabil vreo patruzeci de ani. Deși nu s-a recăsătorit, poate că femeile încă însemnau ceva pentru el. Mă consideram destul de deșteaptă în probleme de viață. Discutasem astfel de lucruri cu colegile de școală, majoritatea franțuzoaice - mult mai cunoscătoare în astfel de probleme decît noi englezoaicele - așa că mă consideram a fi la curent. Am decis că tata avea o amantă pe care o vizita periodic, dar pe care n-o lua în căsătorie, nedorind ca o altă femeie să o înlocuiască pe mama. Și, după acele vizite, revenea plin de remușcări deoarece deși mama murise de mult timp, o iubea încă și avea senzația de a-i fi pîngărit amintirea.

S-a întors în seara următoare. Totul s-a petrecut după șablonul pe care-l știam. Nu l-am zărit la întoarcere. Știam doar că este în camera lui. Nu cobora la masă și tăvile cu mîncare îi erau duse sus. Cînd, în sfîrșit, a apărut, arăta atît de dezolat, încît doream cu ardoare să-l pot consola.

În acea seară, la cină, i-am zis:

- Tată, sper că nu ești bolnav?

- Bolnav? Sprîncenele i s-au unit într-o expresie de exasperare. De unde ți-a venit ideea asta?

- Pentru că arăți așa palid și obosit. Parcă e ceva ce te preocupă. Mă întreb dacă te pot ajuta cu ceva. Știi, nu mai sînt un copil.

- Nu sînt bolnav, zise el, fără să se uite la mine.

- Atunci...

Am observat expresia bruscă de nerăbdare și am ezitat. Dar am decis să nu las să fiu dată deoparte atît de ușor. Avea nevoie de un sprijîn și era de datoria fiicei lui să încerce să i-l ofere.

- Ascultă, tată, am zis cu curaj. Simt că ceva nu este în regulă. Poate că te pot ajuta.

Atunci s-a uitat la mine cu răceală. Știam că punea în mod deliberat o barieră între noi, iritat de insistența mea, considerînd-o indiscreție.

- Draga mea, a murmurat el, ai prea multă imaginație.

A luat în mînă cuțitul și furculița, acordînd mîncării o importanță mult mai mare decît înainte de a-i fi vorbit. Am înțeles. Era o înterupere tăioasă a discuției.

Rar m-am simțit atît de singură ca în acel moment.

După aceasta, conversația a devenit și mai forțată și deseori nici măcar nu-mi răspundea. În casă se spunea că era într-una din *stările lui proaste*.

Dilys mi-a scris din nou, plîngîndu-se că nu-i scriam deloc ce se întîmplă cu mine. Citindu-i scrisorile, era ca și cum aș fi auzit-o vorbind: frazele scurte, sublinierile, semnele de exclamație, dădeau senzația unei stări de voioșie ce-ți tăia răsufarea. Învăța cum se face o reverență, lua lecții de dans.

Ziua cea mare se apropia. Era minunat pentru ea să scape de *Madame* și să se simtă o tânără domnișoară, nu o școlăriță.

Am încercat din nou să-i scriu, dar ce puteam să-i spun? Doar atât: "Sînt disperat de singură, iar casa este tare tristă. Doamne, Dilys, tu te bucuri că ai scăpat de zilele de școală, iar eu, în casa asta mohorîtă, tînjesc să mă aflu din nou acolo!"

Am rupt scrisoarea și m-am dus la grajd s-o înșeuez pe Wanda, iapa pe care mi-am luat-o după întoarcerea mea acasă. Mă simțeam prinsă în urzeala copilăriei, ca și cum viața mea continua pentru totdeauna la fel de deprimantă.

Și a venit ziua în care Gabriel Rockwell și Friday au apărut în viața mea...

În acea zi călăream, ca de obicei, printre mlaștini, galopînd pe drumul pietros prin ținutul cu miros de turbă. Am văzut femeia cu cîinele. Starea jalnică a acestuia din urmă m-a făcut să încetinesc. Era o creatură slabă, jigărită, cu o sfoară în jurul gîtului, în loc de lesă. Întotdeauna am simțit ceva special pentru animale, iar imaginea chinuită a acestuia mi-a trezit simpatia. Femeia, după cum mi-am dat seama, era țigancă. Nu m-a mirat, mulți țigani hoinăreau printre mlaștini, punînd tabăra ici și colo. Veneau pe la casa noastră, dorind să vîndă cuiere și coșuri sau oferindu-ne tot felul de buruieni pe care puteam să ni le culegem și singuri. Fanny nu avea răbdare cu ei.

- Nu vor primi nimic de la mine, zicea ea. Nu sînt decît niște puturoși, buni de nimic.

Am oprit în dreptul femeii, zicînd:

- De ce nu-l iei în brațe? E prea slăbit ca să umble singur.

- Ce-ți pasă ție? a întreat.

Am observat ochii rotunzi, tăioși, și părul negru, încîlcit, ce începuse să încărunească. Expresia i s-a schimbat imediat. Remarcase costumul meu de călărie, calul bine îngrijit și i-am văzut lăcomia în ochi. Făceam parte din mica nobilime și mica nobilime era bună de jecmănit.

- N-am mîncat nici ieri, nici azi, conită. Țta-i adevărul, mă jur!

- Nu arăta deloc înfometată. Cîinele însă, arăta. Era un *terrier* corcit. În ciuda situației în care se afla, ochii săi erau vioi. M-a impresionat, căci ochii lui păreau să mă implore să-l salvez. Încă din primele momente m-am simțit atrasă de el și știam că nu-l pot abandona.

- Cîinele e cel ce pare înfometat, am comentat.

- Dumnezeu să te binecuvînteze, conită! N-am avut nici măcar un dumaticat să pot împărți cu el în ultimele două zile.

- Sfoara aia îl răneste. Chiar nu-ți dai seama?

- Numai așa îl pot trage după mine. L-aș ține în brațe, de-aș avea putere. Un pic de mîncare mi-ar da forță.

- Cumpăr cîinele, i-am zis. Îți dau un șiling pe el.

- Un șiling! Doamne, conită, n-aș putea să mă despart de el! E unicul meu prieten, zău.

S-a aplecat spre cîine și felul în care acesta s-a ghemuit speriat, a făcut să-mi dau seama cum stau de fapt lucrurile. Așa că m-am hotărît să-l iau.

- Timpurile e grele, măicuță. Da' am fost împreună atîta vreme. Și acu', să ne despărțim pentru un șiling...

Mi-am căutat banii în buzunar. Știam că va accepta un șiling. Trebuia să vîndă multe haine vechi pentru suma asta. Dar ca orice țigancă, mai întii trebuia să se tîrguiască. Spre dezamăgirea mea, am constatat că nu aveam bani la mine. Am găsit în buzunar un pachetel cu plăcintă cu carne și ceapă. O luasem, în caz că nu ajungeam la dejun. Nu credeam că țigancă o să o ia în schimbul cîinelui. Ea bani vroia, și ochii îi străluceau gîndindu-se la ei. Mă privea încordată. La fel și cîinele. În ochii ei se vedeau viclenia și suspiciunea, iar ochii cîinelui erau tot mai rugători.

- Uite, am ieșit fără bani... , am început eu.

În timp ce vorbeam, fața ei exprima neîncredere. A smucit cu răutate sfoara din jurul gîtului cîinelui, iar acesta a scos un scîncet groaznic.

- Liniște! a strigat ea.

Cîinele s-a ghemuit din nou. Mă întrebam dacă să-i spun femeii să mă aștepte pînă cînd mă întorceam cu banii, sau să-mi dea cîinele și să vină ea la *Glen House* pentru plată. Dar n-avea rost, căci nu avea mai multă încredere în mine decît aveam eu în ea.

Atunci a apărut Gabriel. Galopa de-a lungul mlaștinilor, spre drum și, la auzul zgomotului

copitelor calului său, ne-am întors amîndouă să vedem cine vine.

Călărea un cal negru ce părea să-l facă mai blond decît era de fapt, iar părul blond, ca și eleganța sa, impresionau. Pantalonii și haina maro erau din cel mai bun material și foarte bine croite. Apropiindu-se, fața lui mi-a atras atenția și de aceea am fost în stare să fac ceea ce am făcut. Privind înapoi, mi se pare ciudat ce-am făcut: să opresc un străin și să-i cer bani împrumut ca să-mi cumpăr un cîine. Dar arăta - i-am spus mai tîrziu - ca un cavaler în armură strălucitoare. Un fel de *Perseu* sau *Sfîntul Gheorghe*. Era o oarecare melancolie în trăsăturile delicate ale feței lui, melancolie ce mi-a atras atenția imediat. Totuși, atunci nu era așa de vizibilă cum a fost mai tîrziu.

Cum venea pe drum, l-am strigat:

- Te rog oprește-te puțin!

Cînd am spus asta, m-am mirat de îndrăzneala mea.

- S-a întîmplat ceva? a întrebat.

- Da, cîinele ăsta moare de foame.

S-a oprit și, uitîndu-se la mine, la cîine, la țigancă, a înțeles situația.

- Bietul micuț, a spus. E într-o stare jalnică.

Vocea îi era blîndă. Am fost încîntată, deoarece știam că nu cerusem ajutor în van.

- Vreau să-l cumpăr, i-am explicat eu. Dar am ieșit la plimbare fără bani. Sînt supărată și descurajată. Vrei să-mi împrumuți, te rog, un șiling?

- Uite ce-i, s-a văitat femeia. Nu-l mai vînd. Este cățelușul meu. De ce l-aș vinde?

- Vroiai să-l vinzi pentru un șiling, i-am replicat.

A dat din cap și a tras cîinele spre ea. Și iar am simțit compătimire, văzînd cîinele ferindu-se. M-am uitat cu implorare la tînărul bărbat care, zîbind, a descălecat și a scos bani din buzunar.

- Uite doi șilingi. Ia-i, sau pleacă cu cîine cu tot!

Femeia nu și-a putut ascunde încîntarea, văzînd o sumă atît de mare. A întins o mînă murdară și i-a pus banii în palmă. A luat apoi sfoara din mîna ei, iar femeia s-a îndepărtat repede, ca și cum i-ar fi fost teamă ca el să nu se răzgîndească.

- Îți mulțumesc, am strigat. Oh, îți mulțumesc.

Cîinele a scos un sunet ce semăna a bucurie.

- Primul lucru ce trebuie făcut este să-l hrănesc, am spus în timp ce descălecam. Noroc că am o plăcintă cu carne în buzunar.

A aprobat. A luat frîiele din mîna mea și a scos caii din drum. Eu am ridicat cîinele care a încercat, fără multă putere, să dea din coadă. M-am așezat pe iarba și am scos plăcinta din buzunar. Am hrănit cîinele care era hămesit. Tînărul stătea deoparte, ținînd caii.

- Bietul cățel, a spus. A trăit vremuri grele.

- Nu știu cum să-ți mulțumesc. Nici nu vreau să mă gîndesc ce s-ar fi întîmplat dacă n-ai fi trecut pe aici. Femeia aceea nu mi l-ar fi dat.

- Nu te mai gîndi la asta. Acum e al nostru.

Mă simțeam atrasă de el, căci simțeam că și lui îi pasă, la fel de mult ca și mie, de soarta cîinelui. Din acel moment, cîinele a devenit o legătură între noi.

- Îl voi lua acasă și voi avea grijă de el, am spus. Crezi că se va face bine?

- Sînt sigur că da. E o mică corcitură rezistentă. Dar nu genul de cîine care să-și petreacă viața pe o pernă de catifea în budoarul unei doamne.

- Este exact genul meu de cîine, i-am replicat.

- Trebuie să-l hrănești cît mai des.

- Așa și am de gînd să fac. Cînd voi ajunge acasă, am să-i dau lapte cald, cîte un pic, să nu-i facă rău.

Cîinele știa că vorbim despre el dar emoția și efortul de a mînca îl obosiseră, așa că stătea întins cuminte pe jos. Crezusem că expresia melancolică de pe fața tînărului era permanentă, dar ea dispăruse în timp ce se tîrguia cu țigancă și apoi, cînd mi s-a prezentat. Eram curioasă să știu de ce un tînăr ce părea binecuvîntat de viață cu toate darurile, avea pe față o expresie atît de tristă.

Curiozitatea mea pentru el și interesul pentru cîinele apăruseră deodată. Eram împărțită între două dorințe: vroiam să stau și să aflu mai multe despre bărbat și, în același timp, aș fi vrut să iau cîinele acasă și să-l hrănesc. Dar cîinele fiind aproape mort de foame, știam precis ce trebuie să fac.

- Trebuie să plec, am spus.

A aprobat.

- O să-l duc eu, vrei?

Fără să-mi mai aștepte răspunsul, m-a ajutat să încalec. Mi-a dat cîinele să-l țin pînă a încălecat și el. A luat apoi micuța creatură sub braț și m-a întrebat:

- Pe unde o luăm?

I-am arătat și am pornit. În douăzeci de minute am ajuns la Glengreen, fără să vorbim prea mult pe drum. Ne-am oprit la poartă.

- De fapt, e al tău, i-am spus. Tu l-ai cumpărat.

- Atunci, ți-l fac cadou.

Ochii îi zîmbeau.

- Dar voi avea și eu drepturi asupra lui. Voi dori să știu dacă supraviețuiește. Pot să te vizitez și să aflu cum îi merge?

- Bineînțeles.

- Mîine?

- Dacă vrei...

- Și de cine să întreb?

- De domnișoara Corder... Catherine Corder.

- Mulțumesc, domnișoară Corder. Gabriel Rockwell îți va face mîine o vizită.

□

Fanny a fost îngrozită de prezența cîinelui.

- Să vezi c-o să fie peste tot numai păr de cîine! O să ne trezim cu păr în supă și cu pureci în pat!

Nu i-am răspuns. Am hrănit chiar eu cîinele de mai multe ori în acea zi și o dată noaptea, cu pîine și lapte în cantități mici. Am găsit un coș și l-am luat la mine în dormitor. A fost cea mai fericită noapte de la întoarcerea mea. Oare, copil fiind, de ce nu mă gîndisem niciodată să cer un cîine? Poate din cauză că știam că Fanny nu mi-ar fi permis niciodată așa ceva.

Dar ce mai conta? Acum îl aveam.

De la început a știut că-i sînt prietenă. Era prea slăbit ca să se miște din coș, dar ochii lui îmi spuneau că înțelegea că tot ce făceam era pentru binele lui. Cu răbdare, ochii aceia deja iubitori îmi urmăreau mișcările prin cameră. Știam că va fi prietenul meu pînă va muri. Mă întrebam cum să-i spun, căci avea nevoie de un nume. Nu puteam să continui să-l numesc *cîinele țigăncii*. M-am gîndit că, găsindu-l vinerea, îi voi spune *Friday**. Și așa i-a rămas numele.

Dimineată se simțea deja mai bine. Acum, că era mai întremat, așteptam cu nerăbdare vizita lui Gabriel. Mă gîndeam tot mai mult la bărbatul cu care împărțisem această aventură.

Am fost dezamăgită că nu a venit de dimineată și eram tristă gîndindu-mă că poate a și uitat de noi. Vroiam să-i mulțumesc, căci eram sigură că Friday îi datora viața.

A venit după amiaza. Stăteam cu Friday în camera mea cînd am auzit în curte zgomotul copitelor calului. Friday ciulise urechile și dădea vesel din coadă. Știa că celălalt salvator al său era prin preajmă. M-am uitat pe fereastră, stînd în umbră, în așa fel încît să nu mă observe dacă se uita în sus.

Arăta bine, dar într-un fel oarecum delicat. În nici un caz nu arăta ca bărbații din Yorkshire. Avea un aer aristocratic. Cu o zi înainte remarcasem acest aer, dar credeam că era din cauza contrastului ce-l făcea cu fosta stăpîină a lui Friday.

* Friday (lb. engleză) - vineri (N.T.)

M-am grăbit să cobor, căci îmi era frică să nu fie primit nepoliticos.

În acea după amiază, știind că urma să vină, purtam cea mai bună rochie a mea, din catifea albastră, și îmi făcusem o coafură în formă de coroniță.

Am ieșit din casă tocmai când el intra pe alee. Și-a scos pălăria cu un gest pe care Fanny l-ar fi numit *fandosit*, dar care mie mi s-a părut a fi culmea eleganței.

- Deci ai venit! am spus. Cîinele, Friday, se va face bine. L-am botezat așa după ziua în care l-am găsit.

A descălecat și atunci a apărut Mary. L-am spus să cheme un băiat de la grajd care să ia calul lui Gabriel, să-l hrănească și să-l adape.

- Intră, i-am zis.

Casa a părut brusc luminată, datorită prezenței lui.

- Să te conduc sus în salon și voi suna să ni se aducă ceaiul.

În timp ce mă urma pe scară, i-am povestit cum l-am îngrijit pe Friday.

- Am să-l aduc să ți-l arăt. O să vezi ce schimbat e!

Am tras perdelele și am ridicat jaluzelele din salon. Atmosfera părea mult mai veselă, sau poate era din cauza lui Gabriel. Cum stătea într-un fotoliu și îmi zîmbea, mi-am dat seama că, îmbrăcată în rochia de catifea albastră și cu părul strîns în coroniță, arătam diferită de fata în costum de călărie.

- Mă bucur că ai reușit să-l salvezi, mi-a spus.

- Tu ai făcut asta.

A părut mulțumit. Am sunat și imediat a venit Janet. S-a uitat fix la vizitatorul meu și, cînd i-am cerut ceai, arăta ca și cum i-aș fi cerut luna de pe cer.

Cinci minute mai tîrziu, a intrat Fanny. Avea un aer indignat și asta m-a enervat. Era timpul să accepte că acum eu eram stăpîna casei.

- Deci ai oaspeți, a spus Fanny, nepoliticos.

- Da, Fanny, avem un musafir. Te rog ai grijă să nu se întîrzie cu ceaiul.

Fanny a strîns din buze. Simțeam că vroia să-mi facă un reproș, dar i-am întors spatele și m-am adresat lui Gabriel:

- Sper că n-ai avut mult de mers.

- De la hanul *Black Heart* din Tomblesbury.

Cunoșteam Tomblesbury. Era un mic sat ce semăna cu al nostru, situat la o distanță de cinci sau șase mile.

- Deci, stai la *Black Heart* !

- Da, pentru scurt timp.

- Probabil că ești în vacanță.

- Poți să-i spui și așa.

- Locuiești în Yorkshire, domnule Rockwell? Dar cred că pun prea multe întrebări.

- Nu, te rog, întreabă-mă tot ce vrei. Dacă nu-ți pot răspunde, o să-ți spun.

Mi-am dat seama că Fanny părăsise încăperea. Îmi imaginam că se dusese la bucătărie sau, poate, în biroul tatălui meu. Considera foarte necuviincios să fiu singură cu un bărbat. Treaba ei era timpul ca ea și tatăl meu să-și dea seama că viața pe care o

duceam nu era doar singuratică, ci și nepotrivită pentru o domnișoară cu educația mea. Am continuat:

- Unde-i casa dumitale, domnule Rockwell?

- Casa se cheamă *Kirkland Revels* și se află într-un sat, mai bine zis la marginea lui, numit Kirkland Moorside.

- *Kirkland Revels* ! Ce vesel sună !

Expresia feței lui m-a făcut să-mi dau seama că remarcă mea îl stingherise. Și mi-am mai dat seama de ceva: nu era fericit cu viața sa de acasă. Țsta să fi fost motivul stării sale capricioase?

Ar fi trebuit să-mi înfrîng curiozitatea cu privire la viața sa, dar nu puteam. Am spus repede:

- Kirkland Moorside... e departe de aici?

- Vreo treizeci de mile.

- Deci ești în vacanță și călăreai printre mlaștini, când...

- Când s-a ivit mica noastră întâmplare. Nu pot să-ți spun ce fericit sînt pentru ce s-a întîmplat!

M-am bucurat că micul nor se risipise și am spus:

- Scuză-mă puțin, merg să-l aduc pe Friday, să-l vezi.

Tatăl meu era în cameră cînd m-am întors cu cîinele. Cred că Fanny insistase ca el să ni se alăture. Gabriel îi povestea cum făcusem rost de cîine și tata părea încîntat. Asculta atent și eram mulțumită că reușea să arate un interes pe care, în mod sigur, nu îl simțea.

Friday stătea în coș și, deși slăbit, a făcut un efort să se ridice. Gabriel îl scărpină după urechi cu degetele sale lungi, elegante, și era clar că lui Friday îi făcea plăcere prezența sa.

- Ține la tine, i-am spus.
- Dar tu ocupi primul loc în inima lui.
- Eu l-am văzut prima, i-am reamintit. O să-l păstrez mereu lângă mine. Vrei să mă lași să-ți dau înapoi banii plătiți femeii?
- Nici nu vreau să aud! mi-a spus.
- Aș vrea să știu că e al meu.
- Dar este! Este un dar. Însă am și eu o condiție. Dacă-mi permiți, voi reveni să văd cum îi merge.
- Nu e o idee rea să avem un câine în casă, a spus tata, venind lângă noi și uitându-se în coș.

Stăteam toți lângă coș, când Mary a venit cu tava pentru ceai. Adusese pîinișoare calde, unt și prăjituri. Cum stăeam lângă ceainicul de argint, mă gîndeam că aceasta era cea mai fericită după amiază de cînd mă întorsesem din Franța.

Eram la fel de mulțumită ca atunci cînd unchiul Dick venea acasă. Mai tîrziu mi-am dat seama că asta se datora faptului că aveam și eu în casă pe cineva pe care-l iubeam. Îl aveam pe Friday. Pe atunci nu mă gîndeam la Gabriel. Asta a venit mai tîrziu.

În următoarele două săptămîni, Gabriel a venit deseori la *Glen House*. La sfîrșitul primei săptămîni, Friday era complet restabilit. Rănile i se vindecaseră iar mîncarea bună a făcut restul.

Dormea în coșul lui din camera mea și se ținea după mine peste tot. Îi vorbeam într-una. Casa se schimbase; viața mea se schimbase datorită lui. Nu

era doar tovarășul, ci și apărătorul meu. Cînd mă privea, în ochii săi limpezi citeam adorație. Își amintea că-mi datora viața. Fiind o rasă credincioasă, știam că nu va uita asta niciodată.

Mergeam împreună la plimbare, el și cu mine. Doar atunci cînd mergeam călare îl lăsam acasă și cînd mă întorceam se năpustea spre mine, cu o bucurie de a mă vedea cum doar la unchiul Dick mai simțisem.

Pe lîngă asta, mai era și Gabriel.

Continua să stea la *Black Heart*. Mă întrebam de ce. Erau multe lucruri pe care nu le înțelegeam în ceea ce-l privea. De multe ori vorbea liber despre el, dar chiar și atunci aveam impresia că-mi ascunde ceva. Simțeam că era pe punctul de a mi se destăinui, că dorea chiar să o facă, dar nu reușea. Ceea ce-mi ascundea era, probabil, un secret întunecat, poate ceva ce nici el nu înțelegea pe deplin.

Deveniserăm prieteni foarte buni. Tata părea să-l placă, cel puțin nu-mi făcea nici un reproș cu privire la desele lui vizite. Servitorii se obișnuiseră cu el. Chiar și Fanny nu avea nimic de reproșat, atîta vreme cît eram supravegheați.

La sfîrșitul primei săptămîni, m-a anunțat că urma să plece destul de curînd. Dar era încă cu noi la sfîrșitul celei de a doua. Aveam senzația că se mințea singur, promițîndu-și să plece acasă și apoi găsînd scuze să rămînă.

Nu i-am pus întrebări despre căminul său, deși ardeam de nerăbdare să aflu cît mai multe despre el. Învățasem ceva. La școală nu mă simțeam de loc

bine cînd cineva mă întreba despre casa mea. Eram hotărîtă să nu-i pun și eu la rîndul meu pe alții în această situație. Nu vroiam să iscodesc pe nimeni, așteptam ca alții să mi se confeseze. Așa că vorbeam despre mine. Gabriel nu avea rețineri în a mă întreba și, lucru ciudat, asta nu mă deranja. I-am povestit despre unchiul Dick, care pentru mine era un fel de erou, făcîndu-l să și-l imagineze așa cum era, cu ochii lui verzi, scînteietori și cu barba neagră. Odată, în timp ce-i povesteam despre el, Gabriel mi-a spus:

- Tu și el semănați, probabil.

- Cred că într-adevăr ne asemănăm mult.

- Pare să fie genul de om hotărît să ia totul de la viață. Adică, vreau să spun că acționează probabil fără să cîntărească prea mult consecințele. Și tu ești la fel?

- Poate că sînt.

- Cred că ești, mi-a spus zîbind.

În ochi i-a apărut o privire pierdută, ca și cum încerca să mă vadă într-un alt loc, într-o altă situație. Mi s-a părut că vrea să spună ceva, dar a rămas tăcut. Nu am insistat. Îmi dădeam seama că nu-i plăcea să i se pună prea multe întrebări. Intuitiv, simțeam că trebuie să aștept ca el să-mi spună, fără să-l forțez.

Dar descoperisem că exista ceva neobișnuit în ceea ce-l privea pe Gabriel și asta ar fi trebuit să mă pună în gardă, să mă oprească să mă implic prea mult.

Eram atît de singură, atmosfera din casa mea era atît de deprimantă, încît îmi doream foarte mult un

prieten de vîrsta mea, iar ciudăţeniile lui Gabriel mă captivau.

Refuzînd să văd primejdia, am continuat să ne întîlnim.

Ne plăcea să călărim spre mlaştini. Călăream pînă ne oboseau caii, după care ne întindeam la adăpostul unei stînci, privind cerul, stînd cu mîinile sub cap, visînd, vorbind din cînd în cînd. Fanny ar fi considerat asta total nepotrivit, dar eram hotărîtă să renunţ la orice convenienţe. Atitudinea aceasta îl incînta pe Gabriel şi aveam să aflu mai tîrziu de ce.

Călăream împreună în fiecare zi, întîlnindu-ne în diferite locuri, căci nu suportam privirile furiş pe care i le arunca Fanny cînd el trecea pe la noi. În mica noastră comunitate nu era posibil ca o fată să se întîlnească zilnic cu un bărbat, fără să se facă speculaţii pe tema acestui fapt.

Deseori, în acea perioadă, mă întrebam dacă Gabriel îşi dădea seama de acest lucru. Oare era şi el la fel de stînjenit de situaţie ca şi mine?

De cîteva săptămîni nu mai primisem nici o veste de la Dilys. Îmi ziceam că, probabil, era prea absorbită de problemele ei ca să mai scrie. Simţeam că acum îi puteam scrie, căci aveam ce să-i comunic.

I-am explicat cum am găsit cîinele şi cît de mult mă ataşasem de el. Ceea ce vroiam de fapt să-i povestesc era prietenia mea cu Gabriel. Dragostea mea pentru Friday nu avea nimic complicat în ea,

dar nu prea reușeam să-mi înțeleg sentimentele pentru Gabriel. Mă interesa și așteptam întâlnirile noastre cu ceva mai mult decât plăcerea unei fete singure care își găsisese în sfârșit un prieten. Asta deoarece așteptam din partea lui o destăinuire care să mă uimească. În mod cert, asupra lui Gabriel plana un aer de mister. Aveam mereu impresia că e pe punctul de a-mi încredința un secret pe care tânjea să-l împărtășească cu mine, dar nu se putea hotări.

Aveam convingerea că și el, asemenea tatălui meu, simțea nevoia de un sprijin. Dar spre deosebire de tata, care mă respingea, Gabriel avea să întâmpine cu bucurie, la timpul potrivit, dorința mea de a împărtăși cu el problemele ce păreau să-l frământa.

Bineînțeles că era imposibil să-i scriu despre astea lui Dilys cea fără griji, mai ales că nici eu nu eram prea sigură. Așa că i-am scris o scrisoare lungă, superficială, bucuroasă că, în sfârșit, mi se întâmplase și mie ceva demn de povestit.

După trei săptămâni de la prima noastră întâlnire, se părea că Gabriel a luat o hotărâre. Ziua în care a început să-mi povestească despre căminul său, a marcat o schimbare în relațiile dintre noi.

Stăteam întinși undeva pe lângă mlaștini și, în timp ce îmi vorbea, smulgea ghemotoace de iarbă din pământ.

- Mă întreb cum ți s-ar părea *Kirkland Revels*, a zis.

- Sînt sigură că mi s-ar părea atrăgătoare. Este veche, nu-i așa? Totdeauna m-au interesat casele vechi.

A dat din cap și, din nou, în ochii lui a apărut acea privire pierdută.

- *Revels*, am șoptit. E un nume atît de încîntător. Sună ca și cum cei ce au dat acest nume erau hotărîți să se distreze bine în acel loc.

A rîs fără pic de veselie și a făcut o scurtă pauză înainte de a vorbi.

Ceea ce spunea semăna cu o lecție învățată pe dinafară.

- A fost construită la mijlocul secolului al șaisprezecelea. Cînd mănăstirea *Kirkland* s-a desființat, domeniul a fost dăruit strămoșilor mei. Casa a fost construită cu piatră luată din vechea mănăstire. I-au pus numele de *Kirkland Revels*, în contrast cu mănăstirea *Kirkland*, deoarece urma să fie o casă în care să poți petrece și să te simți bine - presupun că strămoșii mei au fost foarte veseli.

- Deci piatra din care a fost construită casa ta, provine de la o veche mănăstire!

- Tone întregi de piatră, a șoptit el. A mai rămas încă mult din vechea mănăstire. Cînd stau pe balconul apartamentului meu, pot să văd vechile arcade gri din piatră. Într-o anumită lumină, nici n-ai crede că sînt doar ruine. De fapt e greu să crezi așa ceva. Și aproape că poți vedea călugării îmbrăcați în vechile lor sutane, mișcîndu-se încet printre ruine.

- Ce atrăgător sună! Îți iubești casa, așa-i?

- Exerciță o anumită fascinație asupra tuturor. Ca toate lucrurile vechi, nu-i așa? Imaginează-ți! Deși

nu are decît vreo trei sute de ani, piatra din care a fost construită datează din secolul al doisprezecelea. Normal ca oricine să fie impresionat. Și tu vei fi, cînd...

S-a oprit și i-am surprins un mic zîmbet pe buze.

Sînt o fire directă și n-am reușit să mă abțin; i-am zis:

- Vrei să spui că o voi vedea?

Zîmbetul i s-a lărgit.

- Eu am fost oaspete în casa ta. Mi-ar place să-mi fii și tu oaspete.

Apoi a spus brusc:

- Domnișoară Corder, în curînd va trebui să plec acasă.

- Nu vrei să pleci, nu-i așa, domnule Rockwell?

- Sîntem foarte buni prieteni, mi-a spus el. Cel puțin, eu așa simt.

- Ne cunoaștem doar de trei săptămîni.

- Dar împrejurările au fost *ieșite din comun*. Te rog spune-mi pe nume.

Am ezitat, apoi am rîs:

- Ce e un nume? Prietenia noastră e la fel, chiar dacă îți spun Gabriel sau folosesc numele de familie. Ce vroiai să-mi spui, Gabriel?

- Catherine, mi-a șoptit numele, în timp ce se întorcea pe o parte ca să mă poată privi mai bine. Ai dreptate. Nu vreau să mă întorc acasă.

Nu m-am uitat spre el, deoarece mi-era teamă ca următoarea mea întrebare să nu fie oarecum impertinentă. Dar nu m-am putut abține să nu i-o pun:

- De ce ți-e frică să te întorci?

- Frică? Vocea sa avea o notă înaltă. Cine spune că mi-e frică?

- Probabil doar mi-am închipuit.

Pentru câteva secunde s-a așternut tăcerea între noi. Apoi mi-a spus:

- Aș dori să pot face să vezi *Revels*... mănăstirea. Aș dori...

- Povestește-mi, am spus. Doar dacă vrei... doar dacă vrei cu adevărat.

- Despre mine aș vrea să-ți povestesc, Catherine.

- Te rog.

- Aceste săptămîni au fost cele mai interesante și mai fericite din viața mea. Și asta, din cauza ta. Nu vreau să mă întorc la *Revels*, căci asta ar însemna să mă despart de tine.

- Poate ne vom mai întîlni.

- Cînd? a întrebat, aproape furios.

- Cîndva...

- Cîndva! De unde știi tu cît timp ne-a mai rămas?

- Ce ciudățenii spui! E ca și cum te-ai gîndi că unul din noi, sau amîndoi, am putea muri mîine.

O mică roșeață ce i-a apărut în obraji, i-a făcut ochii să pară mai strălucitori.

- Cine poate ști cînd vine moartea?

- Ai devenit atît de morbid! Eu am nouăsprezece ani. Mi-ai spus că tu ai douăzeci și trei. Cei de vîrsta noastră nu vorbesc de moarte.

- Unii, evident, o fac. Catherine, vrei să te măriți cu mine?

Cred că am părut șocată de cererea aceasta bruscă, căci a rîs și a spus:

- Mă privești de parcă aș fi nebun. E atât de ciudat ca cineva să vrea să se însoare cu tine?

- Dar nu pot să o iau în serios.

- Trebuie, Catherine. Te cer cu cea mai mare seriozitate.

- Cum poți vorbi de căsătorie, după o perioadă atât de scurtă de cînd ne cunoaștem?

- Nu mi se pare scurtă. Ne-am întîlnit în fiecare zi. Știu că tu ești tot ceea ce îmi doresc și asta îmi e de ajuns.

Am rămas tăcută. În pofida atitudinii lui Fanny, nu mă gîndisem la o căsătorie cu Gabriel. Eram cei mai buni prieteni și aș fi fost dezolată dacă ar fi plecat. Dar în ceea ce privește căsătoria, era mai mult un străin pentru mine. Îmi trezise curiozitatea și interesul. Nu semăna cu nimeni din cunoștii mei și mă atrăsese foarte mult din cauza aceluia mister ce părea să-i învăluie personalitatea. Pînă atunci mă gîndisem la el ca la o persoană pe care norocul mi-o scosese în cale într-un moment important. Știam atât de puține despre el! Nu cunoșteam pe nimeni din familia sa. Ori de cîte ori aceasta sau căminul lui apăreau în discuția noastră, imediat se îndepărta de mine, închizîndu-se în el ca și cum în viața lui existau secrete pe care nu era pregătit să mi le dezvăluie. De aceea mi s-a părut foarte ciudată această cerere bruscă în căsătorie.

- Catherine, care-i răspunsul tău? a continuat el.

- Răspunsul e nu, Gabriel. Sînt multe lucruri pe care nu le știm unul despre celălalt.

- Vrei să spui că sînt multe lucruri pe care tu nu le știi despre mine.

- Probabil că-asta vreau să spun.

- Dar ce ai vrea să știi? Amîndoi iubim caii, iubim cîinii, ne simțim bine împreună; cînd sînt cu tine, pot să rîd și să fiu fericit. Ce aș putea cere mai mult decît să rîd și să fiu fericit pentru tot restul vieții?

- Și cu alții... în casa ta... nu poți să rîzi și să fii fericit?

- N-aș putea fi pe deplin fericit cu nimeni decît cu tine. Numai cu tine pot rîde atît de firesc.

- Pare o bază cam subțire pentru a întemeia o căsnicie.

- Ești așa prudentă, Catherine. Cred că ți se pare că am deschis subiectul prea devreme.

Am realizat atunci ce dezolată aș fi dacă ar pleca, așa că am zis iute:

- Așa este. S-a întîmplat prea repede...

- Cel puțin, nu trebuie să mă tem de un rival, zise el. Nu spune nu, Catherine. Gîndește-te ce mult îmi doresc... Încearcă să-ți dorești și tu puțin.

M-am ridicat. Nu mai eram în dispoziție să stau printre mlaștini. N-a protestat, așa că am pornit călare spre sat, unde și-a luat rămas bun de la mine.

Cînd am ajuns la grajduri, Friday era deja acolo, așteptîndu-mă. Era totdeauna la curent cu plecările mele călare și nici măcar o dată nu s-a întîmplat să nu fie în zona grajdurilor, așteptîndu-mi întoarcerea.

A așteptat cu răbdare pînă am dat-o pe Wanda în grija unuia dintre băieți, apoi s-a repezit spre mine, arătîndu-mi din tot sufletul bucuria pe care o simțea. Mulți cîini sînt iubitori, dar la Friday sentimentul părea mai puternic datorită îmbinării cu unul de extremă umilință. Atîta vreme cît atenția îmi era

îndreptată asupra altora, stătea deoparte, așteptându-și rîndul. Cred că amintirea stării jalnice dinainte nu-l părăsise și de aceea afecțiunea lui exuberantă avea acea nuanță de profundă umilință și recunoștință.

L-am ridicat în brațe și mi-a adulmecat jacheta plin de încîntare. L-am îmbrățișat strîns. Cu fiecare zi ce trecea, îmi era tot mai drag, iar afecțiunea mea pentru el mi-a intensificat sentimentele pentru Gabriel.

În timp ce mă îndreptam spre casă, mă întrebam cum ar fi căsnicia cu Gabriel. Începusem deja să cred că puteam contempla acest viitor fără aversiune.

□

Oare cum ar fi fost viața mea la *Glen House* după plecarea lui Gabriel? Aș fi călărit, m-aș fi plimbat cu Friday, dar n-aș fi putut să stau pe afară la nesfîrșit. Ar fi venit iarna. În zonele mlăștinoase iernile erau aspre. Erau zile în care era imposibil să te aventurezi pe afară, doar dacă nu cumva erai dispus să-ți riști viața, în viscol.

Mă gîndeam la zile lungi, întunecoase, în casă - un ritual monoton, plictisitor. Era posibil, într-adevăr, ca unchiul Dick să vină acasă; dar vizitele lui nu puteau fi lungi și-mi aminteam că viața părea de două ori mai plictisitoare după plecarea lui.

Atunci mi-a trecut prin minte că simțeam nevoia să scap de la *Glen House*. Mi se oferea o cale. Dacă o refuzam, aș fi putut s-o regret toată viața.

Gabriel venea din cînd în cînd să cîneze cu noi. În astfel de ocazii, tata se trezea întotdeauna din amorțeală și era o gazdă suportabilă. Îmi dădeam seama că Gabriel nu-i dispăcea. Cînd Gabriel era în casă, buzele lui Fanny se strîmbau într-un zîmbet sardonice. Știam că gîndește că, atîta vreme cît era în împrejurimi, Gabriel se folosea de ospitalitatea noastră, urmînd ca apoi să plece și imediat să ne uite. Fanny, care era hotărîtă să nu dea nimic de la ea, era întotdeauna speriată ca lumea să nu-i ia ceva. Făcea aluzii viclene referitoare la *speranțele* mele legate de Gabriel. Nu fusese niciodată măritată și era de părere că femeia își dorea din rațiune acest statut, deoarece însemna că va fi hrănită și îmbrăcată toată viața. Cît despre bărbatul care urma să procure hrana și îmbrăcămintea, evident va urmări să *obțină ceea ce-și dorea* - expresia lui Fanny - fără să dea mai mult decît era necesar. Valorile lui Fanny erau pur materiale. Tînjeam să scap de ele și-mi dădeam seama că, pe zi ce trece, mă îndepărtam tot mai mult de *Glen House* și mă simțeam tot mai apropiată de Gabriel.

A venit luna mai iar zilele erau calde și însorite. Era o plăcere să te plimbi pe afară. Vorbeam despre noi, iar Gabriel manifesta o oarecare stare de însuflețire. Îmi lăsa mereu impresia unui bărbat care privea înapoi peste umăr crezînd că este urmărit, în timp ce devenea cu disperare conștient de trecerea timpului.

L-am determinat să-mi povestească despre tîmînul lui, acum pîrînd destul de dornic să o facă.

Asta se datora faptului că era convins că aveam să mă mărit cu el, iar casa lui avea să devină și a mea.

În imaginația mea, era o casă cenușie, încetoșată, din piatră veche. Știam că exista și un balcon, deoarece Gabriel îl pomenea deseori. Îmi puteam imagina clar priveliștea ce se vedea din balcon, fiindu-mi descrisă de multe ori. Evident, balconul se număra printre locurile lui preferate. Știam că din balcon se putea vedea râul șerpuiind printre pajiști, pădurea care din loc în loc ajungea pînă pe malul râului, la un sfert de milă de casă, blocurile vechi de piatră, arcadele minunate pe care timpul nu reușise să le distrugă; iar dincolo de podul de lemn ce traversa râul, în zare, ținutul sălbatic al mlaștinilor.

Dar ce valoare aveau casele prin comparație cu oamenii care trăiau în ele? Treptat, am aflat că Gabriel, ca și mine, nu avea mamă. Era destul de în vîrstă cînd s-a născut Gabriel și murise la naștere. Faptul că nici unul din noi nu avea mamă, ne-a legat și mai mult.

Avea o soră, cu cincisprezece ani mai în vîrstă decît el - o văduvă, cu un fiu de șaptesprezece ani. Tatăl lui era foarte bătrîn.

- Avea aproape șaiszeci de ani cînd m-am născut. Mama avea patruzeci. Unii dintre servitori obișnuiau să spună că eram *un copil făcut la bătrînețe*; alții, că *mi-am omorît mama*.

M-am enervat imediat, știind ce efect pot avea asupra unui copil sensibil astfel de comentarii necugetate.

- Ce ridicol! am strigat, cu ochii scăpărînd de furie, ca ori de cîte ori mă loveam de o nedreptate.

Gabriel a rîs , luîndu-mi mîna și țînînd-o strîns într-a sa. Apoi a zis pe un ton serios:

- Acum vezi că nu pot trăi fără tine. Am nevoie de tine... să mă aperi de răutățile ce se spun la adresa mea.

- Nu mai ești un copil, am replicat, cu oarecare enervare. Dar analizîndu-mi reacția, mi-am dat seama că se datora dorinței mele de a-l proteja. Doream să-i pot da tăria de a nu-i mai fi frică.

- Unii dintre noi rămîn copii pînă la moarte!

- Moarte! am strigat. Ce tot pomenești continuu despre moarte?

- Ai dreptate, a zis. E din cauză că îmi doresc foarte tare să trăiesc din plin fiecare clipă.

Atunci nu am înțeles ce vroia să spună. Așa că am continuat să cer și mai multe detalii despre familia lui.

- Ruth, sora mea, conduce gospodăria și o va face pînă la căsătoria mea. Apoi, bineînțeles, o va face soția mea, deoarece sînt unicul fiu iar *Revels* va fi, într-o zi, a mea.

- Ori de cîte ori vorbești de *Revels*, o spui cu adorație în glas.

- E casa mea.

- Și totuși...

Era cît pe ce să spun: "Totuși, am senzația că te bucuri că ai scăpat de acolo."

- ... nu ești nerăbdător să te întorci.

N-a observat pauza. A șoptit ca pentru el:

- Ar fi trebuit să fie Simon...

- Cine e Simon?

- Simon Redvers. Un fel de văr. E un Rockwell din partea bunicii lui, care e soră cu tatăl meu. N-o să-ți placă prea mult de el. Dar nici n-o să vă întâlniți prea des. Nu sînt legături strînse între *Kelly Grange* și *Revels*.

Vorbea de parcă era deja clar că aveam să mă mărit cu el și, într-o zi, casa lui avea să devină căminul meu.

Uneori mă întrebam dacă nu cumva acționa cu voită subtilitate. Construia gradat, în mintea mea, diverse imagini, astfel încît căminul și familia lui prindeau viață pentru mine. Iar pe măsură ce imaginea devenea mai clară, trecea în mine o fascinație nu întrutotul plăcută, dar - poate tocmai din acest motiv - tot mai atrăgătoare.

Îmi doream să văd acea clădire mare din piatră gri, construită cu trei sute de ani în urmă. Doream deja să văd acele ruine ce, dintr-un balcon al casei, păreau - datorită structurii exterioare rămase intacte - o veche mănăstire.

Eram deja prinsă în viața lui Gabriel. Știam că dacă avea să plece, aș fi fost disperat de singură și nemulțumită de viața mea. Aș fi regretat mereu.

Și într-o zi însorită, ieșind din casă cu Friday pe urmele mele, l-am întîlnit pe Gabriel. Ne-am așezat cu spatele rezemat de o stîncă, în timp ce Friday stătea ghemuit în iarbă, cu ochii îndreptați cînd spre unul, cînd spre celălalt, cu capul ușor înălțat, de parcă trăgea cu urechea la conversația noastră. Era o adevărată fericire pentru el faptul că eram tot împreună.

- E ceva ce nu ți-am spus, Catherine, a zis Gabriel.

M-am simțit ușurată, știind că acum avea să-mi spună ceva ce de mult încerca să-mi mărturisească.

- Vreau să-mi spui că te vei mărita cu mine, a continuat el. Pînă acum n-ai spus-o. Nu-ți displac; ești fericită cînd ești cu mine. E adevărat, Catherine?

L-am privit și am văzut din nou acele cute apărînd între sprîncene. L-am citit din nou pe chip frustrarea ce-l chinuia și mi-am amintit ocaziile în care păruse să-și uite melancolia, ocazii în care se scutura de starea depresivă, devenind vesel. Atunci, am simțit o mare dorință să alung umbrele din viața lui, să-l fac fericit, tot așa cum îl vindecasem și pe Friday.

- Bineînțeles că nu-mi displaci, am zis, și sîntem fericiți împreună. Dacă ai pleca...

- Mi-ai simți lipsa, Catherine, dar nu la fel de mult cum ți-aș simți-o eu. Vreau să te întorci cu mine. Nu vreau să merg fără tine.

- De ce ești atît de dornic să merg cu tine?

- De ce? Sînt sigur că știi. Pentru că te iubesc, pentru că nu vreau să te părăsesc niciodată.

- Da, dar... mai este și vreun alt motiv?

- Ce alt motiv să mai fie? a întrebat. Dar, în timp ce spunea asta, îmi evita privirea și atunci am știut că erau multe lucruri, despre el și despre căminul lui, pe care trebuia să le aflu.

- Ar trebui să-mi spui tot, Gabriel, am spus, impulsiv.

S-a apropiat mai mult de mine și m-a luat în brațe.

- Ai dreptate, Catherine. Sînt lucruri pe care trebuie să le afli. Nu pot fi fericit fără tine și... nu mi-a mai rămas mult.

M-am îndepărtat de el.

- Ce vrei să spui? I-am întrebat aspru.

S-a ridicat și a zis, privind drept în față:

- Nu mai am decît cîtiva ani de trăit. Mi-am primit condamnarea la moarte.

Eram furioasă pe el pentru că nu suportam să-l aud vorbind despre moarte.

- Nu mai fi dramatic, i-am ordonat, și spune-mi exact ce înseamnă toate astea!

- E foarte simplu. Am probleme de inimă - moștenire de familie. Am avut un frate mai mare care a murit tînăr. Mama a murit la naștere, dar tot datorită problemelor de inimă, agravate de efortul de a mă naște. Eu aș putea muri mîine... anul viitor... sau peste cinci ani. Ar fi o minune să trăiesc mai mult de atît.

Tînjeam să-l pot alina și și-a dat seama ce puternic mă afectau cuvintele lui, căci a continuat, visător:

- Nu vor fi mulți ani, Catherine.

- Nu mai spune asta! am zis cu asprime.

M-am ridicat, atît de copleșită de emoții, încît n-am mai putut spune nimic. Am început să merg repede și Gabriel și-a potrivit pașii după ai mei. Eram amîndoi tăcuți, iar Friday alerga în fața noastră privind înapoi îngrijorat, cu capul întors, cu ochii implorîndu-ne să fim veseli.

În acea noapte aproape că nu am închis ochii deloc. Nu mă puteam gîndi decît la Gabriel și la cît

de mult avea nevoie de mine. Iată, deci, ce-l făcuse să pară atât de diferit de toți ceilalți pe care-i cunoscusem vreodată, căci niciodată nu mai cunoscusem pe cineva condamnat la moarte. Îi auzeam într-una vocea zicînd: "Aș putea muri mâine... anul viitor... sau peste cinci ani. Ar fi o minune să trăiesc mai mult de atât". Continuam să văd ochii aceia melancolici și-mi aduceam aminte ce fericit putea fi uneori. Iar eu puteam să-l fac fericit în timpul ce-i mai rămăsese - doar eu. Cum puteam să uit asta? Cum puteam întoarce spatele cuiva care avea atîta nevoie de mine?

În acea vreme eram atât de lipsită de experiență încît nu eram în stare să-mi analizez sentimentele. Dar eram sigură că, dacă ar fi plecat, i-aș fi dus dorul. Dăduse un sens nou vieții mele, făcîndu-mă să uit tristețea căminului meu. Era atât de plăcut să fiu cu cineva care era într-adevăr interesat de mine, după indiferența tatălui meu, cu cineva care mă admira, după atîtea critici din partea lui Fanny!

Poate că nu eram îndrăgostită; poate că la baza sentimentelor mele față de Gabriel era mila; dar pînă dimineată, luasem deja o hotărîre.

□

După strigarea căsătoriei noastre la biserică din sat, Gabriel a plecat înapoi la *Kirkland Revels*, probabil pentru a-și anunța familia, în timp ce eu începeam pregătirile de nuntă.

Înainte de plecare, Gabriel mi-a cerut mîna în mod oficial, iar tata a părut complet uimit de cursul

evenimentelor. A ezitat, reamintindu-i lui Gabriel de vîrsta mea fragedă și de timpul scurt de cînd ne cunoșteam. Așteptîndu-mă la reacția lui, am intervenit imediat și l-am asigurat că eram hotărîtă să mă căsătoresc.

Tata părea îngrijorat și știam că își dorea ca unchiul Dick să fi fost acasă, să se fi putut consulta cu el. Totuși, nu mă temeam de o opoziție reală, iar după un timp tata a decis că, din moment ce eram hotărîtă, se va face după cum doresc. l-a pus întrebările uzuale referitoare la situația lui materială, ce a părut să-l satisfacă pe deplin; și pentru prima dată am realizat că aveam să intru într-o familie bogată.

Tare mult mi-aș fi dorit ca unchiul Dick să fi fost cu noi, deoarece mi se părea de neconceput să nu participe la nunta mea. Aș fi putut să-i vorbesc despre sentimentele mele și m-ar fi ajutat să le înțeleg mai bine.

l-am spus lui Gabriel că mi-aș dori tare mult ca unchiul Dick să fie de față la nuntă, dar a părut atît de disperat la ideea amînării, încît am renunțat. Acea dorință a lui de a fructifica fiecare clipă mă impresiona atît de tare încît n-aș fi lăsat nimic să se interpună în calea liniștii pe care era sigur că puteam să i-o aduc.

Pe lîngă asta, chiar dacă i-aș fi scris unchiului Dick, nu se putea ști cînd i-ar fi parvenit scrisoarea. Ori de cîte ori trimitea vești - oricum scria foarte rar - nu părea să răspundă la scrisorile mele și întotdeauna mă întrebam dacă într-adevăr le primise.

N-am putut rezista să nu-i scriu lui Dilys:

"S-a petrecut ceva extraordinar. Mă căsătoresc! Ce ciudat să mi se întâmple mie, înaintea ta. E vorba de bărbatul despre care ți-am scris - cel care m-a ajutat în povestea cu câinele. Locuiește în Yorkshire, într-o minunată casă veche, lângă o mănăstire. S-a întâmplat atât de repede totul, încît nu prea înțeleg cum. Nu știu dacă-l iubesc. Știu doar că n-aș suporta să plece și să nu-l mai văd niciodată. Oh, Dilys, este atât de palpitant, pentru că, înainte să se întâmple, eram tare nefericită aici. Nici nu-ți poți închipui cum e casa mea. Chiar și eu uitasem în anii cît am fost plăcută. E o casă întunecată... și nu mă refer doar la faptul că nu pătrunde soarele... vreau să spun că oamenii din ea duc o viață întunecată..."

Am rupt-o. Eram oare nebună, încercînd s-o fac pe Dilys să înțeleagă ceea ce nu înțelegeam nici eu? Cum puteam să-i explic lui Dilys că aveam să mă mărit cu Gabriel pentru că - dintr-un motiv pe care nici eu nu-l înțelegeam - îmi părea rău pentru el și știam că avea nevoie de ajutorul meu; pentru că doream cu disperare să iubesc pe cineva care să-mi aparțină; pentru că tatăl meu mă respinsese cînd încercasem să-i arăt afecțiune; pentru că doream să scap din casa asta, care era acum căminul meu.

În locul acestei scrisori, i-am trimis o invitație scurtă, convențională, la nuntă.

Fanny era însă sceptică. I se părea un mod ciudat de a încheia o căsătorie. Făcea referire la proverbe ca: *"Te măriți în grabă, te căiești pe îndelete"* și tot

vorbea despre "a mânca necazul cu polonicul". Totuși, ideea unui viitor dezastru părea s-o înveselească considerabil și era hotărîtă ca socrii - dacă aveau să vină la nuntă - să nu aibă motive de nemulțumire cu privire la petrecere.

Gabriel îmi scria cu regularitate scrisori înfocate, dar care-mi vorbeau doar de devotamentul lui și de dorința de a fi împreună; nu-mi pomenea nimic de reacția familiei sale.

Dilys mi-a transmis că n-am anunțat-o în timp util. Avea programul plin și nu putea părăsi Londra. Am realizat atunci faptul că viețile noastre luaseră drumuri atât de diferite încît intimitatea care existase între noi se sfîrșise.

Gabriel s-a întors cu trei zile înainte de căsătorie, trăgînd la hanul *King's Head*, la mai puțin de jumătate de milă de *Glen House*.

Am coborît cu nerăbdare cînd Mary m-a anunțat că Gabriel mă aștepta în salonul de la etajul întii. Stătea în picioare, cu spatele spre șemineu, privind spre ușă. Imediat ce am intrat, s-a repezit spre mine și ne-am îmbrățișat. Arăta vesel, părea mai lînăr decît la plecare, căci dispăruse o parte din chinul ce-l măcina.

I-am luat fața între mîini și l-am sărutat pe obraz.

- Ca o mamă cu copilul drag în brațe, a șoptit el.

Îmi definise exact sentimentele. Doream să am grijă de el. Doream să-l fac fericit, atît cît mai avea de trăit. Nu eram îndrăgostită cu pasiune de el, dar nu acordam faptului prea mare importanță, pasiunea fiindu-mi - pe atunci - necunoscută.

Totuși îl iubeam și, cînd m-a luat în brațe, mi-am dat seama că felul în care îl iubeam era exact ce-și dorea.

M-am desprins din brațele sale și l-am convins să se așeze. Doream să aflu reacția familiei lui cu privire la logodna noastră și cîți aveau să vină la nuntă.

- Știi... a zis încet, tata este prea infirm să poată călători. Cit despre ceilalți...

A dat din umeri.

- Gabriel! am strigat. Vrei să spui că nici unul nu va veni?

- Știi, ar mai fi mătușa Sarah. Ca și tata, este prea bătrînă ca să călătorească. Și...

- Dar sora ta și fiul ei?

Arăta stîmjenit și am observat încruntarea sprîncenelor.

- Draga mea, ce importanță are? a zis el. Nu e nunta lor, așa-i?

- Dar chiar să nu vină! Asta înseamnă că nu sînt de acord cu căsătoria?

- Bineînțeles că vor fi de acord. Dar ceremonia în sine nu-i chiar atît de importantă, nu-i așa? Ascultă, Catherine, sînt din nou cu tine. Vreau să fiu fericit!

Nu suportam să văd din nou expresia de tristețe de pe fața lui, așa că am încercat să-mi ascund neliniștea. Era foarte ciudat. Nici un membru al familiei la nuntă! Era complet neobișnuit.

Dar, privind înapoi, tot ce dusesese la această căsătorie era oarecum neobișnuit.

Am auzit un zgîriat la ușă. Friday știa că Gabriel se întorsese și era nerăbdător să-l vadă. Am deschis

ușa și a sărit direct în brațele lui Gabriel. I-am privit împreună; Gabriel rîdea, în timp ce Friday încerca să-l lingă pe față.

Mi-am propus să nu mă aștept ca familia lui Gabriel să se comporte convențional, așa cum nici Gabriel nu o făcea. M-am simțit ușurată că Dilys refuzase invitația.

□

- Probabil se gîndesc că nu ești destul de bună pentru ei, a sunat verdictul lui Fanny.

N-aveam de gînd s-o las pe Fanny să vadă cît de mult mă deranjase comportarea familiei lui Gabriel, așa că am dat ușor din umeri.

După nuntă urma să petrecem o săptămînă de vacanță la Scarborough iar apoi să plecăm la *Kirkland Revels*. Aveam să descopăr singură, la timpul potrivit, ce gîndea familia lui despre această căsătorie. Trebuia să am răbdare pînă atunci.

M-am măritat cu Gabriel într-o zi de iunie, în biserica din satul nostru, cam la două luni după ce ne-am cunoscut. Aveam o rochie albă, făcută cam în grabă de croitoreasa satului, și un vâl alb cu o coroniță din flori de portocal. Au fost foarte puțini oaspeți la petrecerea organizată într-un salon mic de la *Glen House*: vicarul cu soția lui, doctorul cu a sa, și atît.

Gabriel și cu mine am plecat imediat după ce s-a ciocnit o cupă în cinstea noastră. A fost o nuntă foarte liniștită. Am fost amîndoi bucuroși să părăsim

oaspeții pentru a fi conduși la gară, de unde am luat trenul spre mare.

Cînd am rămas singuri în acel compartiment de clasa întâi, am simțit că eram ca oricare altă pereche de tineri proaspăt căsătoriți. Înainte, modul atît de neobișnuit în care ne-am căsătorit - atît de repede, cu așa puțini invitați și fără să fie nimeni prezent din familia mirelui - conferise ceremoniei o notă de ireal. Dar acum, că eram doar noi doi, m-am relaxat.

Cu un zîmbet de mulțumire pe față, Gabriel mi-a luat mîna. Nu-l mai văzusem niciodată atît de liniștit și atunci mi-am dat seama ce-i lipsise întotdeauna: liniștea. Friday ne însoțea, căci era de neconceput să plecăm fără el. Făcuserăm rost pentru el de un coșuleț, neștiind cum avea să suporte călătoria. Aleseserăm unul cu împletitura rară, ca să ne poată vedea, explicîndu-i că era ținut închis doar pentru scurt timp. Mă obișnuisem să-i vorbesc, explicîndu-i totul, ceea ce o făcea pe Fanny să strîmbe din buze cu dispreț. Mă considera "*nebună rău*", să stau de vorbă cu un ciine.

În sfîrșit, am ajuns la hotel.

În acele prime zile ale lunii noastre de miere, simțeam cum crește dragostea mea pentru Gabriel, deoarece avea nevoie cu disperare de mine pentru a-l scoate din stările negre de melancolie ce puteau să-l copleșească pe neașteptate. Cred că ceea ce, atunci, am confundat cu dragostea, era o stare extraordinară de încîntare de a însemna atît de mult pentru o altă ființă umană.

Vremea era minunată, zilele pline de soare. Ne plimbam mult toți trei, Friday însoțindu-ne

permanent. Am explorat zona de coastă între golful *Robin Hood* și *Flamborough Head*; ne-am lăsat vrăjiți de minunatele mici golfulețe, de grandoarea stîncilor, de strîmtorile înguste; dincolo de care se întrezăreau zone mlăștinoase. Ne plăcea să ne plimbăm pe jos și ieșeam frecvent la plimbare. Am închiriat cai și ne îndepărtasem călare de coastă pentru a explora zona mlaștinilor, comparînd-o cu cea de la noi, din *West Riding*. Urmărind linia țărmului, întîlneam deseori ziduri năruite ale unor vechi castele. Într-o bună zi, am dat peste urmele unei vechi mănăstiri.

Gabriel era atras de ruine; curînd, am descoperit că exercitau asupra lui o fascinație morbidă și, pentru prima oară de la căsătoria noastră, am observat că-l cuprinde acea stare de neagră melancolie pe care îmi promisesem să o înlătur. Friday a observat imediat că starea de fericire a lui Gabriel din perioada lunii de miere începuse să scadă în intensitate. În timp ce exploram ruinele mănăstirii, l-am surprins frecîndu-și capul de piciorul lui Gabriel, privindu-l rugător, parcă implorîndu-l să nu uite că eram toți trei, împreună și, deci, să fie fericit.

Atunci am simțit mici semnale de alarmă întunecîndu-mi bucuria și l-am întrebat:

- Mănăstirea asta îți amintește cumva de mănăstirea *Kirkland*?

- Întotdeauna există asemănări între ruinele vechi, a venit răspunsul.

Aș fi vrut să-i pun mai multe întrebări. Eram sigură că ceva îl răscolea, ceva legat de mănăstirea

Kirkland și de Revels. Am continuat, fără să mă pot controla:

- Dar cred că, mai degrabă, ai fi preferat să nu aduc vorba despre asta.

M-a îmbrățișat și am observat că se lupta cu disperare să iasă din starea ce-l copleșise.

Am schimbat iute subiectul:

- Se pare că o să plouă. Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem la hotel?

S-a liniștit văzînd că nu aveam de gînd să-i pun întrebări la care să-mi dea răspunsuri evazive. Mi-am zis că în curînd aveam să fiu în noul meu cămin, urmînd să descopăr motivul comportării ciudate a soțului meu. Puteam să aștept pînă atunci și, după ce aveam să-l descopăr, eram decisă să-l elimin, oricare ar fi fost el. N-aveam de gînd să las nimic să se interpună în calea fericirii lui, în anii pe care-i mai aveam în fața noastră.

□

capitolul 2

Luna de miere se terminase. În ultima zi amîndoi eram cu nervii întinși la maximum. Gabriel era tăcut, iar eu exasperată din cauza tăcerii lui. Nu înțelegeam cum de putea fi vesel într-o zi, pentru ca în ziua următoare să aibă toane. Probabil că și eu - deși nu aș fi admis asta - eram puțin nervoasă, gîndindu-mă că urma să dau ochii cu familia Rockwell. Friday ne-a simțit starea de spirit și și-a pierdut din exuberanță.

- Încearcă să ne spună că sîntem trei acum, i-am spus lui Gabriel, încercînd să-l înveslesc.

Călătoria prin *North Riding* a fost obositoare și se lăsase seara pe cînd am ajuns la *Keighley*. O trăsură destul de mare ne aștepta și vizitiul a părut uimit cînd ne-a văzut. Cred că el nu aflase de căsătoria lui Gabriel, căci altfel de ce să fie surprins cînd un mire sosește cu mireasa lui?

Gabriel m-a ajutat să urc în trăsură, iar vizitiul îmi arunca priviri furișe în timp ce aranja bagajele.

N-am să uit niciodată această călătorie de la gară. Ne-a luat aproape o oră și era aproape întuneric cînd mi-ăm văzut pentru prima oară noul cămin.

Trecuserăm pe lîngă mlaștini ce păreau sălbatice și ciudate în lumina amurgului. Totuși, semănau cu

cele din apropiere de *Glen House*, iar eu mă simțeam ca acasă în apropierea lor. Urcaserăm un deal și, deși eram în iunie, aerul era rece. Simțeam în nări un miros de turbă care, cu toată teama mea crescîndă, îmi ridica moralul. Îmi imaginam cum eu și Gabriel vom călări împreună printre mlaștini. Am început să coborîm dealul. Ținutul era mai puțin sălbatic, dar se ghicea apropierea mlaștinilor.

Am ajuns la cătunul *Kirkland Moorside*, în vecinătatea căruia se afla noua mea locuință, *Kirkland Revels*. Iarba era mai îngrijită. Am trecut pe lângă o casă singuratică. Cîmpiile erau cultivate.

Gabriel s-a aplecat spre mine:

- Dacă lumina ar fi fost mai puternică, ai fi putut să vezi de aici *Kelly Grange*, locuința vărului meu. Ți-am pomenit vreodată de *Simon Redvers*?

- Da, i-am spus.

Mi-am încordat privirea și mi s-a părut că undeva, în dreapta, se profilează conturul șters al unei case.

Am trecut peste un pod și atunci am zărit pentru prima oară fosta mănăstire.

Am văzut turnul normand, al cărui zid exterior era încă conservat. Zidurile din jurul lui făceau imposibil de văzut de la distanță că era de fapt ca o scoică din care nu mai rămăsese decît cochilia. Părea grandios dar și amenințător. M-am întrebat atunci dacă într-adevăr era așa sau toanele soțului meu mă făceau să-mi imaginez că era un loc ce provoca teamă.

Am continuat să mergem pe un drum care era străginit pe ambele părți cu stejari masivi și deodată, în fața mea a apărut casa.

Mi-am ținut răsufierea, căci era minunată. Primul lucru care m-a izbit, a fost mărimea ei. Arăta ca un bloc de stîncă. Mai tîrziu mi-am dat seama că era construită în jurul unei curți interioare și, cu toate că la origine era stilul *Tudor*, fusese restaurată de-a lungul secolelor. Ferestrele erau întărite cu șipci de lemn, iar deasupra lor erau sculpturi cu demoni și îngeri, harpe, spirale și trandafiri în stil *Tudor*. Era cu adevărat o reședință nobilă. M-am gîndit atunci ce mică trebuie că i-a părut lui Gabriel *Glen House*, cînd ne-a vizitat. În mijloc, un șir de trepte tocite ducea spre un portal din piatră masivă, sculptat în același stil *Tudor*. Poarta din stejar masiv era decorată cu fier forjat. Chiar cînd am început să urc treptele, m-am întîlnit cu primul membru al noii mele familii.

Era o femeie în jur de patruzeci de ani și, din asemănarea ei cu Gabriel, mi-am dat seama imediat că trebuie să fie Ruth Grantley, sora sa văduvă.

M-a privit cîteva secunde fără să spună un cuvînt, privirea ei m-a măsurat rece, iar apoi a încercat să pună un pic de căldură în ochii ei.

- Ce mai faci? Trebuie să ne ierți dacă îți părem surprinși. Am aflat abia azi dimineață. Gabriel, a fost urît din partea ta să îți totu secret!

Îmi luă mîinile și îmi zîmbi, cu toate că era mai mult o dezvelire a dinților decît un zîmbet. Genele îi erau atît de blonde încît erau aproape invizibile. Era cu puțin mai blondă decît Gabriel. Dar ceea ce m-a izbit la ea de la început, a fost răceala ei.

- Intră, mi-a spus ea. Mi-e teamă că ne vei găsi cam nepregătiți. A fost așa o surpriză...

- Probabil c-a fost, i-am zis.

M-am uitat întrebător la Gabriel. Oare de ce nu le spusese?

Am pășit într-un hol în care ardea un foc de bușteni și m-a frapat imediat aerul de vechime al locului. Era evident că această atmosferă fusese păstrată și întreținută cu mult drag. Pe pereți atîrnau tapiserii care, fără îndoială, fuseseră lucrate de membri ai familiei, cu secole în urmă. În mijlocul holului, pe o masă mare, se aflau obiecte din bronz și din cositor.

Am privit în jurul meu.

- Ei, bine? a spus Ruth

- E atît de... emoționant să mă aflu aici, i-am răspuns.

A părut oarecum mulțumită. S-a întors mai întii spre Gabriel:

- De ce tot misterul ăsta, Gabriel?

Apoi s-a întors dezaprobatoare spre mine:

- Se pare că nu avea nici un motiv să țină totul secret pînă azi dimineață.

- Am vrut să vă surprind pe toți, a zis Gabriel. Catherine, a continuat el, cred că ești obosită. Probabil vrei să mergi în camera ta.

- Bineînțeles că vrea, zise Ruth. O să întâlnească familia mai tîrziu. Nu pot să-ți spun cît sînt de nerăbdători să te cunoască!

Ochii i-au strălucit și dinții ei, ușor proeminenți, s-au mai dezvelit o dată, într-un soi de zîmbet. Friday a început deodată să latre.

- Oh, și un cîine! a spus ea. Deci îți plac animalele... Catherine?

- Da, foarte mult. Sînt sigură că toată lumea va ține la Friday.

Am perceput o mișcare undeva sus și am ridicat privirea spre o galerie.

- Acea este *Galeria menestrelilor*, mi-a explicat Gabriel. O folosim uneori cînd avem un bal.

- Aici sîntem atașați vechilor obiceiuri, Catherine, a spus Ruth. Sper să nu ne găsești prea demodați.

- Sînt sigură că vechile obiceiuri îmi vor plăcea foarte mult.

- Sper. Cînd e vorba de tradiții...

Vocea ei mi s-a părut puțin batjocoritoare, ca și cum eu nu puteam înțelege tradiții aparținînd unei familii vechi ca a lor.

Primirea rece făcută de Ruth mi-a adîncit temerile și m-am întrebat din nou care a fost motivul pentru care Gabriel a ținut secretă vestea căsătoriei noastre.

Un servitor apăru întrebînd de bagajele noastre, iar Gabriel a spus:

- Du-le sus în camera mea, William.

- Da, conașule...

A urcat scările cu cufărul meu pe umeri, iar Gabriel m-a luat de braț și l-am urmat. Ruth venea în spatele nostru. Îi puteam simți ochii ațintiți asupra mea, înregistrînd toate detaliile. În acele momente am fost mulțumită, mai mult ca oricînd, de unchiul Dick. Frumosul meu costum de călătorie din gabardină albastră îmi dădea încredere în mine.

În capătul scării era o ușă și Gabriel mi-a spus:

- Asta este ușa de la *Galeria menestrelilor*.

Am sperat să o deschidă și să văd dacă era cineva acolo , pentru că eram sigură că auzisem o mișcare. M-am întrebat care din membrii familiei prefera să se ascundă acolo și să-mi arunce priviri furișe, în loc să coboare și să-mi ureze bun venit.

Era o scară largă, de o mare frumusețe dar, în lumina lămpilor cu gaz, părea plină de umbre. Cum urcam, am avut sentimentul neplăcut că toți membrii familiei ce locuiseră acolo în ultimii trei sute de ani, mă priveau cu dezaprobare. Eram fata pe care Gabriel o adusese în casă fără să-și consulte familia.

- Camerelè mele, mi-a spus Gabriel, sînt sus. Este mult de urcat.

- Acum, că ești însurat, vrei să-ți păstrezi tot aceleași camere? l-a întrebat Ruth, din spatele meu.

- Bineînțeles. Doar dacă, nu cumva, nu-i vor place lui Catherine.

- Sînt sigură că îmi vor place.

- Dacă nu te vor satisface, sînt destule camere din care poți alege, mi-a zis Ruth.

Tocmai urcasem la al doilea etaj, cînd a apărut un tînăr. Era înalt și slab și semăna cu Ruth.

- Au venit deja, mamă? Cum arată? a strigat el, înainte de a ne vedea.

S-a oprit rîzînd, fără să pară de loc stînjenit, în timp ce ochii lui mă măsurau.

- Acesta este Luke, nepotul meu, a spus Gabriel.

- Fiul meu, a murmurat Ruth.

- Sînt încîntată să te cunosc, i-am spus, întinzîndu-i mîna.

Mi-a luat mîna și s-a înclinat, astfel că o șuviță din părul său blond îi căzu pe față.

- Plăcerea e reciprocă, a spus el ușor tărăgănat. Este amuzant să ai o nuntă în familie.

Semăna foarte mult cu mama sa și de asemenea cu Gabriel. Aceleași trăsături proeminente, aristocratice, același păr blond și același aer molatic.

- Ce părere ai despre casă? a întrebat el nerăbdător.

- A venit abia de zece minute, n-a văzut decît o mică parte din casă și nici măcar la lumina zilei, i-a reamintit mama sa.

- Mîine te iau într-un tur de inspectare a casei, îmi promise el.

I-am mulțumit. S-a mai înclinat o dată și s-a dat la o parte ca să putem trece. Apoi s-a alăturat micii noastre procesiuni și ne-a însoțit pînă la etajul al treilea, la camerele care îi aparținuseră dintotdeauna lui Gabriel.

Intraserăm într-o galerie circulară, iar senzația că eram urmărită era și mai puternică. Căci aici se aflau portretele în mărime naturală ale membrilor familiei. Trei sau patru lămpi din cuarț roz erau aprinse și, în acea lumină neclară, figurile păreau aproape reale.

- Am ajuns, a spus Gabriel, și am simțit apăsarea mîinii lui pe braț.

Apoi l-am auzit pe Friday în coșulețul lui. Scîncea încet, ca și cum încerca să-mi reamintească de prezența sa. Cred că Friday îmi simțea starea sufletească - mă simțeam ca într-o închisoare. Simțea că nu eram dorită în această casă. M-am gîndit că asta se datora faptului că am sosit în

amurg. Ar fi fost altceva dacă am fi ajuns într-o dimineață însorită și strălucitoare. În casele astea vechi, domină o atmosferă cam ciudată și, la căderea nopții, umbrele îi copleșesc pe cei cu o imaginație prea bogată. Situația mea era ieșită din comun. Urma să fiu stăpîna acestei case, în timp ce cu trei zile în urmă nimeni nici nu știa măcar de existența mea. Nu era de mirare că nu eram dorită.

M-am scuturat de sentimentele mele neplăcute, am întors spatele portretelor și l-am urmat pe Gabriel printr-o ușă, undeva în dreapta, care ducea într-un coridor. Am mers de-a lungul coridorului pînă am ajuns la o ușă pe care a deschis-o Gabriel. Un strigăt de plăcere mi-a scăpat, căci stăteam în pragul unei camere încîntătoare. Draperiile grele din damasc roșu erau trase în lungul ferestrelor, focul ardea într-un cămin mare, de pe a cărui poliță din marmură albă minunat sculptată, lumînări puse în sfeșnice de argint strălucitor aruncau o lumină blindă asupra camerei. Patul, cu baldachin, era înconjurat de perdele ce se asortau cu draperiile de la ferestre. Am remarcat scrinul, scaunele cu spătare îmbrăcate cu tapiserie roșie și aurie, covoarele roșii ce păreau poleite cu aur. Efectul general era extrem de primitiv.

Pe masă era un vas cu trandafiri roșii. Gabriel i-a privit și s-a înroșit. Apoi a spus:

- Îți mulțumesc, Ruth.
- N-am avut timp să facem mai mult.
- Este o cameră frumoasă, am spus.

Ruth a aprobat.

- Păcat că nu poți vedea priveliștea pe fereastră.

- O să o vadă peste o oră sau două, a spus Gabriel. Pînă atunci va răsări luna.

Simțeam cum mi se spulberă toate temerile.

- Vă părăsesc acum, a spus Ruth. O să spun să vi se trimită niște apă fierbinte. Puteți fi gata pentru cină în trei sferturi de oră?

I-am spus că da, iar ea și Luke ne-au lăsat singuri.

Cînd ușa s-a închis în spatele lor, Gabriel și cu mine ne-am uitat unul la altul în tăcere. Apoi m-a întrebat:

- Ce este Catherine? Nu-ți place, nu-i așa?

- E atît de minunat. Nu mi-am imaginat...

Apoi n-am putut să-mi mai ascund resentimentele:

- Pentru Dumnezeu, de ce nu le-ai spus că te-ai căsătorit?

S-a înroșit și părea chinuit, dar eram hotărîtă să aflu adevărul.

- Ei bine, nu doream nici un fel de agitație.

- Agitație! I-am întrerupt. Dar credeam că te-ai întors ca să le spui!

- Exact asta am și făcut.

- Și ți-ai dat seama că nu puteai... intra în subiect?

- S-ar fi putut opune. Și nu doream așa ceva.

- Vrei să spui că nu m-ar fi considerat destul de bună pentru familia lor?

Știam că ochii mei aruncau scînteii. Eram și furioasă și nenorocită. Părea un început nefericit pentru viața mea în această casă. Gabriel mă rănise și eram deprimată înțelegînd că păstrarea secretului cu privire la căsătoria noastră însemna că nu avea

să-mi fie ușor să conviețuiesc în termeni buni cu noua mea familie.

- Pentru Dumnezeu, nu! a strigat vehement Gabriel.

M-a prins de umeri dar, iritată, m-am eliberat.

- Vor fi încântați de tine... cînd te vor cunoaște. Nu le plac, totuși, schimbările. Știi cum e cu familiile!

- Nu, i-am replicat, nu știu. Și sînt supărați, ceea ce este și normal. Ideea de a avea așa, deodată, un nou membru al familiei! Pot înțelege cam ce simt.

- Dar nu înțelegi, Catherine, a insistat Gabriel.

- Atunci spune-mi tu, l-am fulgerat eu din priviri. Explică-mi tu. De ce trebuia să fie tot misterul ăsta?

Părea foarte nefericit.

- Dar nu e nici un mister. Pur și simplu nu le-am spus. Nu vroiam agitație și probleme. Am vrut să mă căsătoresc cu tine cît mai repede posibil, așa încît să fim împreună și să ne facem o viață cît mai frumoasă, atît cît ne-a mai rămas.

Cînd mi-a spus asta, toată furia mea a dispărut. Am simțit cum mă cuprinde din nou dorința de a-l face fericit - căci simțeam că-i era frică de ceva, poate de moarte. Din cauza acestei dorințe mă măritasem cu el.

Înțelegeam vag că-i era teamă de ceva din această casă și că-și dorea un aliat. Trebuia ca eu să fiu acel aliat. Știam asta. Deși eram la *Kirkland Revels* de mai puțin de o jumătate de oră, simțisem deja acea frică.

- Friday este încă în coșul lui, am spus.

- Îi dau eu drumul.

A deschis coșul și Friday a sărit afară lătrind de bucurie că era liber.

S-a auzit o bătaie în ușă. M-am întors brusc, fiindcă bătaia nu venea de la ușa pe care intrasem. Abia atunci am observat că erau două uși în cameră.

O voce cu un puternic accent din *Yorkshire* a spus:

- Apă fierbinte, conașule.

Ușa s-a închis înainte ca eu să-l pot vedea pe posesorul vocii.

- E o veche garderobă, mi-a spus Gabriel, arătând spre ușă. O folosesc pentru spălat. O să o găsești foarte utilă. Închide amîndouă ușile înainte de a te dezbrăca. Să nu între vreun servitor.

I-a pus lesa lui Friday.

- Friday, cred că nu vrei să te rătăcești chiar din prima seară, îi spuse cîinelui.

După ce a plecat, am intrat în fosta garderobă unde erau cada, bidoanele cu apă fierbinte, săpun și prosoape. O oglindă mare, cu ramă frumos ornată, era fixată pe un perete. Pe ramă erau prinse două sfeșnice ce aveau lumînări aprinse. M-am privit în oglindă. Deodată, ochii mei, mai verzi ca de obicei, au părăsit imaginea mea, scormonind peste umărul meu, cercetînd ungherele umbroase din baie.

Vechi case în amurg... Oare era posibil ca în asemenea locuri să mai dăinuie prezența celor morți demult? Ce gînduri ridicole pentru o tină ră femeie cu capul pe umeri!

Mi-am scos costumul și am început să mă spăl de praful călătoriei. Mîine, la lumina zilei, precis că voi rîde de fanteziile mele.

În acea seară am cinat într-o cameră plăcută de la etajul întâi. Gabriel mi-a explicat că la ceremonii deosebite masa se servea în holul mare de la parter:

- Masa cea mare de jos este la fel de veche ca și casa. Dar avem, pentru familie, o sufragerie mai mică și mai confortabilă, a adăugat el.

Sufrageria era o cameră mare, după standardele de la *Glen House*. Când am intrat, perdelele erau trase, iar pe masă erau lumînări. Mi-am dat seama că viața în acest loc era destul de formală.

Eram șase la masă. Aceasta era familia mea. Pe Luke și pe Ruth îi cunoscusem deja. I-am cunoscut la masă pe tatăl lui Gabriel, Sir Matthew Rockwell și pe mătușa sa, Miss Sarah Rockwell. Amîndoi mi s-au părut foarte bătrîni. Aveau probabil în jur de optzeci de ani.

Imediat cum l-am întilnit pe Sir Matthew, am început să mă simt ceva mai fericită, căci era evident că-i plăceam. Era foarte înalt, dar ușor adus de spate. Părul încă des, deși alb. Fața îi era rumenă, dar nu cu o culoare sănătoasă, căci avea acea rumeneală dată de excesul de vin. Ochii săi albaștri erau îngropați în fața buhăită, dar erau strălucitori, chiar veseli.

- Gabriel e norocos să aibă o nevastă atât de frumoasă, mi-a spus el.

Bineînțeles că încerca să mă flateze, pentru că nu eram frumoasă și nu-i puteam părea așa nici măcar unui bărbat de optzeci de ani. Mi-a luat mîna și mi-a

sărutat-o apăsat. Mi-am dat seama că nu era prea bătrîn pentru a fi galant.

Făcea impresia unui om ce se bucurase de viață și care spera ca membrii mai tineri ai familiei să-i urmeze exemplul.

- Trebuie să stai lîngă mine, mi-a spus. Vreau să te privesc, iar tu să-mi spui ce crezi despre noua ta familie.

Așa că m-am așezat la masă lîngă el și, din cînd în cînd, se apleca spre mine și mă mîngîia pe mînă.

Mătușa Sarah era oarecum diferită, cu toate că se distingeau trăsăturile familiei Rockwell și avea aceeași piele deschisă la culoare. Ochii ei albaștri păreau goi de orice expresie. Avea un aer încordat, ca și cum ar fi încercat cu disperare să înțeleagă ce se întîmplă și nu reușea. Am bănuțit că era chiar mai bătrînă decît fratele ei.

- Sarah, a spus Sir Matthew, aceasta este noua mea fiică.

Sarah a dat din cap și i-a aruncat un zîmbet dulce și inocent. Aș fi vrut să fi întîlnit mai întii aceste persoane în vîrstă. Aș fi simțit astfel un bun venit mai călduros.

- Cum te cheamă? m-a întrebat ea.

- Catherine, i-am răspuns.

A dat din cap și, de cîte ori ridicam privirea, îi vedeam ochii ațintiți asupra mea.

Sir Matthew a vrut să știe cum ne-am întîlnit, Gabriel și cu mine, și cum de ne-am hotărît atît de rapid asupra căsătoriei. I-am povestit despre Friday

- Țigani... a spus el. Sînt atît de brutali cu animalele lor! Pe pămînturile mele nu au ce căuta.

Norocul lui Gabriel că în acea zi călărea chiar pe acolo!

- Totdeauna i-a plăcut să hoinărească... și nu știam niciodată când urma să se întoarcă, a spus Luke.

- De ce nu? i-a replicat Gabriel. E și ăsta un fel de a avea o vacanță. Urăsc să fac planuri. Anticipezi atât de mult plăcerea și, în mod inevitabil, ești dezamăgit. Nu! Du-te acolo unde te îndeamnă spiritul... aceasta-i deviza mea.

- Și uite ce bine s-a potrivit! a subliniat Sir Matthew, zîbindu-mi.

- Trebuie să-i arăt lui Claire tapiseria mea. Sînt convinsă că vrea s-o vadă, a spus Sarah.

A urmat o scurtă tăcere.

- Aceasta-i Catherine mătușă, nu Claire!

- Desigur... desigur, a murmurat Sarah. Draga mea, te interesează tapiseriile?

- Le admir, dar nu prea am talent. Nu sînt prea îndemînică la lucrul de mîină.

- Sigur că nu, a replicat Sir Matthew. Nu trebuie să-ți strici acești ochi minunați.

S-a înclinat spre mine și mîna sa bătrînă mi-a mîngîiat mîna.

- Sora mea e puțin cam uitucă. Se întoarce mereu în trecut. Nu mai e de mult tînără. Ca și mine de altfel!

Am vorbit despre casă, despre ținutul ce o înconjură, de grajduri - și am fost bucuroasă să aflu că erau bine dotate - de vecini, de prieteni, vînători din ținut și, în general, despre viața la *Kirkland Moorside*. Încercau să mă facă să mă simt

binevenită și probabil că starea ciudată a lui Gabriel a făcut ca la început să mă îndoiesc de asta.

Ruth ne-a spus că vom avea o petrecere la sfârșit de săptămână pentru a sărbători căsătoria. Ne-a zis că ar fi aranjat chiar pentru acea seară, dacă ar fi avut timp.

- Sînt cîteva persoane pe care trebuie să le cunoști, mi-a spus ea. Sînt nerăbdători să te întâlnească.

- Pe cine te-ai gîndit să inviți? a întrebat repede Gabriel.

- Păi... probabil Simon. De fapt, face parte din familie. O vom invita de asemenea pe Hagar, dar mă îndoiesc că o să vină. M-am mai gîndit la vicar și la soția sa și, bineînțeles, familia Smith.

Sir Matthew a aprobat. Apoi s-a întors spre mine:

- Vrem să te facem să te simți acasă, draga mea. Și asta cît mai repede posibil.

I-am mulțumit și, cînd am terminat de mîncat, Ruth, Sarah și cu mine ne-am retras într-un salon alăturat, lăsîndu-i pe bărbați singuri. M-am bucurat că nu ne-au lăsat singure prea mult, căci nu mă simțeam în largul meu cu sora și cu mătușa lui Gabriel. El a venit imediat după mine, gîndindu-se că eram obosită.

- Fără îndoială că a fost o zi încărcată, a murmurat Ruth. O să vă înțelegem, dacă vreți să vă retrageți cît mai repede.

Am urat noapte bună membrilor noii mele familii și, însoțită de Gabriel, am urcat spre camera noastră.

Cînd am intrat în cameră, Friday a sărit din coșul lui ca să ne întîmpine. Eră clar că-i era greu și lui să se adapteze la noul nostru mediu.

- Ei bine, a spus Gabriel, ce a fost mai greu a trecut. Ai făcut cunoștință cu familia mea.

- Se pare că nu toată.

- Ceilalți sînt rude mai îndepărtate. Cei de aici sînt cei cu care vei locui. Înainte de a ne culca vreau să-ți arăt priveliștea de pe balcon.

- Ah, da!... de pe balconul tău. Unde e?

- La capătul coridorului. Hai, vino!

Și-a pus brațul în jurul meu și am ieșit din cameră. Am mers spre capătul coridorului, a deschis o ușă și am pășit în balcon. Luna era sus pe cer, luminînd priveliștea din fața noastră. Ruinele mănăstirii arătau ca o uriașă fantomă a ceea ce fuseseră. Rîul întunecat șerpua prin iarbă pe sub podul arcuit. Și undeva, departe, am văzut conturul întunecat al mlaștinilor. Am respirat adînc:

- E minunat.

- Cînd sînt departe, visez mereu la acest loc.

- Nu mă miră.

- Vin în fiecare seară și privesc. Am făcut asta mereu, de cînd eram un copil. Mă fascinează.

A privit brusc în jos.

- Doi dintre strămoșii mei s-au aruncat peste parapet. Dar nu de aici. Mai sînt încă alte trei balcoane.

Un fior mi-a trecut de-a lungul spinării și am privit și eu în jos.

- Sîntem în vîrfurile casei, mi-a spus Gabriel. Să te arunci de aici pe dalele de jos e moarte sigură. Sînt

singurele două cazuri de sinucidere din istoria familiei... și amîndouă prin aceeași metodă.

- Hai înăuntru, i-am spus. Sînt obosită.

Dar cînd ne-am întors în cameră temerile mă cuprinseseră din nou. Momentele petrecute pe balcon, cuvintele lui Gabriel, reușiseră să le aducă înapoi. Eram, cu siguranță, încordată, ceea ce era neobișnuit pentru mine. Mi-am promis ca a doua zi totul să fie bine.

În următoarele două zile am explorat casa și împrejurimile. Am fost fascinată: uneori încîntată, alteori dezgustată. Îmi plăcea să stau în casă la lumina zilei și mă rătăceam mereu prin ea. Mi-e rușine să spun dar, cînd se lăsa înserarea, îmi făcusem un obicei de a privi pe furiș peste umăr. Asta cînd eram singură. Nu mai locuisem niciodată într-o casă atît de mare și de veche. Cînd eram singură, aveam impresia că prezentul se amestecă cu trecutul. Era probabil din cauza mobilei care era în casă de secole. Nu puteam scăpa de ideea că arăta exact la fel ca acum cîteva sute de ani, cînd alți pași și alte glasuri se auzeau, alte chipuri aruncau umbre pe pereți.

Era absurd să fiu influențată de asemenea fantezii, cînd cei din casă păreau perfect normali. Îi etichetasem pe toți în mintea mea în răstimpul primelor zile.

Sir Matthew, moșierul în vîrstă și vesel, căruia îi plăceau mîncarea bună, vinul și femeile. Un moșier tipic de la țară, din acest secol sau din oricare altul.

Mătușa Sarah, fata bătrînă care rămăsese în casa părintească, oarecum inocentă, amintindu-și toate

zilele de naștere, toate realizările sau eșecurile membrilor familiei. Și acum, că îmbătrânise, începuse să uite cui i se întâmplase un anumit eveniment. Uneori mă confunda cu fosta ei cumnată, Claire, soția demult moartă a lui Sir Matthew.

Ruth era stăpîna casei de la moartea mamei ei, așa că era normal să aibă resentimente față de noii veniți.

Luke, ca orice tînăr, era absorbit de propriile sale probleme.

O familie normală, ca multe altele din țară.

Am încercat să mă fac plăcută și sînt sigură că am reușit. Bineînțeles, cel mai greu a fost cu Ruth. Am lăsat-o să înțeleagă că nu aveam de gînd să-i iau locul la conducerea casei. Casa era destul de mare ca să putem duce în ea vieți complet separate. Sir Matthew era stăpînul casei, iar ea era fiica lui. Fusesse de tînără stăpîna casei, continuase să trăiască aici și după ce se căsătorise și, normal, rămăsese să trăiască aici și după ce devenise văduvă. Consideram că avea mai multe drepturi decît mine să fie castelană la *Kirkland Revels*.

M-a întrebat despre planurile pentru petrecere și i-am răspuns candid să le facă ea, deoarece eu veneam dintr-o casă mai mică și, cum trecuse puțin timp între terminarea școlii și căsătorie, nu aveam experiență în administrarea unei gospodării. Asta a părut să o mulțumească, iar eu m-am simțit fericită.

În prima dimineață după sosirea noastră, Gabriel a stat cu tatăl lui. Am presupus că aveau de discutat probleme legate de administrarea moșiei, mai ales

că Gabriel lipsise mult timp de acasă. I-am spus să stea liniștit, căci puteam să mă descurc și singură.

Plănuiam să-l iau pe Friday la o plimbare, deoarece eram nerăbdătoare să explorez ținutul și mai ales ruinele fostei mănăstiri. Când coboram scările m-am întâlnit cu Luke. Mi-a zîmbit cu prietenie și s-a oprit să-i spună câteva cuvinte lui Friday, care a fost încîntat să fie băgat în seamă și s-a atașat de Luke imediat.

- Îmi plac cîinii, mi-a spus Luke.

- Nu ai cîine?

A dat din cap.

- Cine să aibă grijă de el cît sînt plecat? Și sînt mai mereu plecat. Știi... la școală. Acum sînt într-o perioadă de pregătire ca să merg la Oxford.

- Sînt sigură că sînt destui care ar putea avea grijă de un cîine cît ești plecat.

- Nu înțelegi. Cînd ai un cîine, este doar al tău și nu poți avea încredere în altcineva să aibă grijă de el. Ai văzut deja casa? m-a întrebat.

- Nu toată.

- Te iau eu într-un tur. Trebuie să o înveți bine, altfel te pierzi în ea. E atît de ușor să te rătăcești. Mergem?

Eram dornică să fim prieteni și am simțit că cel mai bine era să-i accept invitația. Mai mult, eram nerăbdătoare să văd casa, așa că am hotărît că plimbarea mai poate aștepta pînă termin turul cu Luke.

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre mărimea casei. Mi-am dat seama că trebuie să fie cel puțin o sută de încăperi. Fiecare din cele patru

dreptunghiuri din piatră din care era formată, putea fi el însuși o casă și desigur era foarte ușor ca cineva să se rătăcească.

- Legenda spune, mi-a zis Luke, că unul dintre strămoșii noștri a avut patru neveste și le ținea pe fiecare în câte una din aripile casei. Și pentru multă vreme nici una nu a știut de existența celorlalte trei.

- Sună ca un fel de *Barbă-Albastră*.

- Probabil că *Barbă-Albastră*, cel original, a fost un Rockwell. Sînt multe secrete întunecate în istoria familiei noastre, Catherine. Nici nu știi în ce familie ai intrat.

Ochii lui mă priveau cu amuzament amestecat cu cinism. Mi-am amintit de hotărîrea lui Gabriel de a nu-și anunța familia că se însoară. Bineînțeles că mă priveau ca pe o vînătoare de zestre. Și nu doar pentru această casă, ci și pentru veniturile moșiei, ca și pentru titlul de baronet ce urma să-l moștenească atunci cînd tatăl său avea să moară.

- Am început să-mi dau seama, i-am spus.

Am mers de-a lungul încăperilor într-o stare de uluială. Erau atît de multe! Și toate aveau ferestre înalte, tavane semețe minunat sculptate, pereți lambrisați, mobilă veche de veacuri. Am vizitat pivnițele uriașe, bucătăriile, unde am cunoscut cîțiva servitori ce mă priveau cu o anumită suspiciune. Am văzut celelalte trei balcoane ce semănau cu al nostru. Am examinat pilonii groși din piatră ce susțineau și capetele de balauri ce păreau că se strîmbă la mine din toate părțile.

- Ce mult le plăceau pe atunci acești diavoli și toate figurile astea grotești, am spus.

- Aveau rolul să-i gonească pe nepoștii, mi-a spus Luke. Trebuie să recunoști că te pot speria. Parcă ar spune: "Stai departe! Diavolii de la *Kirkland Revels* te vor înhăța dacă nu bagi de seamă".

- Sînt sigură că uneori ar fi vrut să ureze bun-venit vizitatorilor, am murmurat încet.

- Probabil că sîntem o adunătură neospitalieră, mulțumiți cu noi înșine.

Cînd am ajuns în galerie, m-a plimbat de jur împrejur explicîndu-mi cine erau personajele. Mai întîi mi l-a arătat pe Sir Luke, cel care a construit casa, un gentleman ce părea foarte puternic, îmbrăcat în armură. Mai erau Thomas, Mark, John, mai mulți Matthew și încă un Luke.

- Totdeauna am avut nume din Biblie, mi-a spus el. Este o trăsătură a familiei. Au fost întotdeauna Matthew, Mark, Luke, John, Peter, Simon, orice... chiar și Arhanghelul Gabriel. Cu toate că nu-i place, de multe ori îl strig pe Gabriel "*Îngerule*". Cred că au cam exagerat cu numele ăsta. Mark sau John ar fi fost mult mai bine. Uite, ăsta e Sir Luke... a murit tînăr. A sărit din balconul din aripa de vest.

M-am uitat fix la bărbatul din tablou. Toate trăsăturile păreau atît de vii, încît aveam impresia că buzele se mișcă în timp ce-l priveam.

- Și ăsta, a continuat Luke, este John care, după o sută de ani, a hotărît să moară în același fel. A căzut din balconul din aripa de nord. Nu-i ciudat? Bănuiesc că ideea i-a venit de la Luke.

M-am întors. Nu știam de ce, dar conversația asta mă făcea să mă simt stînjinită. Am înaintat spre portretul unei femei ce purta o pălărie cu pene și era

pictată în stilul *Gainsborough*. Am auzit vocea lui Luke:

- Stră-stră-stră-stră-bunica mea. Atît doar că nu sînt sigur cîți de stră trebuie să folosesc.

Am continuat să înaintez de-a lungul galeriei.

- Și acesta-i chiar socrul tău, a adăugat Luke.

Un Sir Matthew mai tînăr mă privea din portret. Cravata sa, ca și jacheta din catifea verde, păreau foarte elegante. Tenul îi era rumen și ochii erau ceva mai mari decît îi avea acum. Eram sigură că nu mă înșelam cînd mă gîndeam că i-a plăcut mult viața.

Alături era portretul unei femei. Mi-am dat seama imediat că era soția sa. Era atît de frumoasă! Fragilă și cu o expresie de resemnare pe față. Era mama lui Gabriel, cea care murise la scurt timp după ce-i dăduse viață.

Exista și un portret al lui Gabriel, în care acesta arăta tînăr și inocent.

- Vei fi și tu alături de el, a spus Luke. Imaginea ta va fi immortalizată pe pînză, ca și a celorlalți și, peste două sute de ani, viitoarea stăpîină a casei te va privi și își va pune întrebări despre tine.

M-a străbătut un fior și am vrut să scap cît mai repede de Luke, căci discuția despre sinucideri mă deprimase. Vroiam să ies din casă măcar pentru o jumătate de oră.

- Friday este nerăbdător să-și facă plimbarea, am spus. Cred că e cazul să-l duc. Ai fost foarte amabil că mi-ai arătat totul.

- Dar nu ți-am arătat *totul* ! Mai este încă mult de văzut.

- O să-mi facă plăcere și altă dată, i-am explicat hotărîtă.

A înclinat capul.

- Ei bine, a murmurat, va fi plăcerea mea să continuăm turul.

Am început să cobor și, la jumătatea scării, m-am întors și m-am uitat înapoi. Luke mă privea de lîngă portrete. Mi s-a părut că trebuia să facă doar un pas ca să intre într-o ramă și să se contopească cu ceilalți.

Restul zilei l-am petrecut cu Gabriel. După amiază am călărit de-a lungul mlaștinilor. Pe cînd ne-am întors, era vremea cinei. Ne-am schimbat, iar seara a decurs întocmai ca și cea precedentă.

Înainte de a ne culca, Gabriel m-a dus pe balcon. În timp ce admiram priveliștea minunată, am hotărît ca a doua zi să vizitez ruinele vechii mănăstiri.

În dimineața următoare, Gabriel a fost din nou ocupat cu tatăl său iar eu am hoinărit împreună cu Friday. De data aceasta ne-am dus la mănăstire.

Cum mă apropiam de vechii piloni, am fost cuprinsă de mirare. Era o dimineață însorită. Ici și colo piatra strălucea ca și cum ar fi fost bătută cu diamante. Nu părea a fi o ruină, căci marele turn și peretele din față erau intacte. Doar cînd m-am apropiat, mi-am dat seama că nu avea alt acoperiș decît cerul.

Mănăstirea își avea sălașul într-o vale de lîngă rîu și cred că era mai adăpostită de furtuni decît *Kirkland Revels*. Acum vedeam clar turnul normand, vechii stîlpi și naosul care, la fel ca și turnul, era aproape intact, mai puțin faptul că nu avea acoperiș.

Am fost surprinsă de imensitatea ruinelor și m-am gândit ce interesant ar fi să fac un plan al vechii mănăstiri și să o reconstruiesc în imaginația mea. Friday alerga de colo-colo într-o asemenea stare de agitație, încît părea că-mi împărtășește emoțiile.

Era o ruină, dar mai erau încă destule indicii pentru a-mi da seama unde fuseseră bucătăriile, chiliile, naosul, altarul. A trebuit să fiu atentă pe unde pășesc, căci multe pietre ieșeau brusc, periculos, din pământ.

Pentru cîteva secunde m-am rătăcit de Friday și am devenit brusc conștientă de panica ce mă cuprinsese. Panică absolut ridicolă. La fel de ridicolă a fost și ușurarea ce am simțit-o cînd, după ce l-am strigat, a venit fugind spre mine.

M-am întrebat din ce parte a mănăstirii fusese luată piatra din care se construisese casa noastră. Aș fi vrut să știu mai multe despre istoria casei și a familiei căreia îi aparțineam de acum înainte. Dar erau atîtea lucruri pe care nu le știam chiar despre soțul meu... De ce oare era atît de misterios cu mine? Și de ce aveam sentimentul că-mi ascunde ceva?

M-am așezat pe niște pietre ce, în mod sigur, erau ceea ce mai rămăsese dintr-o fostă încăpere, gîndindu-mă că nu mă preocupase prea mult Gabriel de cînd sosisem. Era normal ca el să aibă gînduri negre: era un bărbat tînăr, confruntat cu o boală de inimă ce-i primejduia viața. Din cauza asta avea, probabil, stări depresive. Îi era frică de moarte și eram sigură că această frică era legată de ceva din casă sau dintre aceste ruine. Oare ce aș simți eu

dacă aş şti că Moartea stă după colţ şi mă aşteaptă? Nimeni nu-şi poate imagina aşa ceva dacă nu a avut o experienţă de acest fel. Am să-l fac fericit pe Gabriel. Mai mult, nu voi accepta inevitabilul morţii, aşa cum părea că face el. Voi avea grijă ca el să trăiască.

Lătratul lui Friday m-a trezit din visare.

- Friday, Friday ! am strigat.

Şi cum nu venea, am pornit în căutarea lui. L-am găsit în braţele unui bărbat ciudat. Friday se lupta din greu şi l-ar fi muşcat de mâini dacă braţele ce-l ţineau prizonier nu ar fi fost atât de puternice.

- Friday ! am strigat din nou.

Omul care-l ţinea se întoarse şi mă privi. Era de înălţime medie şi am fost izbită de ochii săi negri, strălucitori şi de tenul măsliniu. Când m-a văzut, a eliberat cîinele şi şi-a scos pălăria ca să mă salute. Friday a fugit spre mine, lătrînd furios. S-a oprit între mine şi străin, ca şi cum ar fi vrut să mă protejeze.

- Deci al dumneavoastră este cîinele, doamnă, a spus străinul.

- Da, dar ce s-a întîmplat? De obicei este atât de prietenos!

- S-a cam supărat pe mine. N-a înţeles, probabil, că i-am salvat viaţa.

Am remarcat strălucirea unor dinţi foarte albi în contrast cu tenul măsliniu.

- Cum aşa? am întrebat.

S-a întors şi mi-a arătat ceva ce, după cum mi-am dat seama, era un puţ.

- Se aplecase periculos de mult peste margine, încercînd să vadă ce e jos. Dacă ar fi vrut să exploreze mai mult, asta ar fi însemnat sfîrșitul lui.

- Atunci trebuie să-ți mulțumesc.

A înclinat din cap.

- Aceasta a fost fîntîna călugărilor. E adîncă și probabil că nu-i prea vesel acolo jos.

M-am aplecat și am privit în adînc. Jos se zărea ceva ce părea a fi apă.

- E un cățel destul de curios, am spus.

- Eu l-aș ține din scurt, dacă l-aș mai aduce aici din nou. Și vei mai veni aici, nu-i așa? Văd că locul ăsta te intrigă. Ai în ochi o privire ce-ți trădează interesul.

- Bineînțeles, oricine ar fi interesat.

- Unii, mai mult decît alții. Pot să mă prezint? Eu cred că te cunosc. Ești doamna Gabriel Rockwell, nu-i așa?

- Da, dar de unde știi?

Și-a întins mîinile și a zîmbit din nou. Era un zîmbet cald, prietenesc.

- O simplă deducție. Știam că trebuie să sosești și cum, fiind de aici, cunosc aproape pe toată lumea, am adunat doi cu doi și am dezlegat ghicitoarea.

- Ai dezlegat-o corect.

- Atunci, bine ai venit în mijlocul nostru! Eu sînt doctorul Deverel Smith. Vin la *Revels* aproape în fiecare zi, așa că, mai devreme sau mai tîrziu, tot ne-am fi întîlnit.

- Am auzit numele dumitale.

- Sper că legat de ceva plăcut.

- Foarte, aș spune.

- Sînt atît un vechi prieten, cît și doctorul familiei. Sir Matthew și Miss Rockwell nu mai sînt tineri și au nevoie destul de des de serviciile mele. Cînd ați sosit?

I-am spus și m-a ascultat politicos. Avea un aer străin, dar numele lui era cum nu se poate mai englezesc. Cred că mi se părea atît de brunet deoarece îl comparam cu blondul strălucitor al noilor mele rude.

- Tocmai vroiam să fac azi o vizită la *Revels*. Ne întoarcem împreună?

Ne-am întors, și m-a făcut să simt că îmi găsisem un nou prieten. Mi-a povestit despre noua mea familie. Cînd a vorbit despre Gabriel, i-am simțit neliniștea din voce. Știam ce înseamnă asta și am vrut să vorbesc cu el despre starea sănătății lui Gabriel, dar m-am abținut. "Mai tîrziu", mi-am zis. Era un om cu care se putea comunica ușor. Mi-a spus că fusese invitat să cineze cu noi în sîmbăta următoare.

- Împreună cu fiica mea, a adăugat el.

Eram mirată să aflu că are o fiică ce avea vîrsta necesară pentru a fi invitată la o petrecere. Mi-a simțit surpriza și a părut mulțumit. Eu credeam că avea cel mult treizeci și cinci de ani, dar se părea că era mult mai în vîrstă.

- Am o fată de șaptesprezece ani, mi-a spus el. Îi plac petrecerile. Soția mea nu se simte prea bine, așa că fiica mea și cu mine mergem împreună.

- Abia aștept să o întîlnesc.

- Și Damaris e nerăbdătoare să te cunoască.

- Damaris! Ce nume neobișnuit!

- Îți place? E din Biblie. Doar o scurtă menționare... dar e acolo.

Mi-am amintit ce îmi spusese Luke despre numele biblice și m-am întreat dacă o fi un obicei al locului să se aleagă nume din Biblie. Tocmai vroiam să fac această remarcă, când mi-am amintit de doamna directoare, care îmi spusese de multe ori că impetuozitatea mea e la limita bunelor maniere. Așa că m-am abținut.

Am ajuns la *Revels* împreună. Doctorul a trimis vorbă printr-un servitor că a sosit, iar eu am urcat în camera mea.

□

În seara petrecerii purtam o rochie albă. Era singura rochie de seară pe care o aveam și m-am gândit că dacă petrecerile urmau să se țină lanț la *Kirkland Revels*, trebuia să-mi fac haine noi. Rochia era din șifon alb și dantelă, foarte simplă, așa cum îi stătea bine unei tinere femei. Nu-mi făceam probleme din cauza ei, deoarece știam că hainele mele, deși puține, erau elegante și puteam face față cu succes oricărei situații. Mi-am strâns părul în formă de coroniță - cum îi plăcea lui Gabriel. L-am așteptat apoi să vină să se îmbrace, căci timpul trecea foarte repede.

Cum nu apărea, m-am întreat dacă nu o fi pe afară, așa încît am ieșit pe balcon să văd dacă nu era cumva în curte. Nu l-am văzut, dar am auzit venind dinspre terasă sunetul unor voci. Tocmai

vroiam să întreb dacă Gabriel e acolo, cînd am auzit o voce groasă, bărbătească:

- Deci, Ruth, nu-ți prea place mireasa?

M-am tras înapoi și am simțit roșeața ce-mi urca în obraji. Știam că cei care trag cu urechea nu aud, de obicei, lucruri prea măgulitoare despre persoana lor. Fanny îmi spusese asta destul de des. Dar ce greu e să te abții să ascuți, atunci cînd despre persoana ta se spun lucruri nu prea plăcute!

- E încă prea devreme, a spus Ruth

- N-am nici o îndoială că Gabriel al nostru a fost o pradă ușoară, a rîs bărbatul.

N-am auzit răspunsul lui Ruth, dar vocea a continuat:

- De ce l-ai lăsat să hoinărească atît de departe de casă? Era clar că, mai devreme sau mai tîrziu, avea să găsească o vinătoare de zestre.

Eram furioasă și supărată. Aș fi vrut să mă aplec peste balcon și să-i spun celui ce vorbise să iasă în lumină ca să-l pot vedea. Vroiam să-i spun că habar n-aveam de situația materială a lui Gabriel cînd mă măritasem cu el. Am rămas pe loc, cu ochii plini de furie. Apoi el a pășit puțin înapoi și, aplecîndu-mă peste parapet, l-am văzut. Semăna puțin cu cei din familia Rockwell. S-a îndreptat repede spre treptele casei și a intrat. L-am pierdut astfel din raza privirii mele, dar îl uram, oricine ar fi fost el.

Cînd am intrat înapoi în dormitor, tremuram. Gabriel era deja acolo. Se grăbise și abia mai respira.

- Am uitat cît e ceasul, a spus el. Trebuie să fiu punctual. Unde ai fost? Oh, te-ai îmbrăcat deja!

Îmi stătea pe vîrfurile limbii să-i spun ceea ce tocmai auzisem, dar m-am răzgîndit. L-ar fi supărat și era și așa destul de epuizat. Nu, îmi voi duce lupta singură. Îi voi da acestei rude, indiferent cine era, o lecție. Așa că l-am ajutat pe Gabriel la îmbrăcat și cînd am coborît, am făcut cunoștință cu dușmanul meu.

Era Simon Redvers, vărul lui Gabriel. Părea și mai puțin îngăduitor, privit de aproape. Era foarte înalt, lucru de care nu-mi dădusem seama cînd îl zărisem de la balcon. Gabriel m-a prezentat. Cînd mi-a luat mîna și ochii săi cinici au privit direct în ai mei, am știut exact ce gîndește. Ochii îi erau căprui deschis, pielea foarte bronzată. Avea un zîmbet ușor pe buze, dar nu și în ochi. Știam că ochii mei sclipesc de mînie, căci niciodată nu mi-a fost ușor să mă stăpînesc. În urechi continuam să aud cuvintele lui.

- Îmi pare bine de cunoștință, mi-a spus el.

- Mulțumesc, i-am răspuns.

- Cred că trebuie să te felicite.

- Te rog nu mă felicita, dacă nu dorești cu adevărat.

A fost ușor amuzat și nu m-am putut abține să-i spun:

- Cred că noi doi ne-am mai întîlnit

- Sînt sigur că nu

- Poate nu ți-ai dat seama, am zis ușor ironic.

- Dacă ne-am mai fi întîlnit, sînt convins că mi-aș fi adus aminte.

Mi-am potrivit zîmbetul după al lui. Mi-a spus ușor mirat:

- E asemănarea cu familia Rockwell. Pe aici ai să îți înțelegi mereu asemenea asemănări.

Probabil că se referea la escapadele amoroase ale strămoșilor săi. Am găsit asta cam nepotrivit, așa că m-am îndepărtat. Din fericire, s-a creat o mică diversivune prin sosirea doctorului Smith și a fiicei sale.

Doctorul îmi era deja prieten. A venit spre mine și m-a salutat călduros. Mi-a făcut plăcere să-mi îndrept privirile spre el, dar fata care-l însoțea mi-a furat toată atenția. Bănuiesc că același lucru s-a întâmplat cu toți cei din încăpere.

Damaris Smith era una din cele mai frumoase ființe pe care le văzusem vreodată. Era de înălțime medie și foarte brunetă. Părul îi era drept și mătăsoș, de un negru strălucitor, ce părea aproape albăstrui, ca aripa unei păsări. Avea ochi negri, mari și languroși, iar pielea avea o nuanță măslinie. Forma feței ei era un oval perfect. Cu buze delicate, dar totuși senzuale, dinți albi și un nas aproape acvilin, care-i dădea demnitate și frumusețe. Dar nu doar fața ei îmi captase atenția. Corpul îi era subțire și mișcărilor pline de grație. O adevărată plăcere să o privești! Era îmbrăcată în alb, la fel ca mine, și purta o centură de aur în jurul taliei sale subțiri. În urechi avea cercei de aur în stil creol.

Cînd a intrat, s-a lăsat tăcerea - tăcere ce era un omagiu adus frumuseții ei.

M-am întrebat de ce s-o fi căsătorit Gabriel cu mine, cînd avea în apropiere așa o zeiță.

Efectul ce-l avea asupra tuturor era evident. Se vedea că tatăl ei o adoră, căci ochii lui rar o părăseau. Mi-am dat seama că Luke e mai puțin nonșalant ca de obicei. Simon Redvers părea să o privească speculativ.

Simon Redvers îmi dispăcea deja profund. Vedeam în el tipul de bărbat ce nu-l puteam tolera. Părea o fire practică, ce disprețuia sentimentele, fără imaginație, gîndind că oricine privea viața la fel de calculat. Și părea extrem de viril. Personalitatea sa mă copleșea și domina asistența într-un mod foarte masculin, la fel cum Damaris o domina într-un mod foarte feminin.

Admirația lui Sir Matthew era evidentă, dar se părea că el admira toate femeile. În timpul dineului și-a împărțit atenția între mine și Damaris.

Pe Damaris n-o înțelegeam prea bine. Era o persoană liniștită, ce avea un zîmbet pentru fiecare și nu părea că vrea să atragă atenția asupra ei. Desigur, nu era nevoie. Prima mea impresie a fost că era o fată inocentă, așa că nu-mi dau seama de ce mi s-a părut că acea perfecțiune calmă, aproape fără expresie, era mai degrabă o mască.

Dineul era dat în onoarea mea și a lui Gabriel, așa că s-a toastat pentru sănătatea noastră. În afară de familie, mai era și familia Smith, Simon Redvers, vicarul cu soția sa și alte două persoane din împrejurimi, mai mult vecini decît prieteni.

M-au întrebat ce cred despre casă și țînut, iar Simon Redvers a vrut să știe cum mi se părea în comparație cu locurile de unde veneam. Le-am răspuns că, atunci cînd nu eram la școală, locuiam,

ca și ei, aproape de mlaștini, așa că schimbarea nu era prea mare. Aveam o notă de asprime în voce când m-am adresat lui Simon Redvers. A remarcat și l-a amuzat. Stătea lângă mine la masă. S-a aplecat și mi-a spus:

- Trebuie să ți se facă portretul și să se alătore celor din galerie.

- Este necesar?

- Sigur că da. N-ai văzut galeria? Toți foștii stăpîni de la *Kirkland Revels* sînt pictați și atîrnați pe pereți, alături de soțiile lor.

- E destul timp pentru asta.

- Vei fi un model bun.

- Mulțumesc.

- Mîndră... puternică... hotărîtă.

- Deci, poți citi caracterul unui om?

- Cînd este evident...

- Nu știam că am o față atît de transparentă.

- E neobișnuit pentru cineva atît de tînăr. Nu ești de acord cu mine că, pe măsură ce oamenii îmbătrînesc, soarta... vjața... sau cum i-o zice... este ca un artist răutăcios ce gravează pe fețe linii ce te trădeză?

A privit lung spre cei de la masă. M-am uitat în farfurie, refuzînd să-i urmez privirea. Nu credeam că manierele lui sînt sincere și am vrut ca el să știe asta.

- Cred că te îndoiești de vorbele mele, a insistat el.

- Poate că ceea ce spui este adevărat. Dar nu e puțin cam stînjenitor, chiar impertinent, să-ți testezi teoriile pe cei de față?

- Vei descoperi că sînt un necioplit din Yorkshire. Cei din Yorkshire nu sînt renumiți pentru tactul lor.

- De ce vorbești la viitor? Am descoperit deja asta.

Din nou, umbra unui zîmbet a fluturat pe buzele sale. Mi s-a părut mai mult un zîmbet brutal. Îi plăcea să mă momească, căci îi eram un adversar pe măsură. Aveam măcar această satisfacție. Căci, dacă tot mă credea o vînătoare de zestre, cel puțin nu eram una năroadă. În acel moment, am ajuns la concluzia că îmi purta pică, dar cu admirație, deoarece credea că îmi dădusem toată osteneala să pun mîna pe Gabriel și, cum ar fi zis el, reușisem. Era în el o latură crudă, ce admira întotdeauna succesul.

I-am spus, impulsiv:

- Ești văr primar sau văr de-al doilea cu Gabriel, nu-i așa? Și totuși, nu semeni absolut deloc cu el. Aveți firi absolut opuse.

Mi-a aruncat din nou acel zîmbet rece, calculat. Încercam să-i spun că nu-mi place de el, dar el lăsa să se înțeleagă că nu aș fi reușit să pun mîna pe el, cum am pus pe Gabriel. Ca și cum aș fi vrut așa ceva! Ca și cum în căsătoria noastră ar fi fost vorba de așa ceva!

- Vorbînd de fețele ce le-ai privit în galerie, ce exemplu minunat de revelație despre caracter, din fizionomie! mi-a spus el. Poți să-l vezi pe bătrînul Sir John luptînd pentru regele său, spre furia lui Cromwell. A pierdut *Revels* pentru o perioadă. Poți să-i vezi pe față idealismul încăpătînat. Apoi, Sir Luke, jucătorul, cel ce aproape a pierdut moștenirea

la jocurile de noroc. Și apoi celălalt Luke, și John... sinucigașii. Dacă îi privești bine, poți să le citești viețile pe față. Uite, de exemplu acel Luke. Îi poți vedea slăbiciunea gurii. Ți-l poți închipui stînd pe balcon, gîndindu-se cît de grea e viața și deodată... sare...

Mi-am dat seama că toți ceilalți comeseni tăceau și-l ascultau pe Simon. Sir Matthew s-a aplecat spre mine și m-a mîngîiat pe braț.

- Nu îl lua în seamă pe nepotul meu. Îți povestește despre strămoșii noștri cei mai puțin renumiți. Simon e supărat că e un Rockwell dintr-o ramură colaterală și... *Revels* nu este al lui.

Am zărit o strălucire de nepătruns în ochii lui Simon și i-am spus:

- Sînt sigură că ai și tu o locuință frumoasă.

- *Kelly Grange*, a precizat Sir Matthew. Cei din familia Redvers au fost totdeauna geloși pentru *Revels*.

Arătă spre Simon.

- Bunicul lui s-a căsătorit cu una din surorile mele. Dar ea n-a putut sta departe de *Revels*. Venea mereu, aducîndu-și mai întîi fiul și apoi nepotul. Acum nu te mai vedem așa des, Simon.

- Trebuie să remediez asta, a spus Simon și a zîmbit ironic spre mine.

Sir Matthew a chicotit tare, ceea ce a părut să-i șocheze pe vicar și pe soția sa.

Continuam să conversăm și, cu toate că nu-l agream pe vecinul meu de masă, mi-a părut rău cînd dineul a luat sfîrșit. Îmi plăcea să lupt. Și îmi plăcea să lupt cu el, cu toate că era mai mult un război al

cuvintelor. Nu suportam oamenii care criticau înainte de a ști adevărul și eram sigură că Simon Redvers era unul dintre aceștia.

După masă, doamnele s-au retras în salon. Deși nu era ușor, am încercat să mă apropiu de Damaris. Era plăcută, dar atît de rezervată încît n-a făcut nici un efort ca să putem conversa. M-am gîndit că sub acea față încîntătoare nu se ascundea prea multă inteligență. Am fost mulțumită cînd ni s-au alăturat bărbații. Cînd Simon Redvers s-a așezat lîngă Damaris, am fost bucuroasă să pot pleca și să mă alătur vicarului și soției sale. Vicarul mi-a spus că domeniul *Kirkland Revels* a fost totdeauna folosit pentru petrecerea anuală a bisericii. El și soția sa ar fi vrut să pună în scenă, pe la mijlocul verii, o piesă religioasă sau un spectacol fastuos, la ruinele fostei mănăstiri. Sperau să le susțin dorința. Le-am spus că aș fi încîntată să îi ajut cu tot ce pot.

La puțin timp după terminarea mesei, lui Sir Matthew i s-a făcut rău. Stătea întins în scaunul său și fața îi era mai roșie ca de obicei. Doctorul Smith a venit imediat la el și, cu ajutorul lui Simon și al lui Luke, l-au dus repede în camera lui.

Evident, petrecerea s-a spart în urma acestui incident. După ce a coborît și ni s-a alăturat, doctorul Smith ne-a spus că Sir Matthew se va face bine. El se ducea acasă să ia lipitori. Sir Matthew insistase să i se ia singe la fel cum i se luase în trecut și tatălui său.

- Va fi bine într-o zi sau două, ne-a asigurat doctorul înainte de plecare.

Dar spiritul de petrecere se risipise. Am rămas să mai stăm de vorbă.

Era unsprezece și jumătate când Gabriel și cu mine ne-am retras. M-a luat în brațe spunându-mi că am avut succes și că era mîndru de mine.

- Nu cred că am fost chiar pe placul tuturor, am spus.

- Cine a rezistat farmecului tău?

- Vărul acela al tău, de exemplu.

- Oh, Simon. S-a născut cinic. E gelos. Ar pleca în orice clipă de la *Kelly Grange* ca să locuiască la *Revels*. Așteaptă să vezi *Kelly Grange*. Nu e nici pe jumătate așa de mare ca *Kirkland Revels*.

- Nu înțeleg de ce dorința sa de a avea *Kirkland Revels* i-ar afecta atitudinea față de mine.

- Poate că e gelos pe mine din mai multe motive decît casa

- Ce absurd!

În acel moment, Friday a fugit spre ușă, lătrînd furios. S-a repezit în ea, ca și cum ar fi vrut să o dărîme.

- Ce Dumnezeu se întîmplă cu el? am strigat.

Gabriel s-a îngălbenit.

- E cineva acolo, afară, a șoptit

- E clar că e cineva pe care Friday nu-l place

M-am întors spre ciine

- Taci, Friday!

Dar de data asta Friday nu m-a băgat în seamă. A continuat să latre și să sară frenetic spre ușă. L-am luat în brațe și am deschis ușa.

- Cine-i acolo? am întrebat.

Nu s-a auzit nici un răspuns, dar Friday se lupta să scape din brațele mele.

- Ceva l-a deranjat, am spus. Am să-i pun lesa. Nu vreau să sară cumva peste parapetul balconului.

Ținându-l încă în brațe, l-am adus înapoi în cameră și i-am pus lesa. A încercat să tragă de ea cu toată puterea. M-a tîrît de-a lungul coridorului, dar, înainte de a ajunge la balcon, a sărit la o ușă din stînga. Am încercat ușa și s-a deschis încet. Era o garderobă mare. Friday a alergat înăuntru și a început să adulmece de jur împrejur. Am deschis ușa balconului, dar nici acolo nu era nimeni.

- Vezi, Friday, nu-i nimic. Ce te neliniștește?

Ne-am întors în dormitor. Cînd am intrat, Gabriel era cu spatele la mine. S-a întors și am văzut ce palid arăta. Un gînd groaznic mi-a trecut prin cap. Era la fel de speriat de ceea ce era acolo, afară, și totuși mă lăsase să merg singură. Să mă fi măritat, oare, cu un laș? Era un gînd oribil, care mi-a dispărut din minte la fel de repede cum apăruse.

- Mult zgomot pentru nimic, am spus pe un ton vesel.

Friday a părut mulțumit de performanța sa. l-am scos lesa și a sărit în coșul lui, încovrigîndu-se.

Pe cînd mă pregăteam de culcare, m-am întrebat de ce era oare Gabriel atît de tulburat. Mi-am amintit apoi conversația de la cină. Nu cumva Gabriel crezuse că o fantomă bîntuia coridoarele? În mod sigur, balconul exercita o atracție morbidă asupra lui.

Dar într-o asemenea casă fanteziile apăreau ușor.

Tîrziu, în după-amiaza următoare, am descoperit că Friday lipsește. Mi-am amintit că nu-l mai văzusem de dimineată.

Fusese o dimineată încărcată, căci musafirii de cu o seară înainte ne-au făcut vizite pentru mulțumirile de rigoare. L-am văzut pe Simon Redvers călărind un minunat cal gri și m-am decis să rămîn în camera mea pînă cînd avea să plece. Nu l-am văzut plecînd și mi-a fost teamă că rămîne la masa de prînz. Totuși, cînd am coborît, plecase. Doctorul Smith și Damaris au venit într-un cupeu - doctorul să vadă cum se simte Sir Matthew după atacul suferit, iar Damaris să facă o vizită de curtoazie. Cu toți acești oaspeți ce soseau, ziua părea o continuare a petrecerii.

Abia înainte de cină am început să fiu îngrijorată de absența lui Friday. În acea seară, cina a fost o masă solemnă, cu conversație puțină. Sir Matthew zăcea încă în camera sa și toți ceilalți păreau îngrijorați, cu toate că mă asiguraseră că avea frecvent astfel de atacuri. Am început să fiu neliniștită cînd masa s-a terminat și nu am avut nici o veste despre Friday.

În camera noastră, coșul lui cu pătura frumos îndoită, era neatins. Era clar că nu-l folosiseră. Oare se pierduse? Poate că îl furase cineva și la gîndul acesta mă simțeam bolnavă de îngrijorare. Mi-am adus aminte cît de rău îl tratase țigancă. Era posibil să fie țigani nu departe de *Kirkland Mooreside*, căci mlaștinile reprezentau totdeauna o atracție pentru ei.

Mi-am pus pe mine o haină subțire și am coborît. Am vrut să-l rog pe Gabriel să vină cu mine să-l

căutam împreună, dar cum nu l-am găsit, am plecat singură, strigîndu-l pe Friday.

Pașii m-au purtat spre mănăstire. În alte împrejurări mi-ar fi fost teamă dar în acea seară gîndul meu era doar la Friday. Am continuat să-l strig, sperînd să aud un lătrat. Nu se auzea nimic.

Era o experiență neplăcută să fiu printre acele ruine... singură. Fusese o zi frumoasă și erau semne că și următoarea va fi la fel. O veche zicală îmi veni în minte: un cer roșu la apus face bucuria păstorilor.

Apoi, brusc, mi s-a făcut frică. Simțeam că nu eram singură. Părea că printre acele crăpături înguste, ce odată fuseseră ferestre, erau ochi ce mă pîndeau. Strălucirea amurgului atingea pietrele ce păreau roșiatice. Mi-a venit atunci ideea fantastică că aveau viață în ele. Nu știam ce se întîmplase cu mine, dar mă așteptam să aud cîntecul călugărilor în timp ce se îndreptau spre naos. Inima-mi bătea ca un ciocan pe cînd priveam cerul roșu ca sîngele, printre arcade. Mi s-a părut că aud undeva, nu foarte departe, o piatră mișcată din loc și sunetul unor pași.

- Cine-i acolo?

Sunetul sugrumat al vocii mele m-a speriat.

Am privit peste umăr. Nu era nimic. Doar pilonii de piatră, acele jumătăți de perete și bucăți de cărămidă printre care creștea iarba. În acest loc, cu mult timp înainte, o comunitate de bărbați își dusesese traiul. Aveam impresia că mă întorsesem în timp, că jumătățile de perete deveniseră întregi, că un

acoperiș urma să apară și să închidă vederea spre cer și spre acest secol nouăsprezece.

Am început din nou să-l strig pe Friday. Se întunecase destul de tare de când intrasem între ruine. Cerul amurgului se schimbă în general repede și acum umbrele roșiatice erau brăzdate de dungi gri. Soarele dispăruse. În curînd noaptea avea să coboare peste mine și peste mănăstire.

Am încercat să plec pe drumul pe care venisem, cel puțin așa credeam, dar după cîteva minute mi-am dat seama că eram într-o zonă a ruinelor pe care nu o mai vizitasem. Era acolo o parte de scară ducînd undeva jos spre întuneric. M-am întors și m-am grăbit să plec. Am făcut un pas greșit peste niște pietre ascuțite și m-am salvat în ultimul moment. Mi-era groază că aș putea să-mi scrîntesc glezna și să fiu nevoită să petrec aici o noapte... ca prizonieră. La acest gînd, mi-a venit să leșin.

Toate astea nu erau în firea mea.

"Ce se întîmplă?" m-am întrebat. Nimic altceva decît iarbă și cărămizi. De ce mi-ar fi frică? Dar la ce bun? Îmi era frică.

Am continuat să bijbii. Singurul meu gînd, singura mea dorință, era să scap din vechea mănăstire.

Abia acum, că mă rătăcisem, mi-am dat seama de imensitatea locului. În acea aventură nocturnă au fost momente în care m-am gîndit că nu o să mai găsesc drumul prin grămada aceea de pietre. Cu fiecare secundă, întunericul era tot mai mare. Eram atît de panicată să găsesc o ieșire, încît mi-am pierdut simțul de orientare.

În cele din urmă, cînd am reușit să ies, eram de cealaltă parte a mănăstirii. Mănăstirea era acum între mine și casă.

Nimic nu m-ar fi putut face să o iau înapoi, pe unde am venit. Ar fi fost oricum greu, căci m-aș fi pierdut în acea grămadă de pietre. Am fugit pînă am dat de un drum. L-am urmat și, găsindu-mi un punct de orientare, am început să merg repede, chiar fugind din cînd în cînd.

Ajunsesem la un pîlc de copaci de pe marginea drumului, cînd o siluetă a țîșnit spre mine. În acel moment am simțit ce înseamnă teroarea. Apoi s-a materializat într-o formă cunoscută și o voce pe care o știam mi-a spus:

- Bună! E diavolul pe urmele tale, de fugi așa?

Nota de bațjocură a făcut ca supărarea să-mi alunge frica.

- M-am rătăcit, domnule Redvers. Dar cred că acum am găsit drumul bun.

- L-ai găsit, a răspuns el, dar îți voi arăta o scurtătură... dacă îmi permiți.

- Drumul ăsta nu duce spre casă?

- Pînă la urmă, da. Dar dacă o iei printre pomii ăștia, scurtezi cam o jumătate de milă. Îmi permiți să te însoțesc?

- Mulțumesc, i-am spus rece.

Mergeam unul lîngă altul și și-a potrivit pasul după al meu.

- Cum se face că ești singură afară, la ora asta? m-a întrebat.

I-am povestit cum cîinele meu lipsise de acasă toată după-amiaza și seara, și că eram îngrijorată.

- N-ar trebui să hoinărești singură atît de departe m-a muștrat. Vezi ce ușor te poți rătăci!

- Dacă ar fi fost lumină, aș fi găsit mai ușor drumul de întoarcere.

- Dar n-a fost. Cît despre cîine, sigur și-a găsit pe undeva o tovarășă. Cîinii, tot cîini rămîn!

Nu i-am răspuns. Am luat-o printre pomi și am văzut casa. În cinci minute eram acolo.

Gabriel, Ruth, Luke și doctorul Smith erau afară. Toți mă căutau. Doctorul venise să-l vadă pe Sir Matthew și aflase de dispariția mea.

Gabriel era atît de îngrijorat încît, pentru prima oară, s-a supărat pe mine.

Cu răsufierea tăiată, le-am explicat că îl căutasem pe Friday, că mă pierdusem printre ruine și că mă întîlnisem cu Simon Redvers pe drumul de întoarcere.

- N-ar fi trebuit să pleci singură pe înserat, mi-a spus blînd doctorul Smith.

- Unul din noi ar fi mers cu tine, m-a certat Luke.

- Știu, am spus, și am zîmbit ușurată, bucuroasă să fiu înapoi.

M-am întors spre Simon Redvers.

- Mulțumesc, domnule Redvers, am continuat.

S-a înclinat ironic:

- A fost o plăcere, a murmurat el.

- Friday s-a întors acasă? I-am întrebat pe Gabriel.

A ciătinat din cap.

- Se întoarce el miine, a spus Luke.

- Sper să fie așa, i-am răspuns

Gabriel m-a luat de braț

- Nu mai putem face nimic în seara asta. Arăți dărîmată. Hai înăuntru.

Toți păreau să ne privească. M-am întors și am spus:

- Noapte bună!

În timp ce intram în casă, le-am auzit răspunsul ca un ecou.

- Nu te-am văzut niciodată atît de palidă și de obosită, mi-a spus Gabriel.

- Credeam că nu mai ajung niciodată înapoi.

A rîs și și-a pus brațul pe umerii mei. Mi-a spus brusc:

- Nu-i așa că luna de miere a fost minunată? Dar a fost prea scurtă. Trebuie să avem una mai lungă. De multe ori m-am gîndit că mi-ar place să văd Grecia.

- "Insulele Greciei, insulele Greciei! Acolo unde arzătoarea Sapho a iubit și a cîntat", am citat pe o notă înaltă.

Cu toate că eram îngrijorată pentru Friday, eram ușurată să fiu în siguranță. Ceea ce părea o prostie!

- Mă duc să spun să-ți aducă niște lapte fierbinte. Te va ajuta să adormi, mi-a spus Gabriel.

- Gabriel, mă tot întreb ce este cu Friday.

- O să se întoarcă. Tu du-te în cameră și eu mă duc la bucătărie să le spun de lapte.

Am urcat gîndindu-mă cît era de amabil, cîtă grijă avea față de servitori. Într-o casă ca asta erau atîtea scări căroră trebuiau să le facă față!

Primul lucru pe care mi-au căzut ochii cînd am intrat în cameră, a fost coșul gol al lui Friday. M-am simțit nefericită.

Am ieșit pe culoar și l-am mai strigat o dată. Încercam să mă consolez cu ideea că poate vîna iepuri. Era ocupația lui preferată și știam că uita de orice cînd se îndeletnicea cu asta. Nu mai puteam face nimic în acea seară, așa că m-am dezbrăcat și m-am băgat în pat.

Eram atît de epuizată încît, atunci cînd a venit Gabriel, aproape adormisem. A stat lîngă pat și mi-a vorbit despre excursia noastră în Grecia. Părea foarte pasionat de idee. Curînd, unul dintre servitori a intrat și mi-a adus laptele. Nu prea vroiam să-l beau, dar l-am băut ca să-i fac plăcere lui Gabriel. În cîteva momente am căzut într-un somn adînc.

M-a trezit o bătaie în ușa. M-am sculat cu greu. Rareori dormeam așa adînc. M-am ridicat și am văzut-o pe Ruth. Ochiul îi erau enormi, iar fața albă ca hîrtia.

- Catherine, spunea. Trezește-te! Te rog să te trezești!

Am știut imediat că se întîmplase ceva îngrozitor. M-am uitat după Gabriel, dar nu era nici urmă de el.

- E vorba de Gabriel, mi-a spus Ruth. Trebuie să fii pregătită pentru un șoc.

- Ce... s-a întîmplat cu Gabriel? am întrebat ca și cum cel mai greu lucru era să pronunț cuvintele.

- E mort, mi-a spus. S-a sinucis.

N-am crezut-o. Mă simțeam de parcă luptam să ies din lumea fantastică a viselor.

Gabriel... mort? Nu era posibil! Doar cu puțin timp mai devreme stătuse lângă pat privindu-mă cum îmi beau laptele și vorbind de excursia noastră în Grecia!

- Tot va trebui să afli pînă la urmă! mi-a spus, privindu-mă direct. S-a aruncat peste parapetul balconului. Unul dintre grăjdari tocmai l-a găsit.

Era oare o notă de acuzare în ochii ei?

- Nu poate fi adevărat!

- Mai bine te-ai îmbrăca, mi-a spus ea.

Nesigură, m-am dat jos din pat. Picioarele îmi tremurau. Un gând nu-mi dădea pace. Nu este adevărat! Gabriel nu s-a sinucis!

capitolul 3

Deci, după o săptămână de la sosirea mea la *Kirkland Revels*, tragedia lovise casa.

Nu-mi amintesc prea clar derularea evenimentelor din acea zi, dar îmi amintesc de amorțeala ce mă cuprinsese, de certitudinea că se întâmplase ceva inevitabil, ceva ce mă amenințase, mă prevenise de cum pășisem în casă.

Mi-aduc aminte că în acea dimineață am stat întinsă în pat. Ruth insistase să fac asta și mi-am dat seama pentru prima oară ce voință de neclintit avea. Doctorul Smith a venit și mi-a dat un sedativ. A spus că era necesar și am dormit pînă după-amiaza.

M-am alăturat familiei într-o încăpere ce era cunoscută ca Salonul de iarnă. Era una din încăperile cele mai mici de la primul etaj și pe fereastră se vedea curtea interioară. Se numea astfel deoarece pe timpul iernii era o încăpere mai călduroasă și mai confortabilă decît altele din casă, mai puțin adăpostite. Întreaga familie se afla acolo: Sir Matthew, mătușa Sarah, Ruth, Luke, iar Simon Redvers li se alăturase.

Am fost conștientă de privirile lungi ce mi le-au aruncat cînd am intrat.

- Vino aici, draga mea, mi-a spus Sir Matthew. Este un șoc groaznic pentru noi toți și mai ales pentru tine, copila mea dragă.

M-am dus spre el, căci aveam mai multă încredere în el decît în ceilalți. Cînd m-am așezat, mătușa Sarah a venit și s-a așezat pe celălalt scaun de lîngă mine, și-a pus mîna peste a mea și a ținut-o acolo.

Luke s-a dus spre fereastră. A spus, fără tact:

- A fost la fel ca și cu ceilalți. Probabil că și-a amintit de ei. Ori de cîte ori vorbeam despre ei, probabil că el plănuia...

I-am spus aspru:

- Dacă vrei să spui că Gabriel s-a sinucis, nu te cred. Nu cred asta nici măcar un moment.

- E atît de groaznic pentru tine, a murmurat Sir Matthew.

Mătușa Sarah s-a tras un pic mai aproape și s-a aplecat spre mine. Avea un ușor miros de vechi.

- Tu ce crezi că s-a întîmplat?

Ochii ei albaștri străluceau de nerăbdare și curiozitate. Mi-am întors privirile de la ea.

- Nu știu! am strigat. Tot ce știu este că nu s-a sinucis.

- Draga mea Catherine, mi-a spus Ruth tăios, ești prea surescitată. Avem toată simpatia pentru tine, dar... tu l-ai cunoscut doar de puțin timp. Era de-*al nostru*... toată viața a fost de-*al nostru*.

Vocea i s-a frînt, dar nu credeam că părerile ei de rău sînt sincere și m-am gîndit: "Acum, casa îi revine lui Luke. Ești mulțumită de asta Ruth?"

- Noaptea trecută vorbeam despre excursia pe care vroia s-o facem. Spunea să plecăm în Grecia, am insistat.

- Probabil că nu vroia să bănuiești ce are de gînd, a sugerat Luke.

- N-ar fi putut să mă înșele. De ce să fi vorbit despre plecarea în Grecia, dacă plănuia să... facă asta!

Atunci a intrat în vorbă Simon. Vocea îi suna rece și părea că vine de la mare distanță.

- Nu întotdeauna spunem ceea ce gîndim.

- Dar eu știu... vă spun că știu...

Sir Matthew și-a pus o mîină la ochi și l-am auzit șoptind:

- Fiul meu, singurul meu fiu!

S-a auzit o bătaie în ușă și a intrat William; a privit spre Ruth și i-a spus:

- Doctorul Smith este aici, doamnă.

- Spune-i să intre, i-a răspuns Ruth.

În cîteva secunde doctorul Smith a intrat în cameră. Ochii lui exprimau simpatie și a venit imediat spre mine:

- Nu pot să-ți spun ce rău îmi pare, a murmurat. Sînt îngrijorat pentru tine.

- Te rog să nu fii, i-am replicat. Am suferit un șoc îngrozitor, dar voi fi bine.

M-am auzit scoțînd un hohot de rîs isteric ce m-a înspăimîntat. Doctorul și-a pus mîna pe umărul meu:

- Îți voi da un sedativ pentru la noapte. O să ai nevoie de el. Cînd te vei trezi, va fi deja o noapte între tine și toate astea. Vei fi cu un pas mai departe.

Dintr-o dată, mătușa Sarah a început să vorbească pe un ton înalt, plîngăreț:

- Ea nu crede că el s-a sinucis, doctore.

- Nu, nu... a liniștit-o doctorul. E greu să crezi așa ceva. Bietul Gabriell!

Bietul Gabriel! Părea că apăruse un ecou în acea încăpere, ce venea de la mai mulți din cei prezenți.

M-am uitat spre Simon Redvers.

- Bietul Gabriell! spuse, și ochii lui au strălucit rece cînd i-au întîlnit pe ai mei.

Aș fi vrut să-i strig: "Vrei să insinuezi că am ceva de-a face cu toate astea? Gabriel a fost mai fericit cu mine decît în întreaga sa viață. Îmi spunea asta neîncetat". Dar nu am spus nimic.

- Ai fost azi pe afară, doamnă Rockwell? m-a întrebat doctorul Smith.

Am clătinat din cap.

- O scurtă plimbare pe afară ți-ar prinde bine. Dacă îmi permiți, aș fi bucuros să te însoțesc.

Era clar că avea ceva să-mi spună doar mie, așa că m-am ridicat imediat.

- Ar trebui să îți pui o pelerină, a spus Ruth. Aerul e rece azi.

Aer rece, m-am gîndit, și răceală în inima mea. Oare ce se va mai întîmpla? Viața mea era suspendată undeva între *Glen House* și *Kirkland Revels*, iar viitorul era ca o ceață deasă ce mă înconjură.

Ruth a sunat și, în cele din urmă, o servitoare mi-a adus pelerina. Simon a luat-o și a înfășurat-o în jurul meu. Privind peste umăr am încercat să citesc în ochii lui, dar mi-a fost imposibil. Eram bucuroasă

să scap din acea încăpere și să fiu singură cu doctorul. N-am discutat nimic pînă să părăsim casa. Am luat-o spre mănăstire. Mi-era greu să cred că doar cu o seară înainte mă rătăcisem.

- Draga mea doamnă Rockwell, a spus doctorul Smith, am observat că vroiai să ieși din casă. E unul din motivele pentru care am sugerat să facem această plimbare. Ești consternată, după cum văd.

- Da, sînt însă sigură de un lucru.

- Crezi că este imposibil ca Gabriel să se fi sinucis?

- Da.

- Pentru că erați fericiți împreună?

- Da, am fost fericiți împreună.

- Eu cred că Gabriel a găsit viața de nesuportat tocmai pentru că era atît de fericit cu tine.

- Nu te înțeleg.

- Știi că avea o sănătate precară?

- Mi-a spus înainte de căsătorie.

- Ah, credeam că poate ți-a ascuns asta. Inima îi era slăbită și putea să moară în orice moment. Deci, știai...

Am aprobat.

- Este o boală de familie. Bietul Gabriel! Pe el l-a lovit de tînăr. Chiar ieri am avut o discuție cu el despre... boala lui. Mă întrebam dacă nu cumva asta a avut ceva de-a face cu tragedia. Pot să fiu sincer cu tine? Deși ești tînără, ești o femeie măritată, și mi-e teamă că trebuie să-ți spun.

- Te rog.

- Mulțumesc. De la început am fost impresionat de bunul dumental simț și am fost bucuros că Gabriel a

ales atît de bine. Ieri, Gabriel a venit la mine și mi-a pus cîteva întrebări în legătură cu viața lui intimă.

Am simțit cum roșeața mi se urcă în obraji și i-am spus:

- Spune-mi, te rog, ce ai să-mi spui.

- M-a întrebat dacă întreținerea relațiilor... intime, nu era periculoasă pentru boala lui de inimă.

- Oh! vocea mi-era ca o șoaptă și nu mă puteam uita în ochii doctorului.

Ajunseserăm la ruine și ne uitam fix la turnul normand.

- Și... care a fost răspunsul dumitale?

- I-am spus că își asumă un risc considerabil.

- Înțeleg.

Încerca să-mi citească gîndurile, dar evitam să mă uit la el. Am hotărît că ceea ce se întîmplase între mine și Gabriel trebuia să rămînă secretul nostru. Mă simțeam stînjinită de o asemenea discuție și, cu toate că îmi spuneam că acest bărbat este doctor, stînjeneala persista. Înțelegeam cam unde vroia să ajungă. Nu era deci necesar să-mi explice mai mult. Și totuși mi-a explicat:

- Excepție făcînd inima sa slabă, era un bărbat tînăr, absolut normal. Era mîndru. Mi-am dat seama cînd l-am prevenit că ceea ce-i voi spune va fi un șoc, dar atunci nu am înțeles cît de mult l-a afectat.

- Și crezi că acest... avertisment, a fost hotărîtor?

- Mi se pare o deducție logică. Care e părerea dumitale, doamnă Rockwell? În trecut, au fost între voi... ăă...

Am atins o bucată de zid dărîmat și vocea îmi era la fel de rece ca piatra, cînd am spus:

- Nu cred că ceea ce i-ai spus soțului meu l-ar fi putut face să-și dorească moartea.

Doctorul a părut satisfăcut de răspunsul meu.

- Nu mi-ar fi plăcut să cred că spusele mele...

- Nu trebuie să ai remușcări. Orice doctor i-ar fi spus lui Gabriel ceea ce i-ai spus dumneata.

- Credeam că ar fi putut fi un motiv...

- Te superi dacă ne întoarcem? I-am întrebat.
Începe să se facă frig.

- Iartă-mă. N-ar fi trebuit să te scot afară. Ți-e frig datorită șocului prin care ai trecut. Mi-e teamă că am fost cam brutal cu tine, discutând această problemă delicată... tocmai când...

- Nu, ai fost amabil cu mine. Dar sînt șocată... și nu pot să cred că doar ieri, pe vremea asta...

- Timpul trece. Crede-mă, știu ce vorbesc. Ești atît de tînără. Vei pleca de aici... cel puțin așa cred... Nu vei sta închisă aici, așa este?

- Nu știu ce voi face. Nu m-am gîndit la asta.

- Sigur că nu. Vroiam doar să spun că ai toată viața înaintea ta. În cîțiva ani, totul ți se va părea un vis urît.

- Unele vise urîte nu se uită.

- Ei, hai! Nu trebuie să fii morbidă. Tragedia te-a copleșit. Mîine te vei simți un pic mai bine și cîte un pic mai bine cu fiecare zi.

- Uiți că mi-am pierdut soțul.

- Știu, dar... a zîmbit și și-a pus mîna pe brațul meu. Dacă te pot ajuta cu ceva...

- Mulțumesc, doctore Smith. Îmi voi aduce aminte de bunătatea ta.

Ne-am întors spre domeniu și am trecut în tăcere peste pajiștea din fața casei.

Cum ne apropiam de casă, am privit în sus, spre balcon, încercînd să-mi dau seama cam ce se întîmplase... Gabriel, stînd lîngă patul meu, vorbind despre vacanța ce urma să ne-o luăm, convingîndu-mă să beau lapte fierbinte și apoi, în timp ce eu dormeam, ieșind încet pe balcon și aruncîndu-se. M-am cutremurat: "Nu pot să cred, nu pot să cred". Nu mi-am dat seama că am vorbit cu voce tare decît atunci cînd doctorul Smith mi-a spus:

- Vrei să spui că nu *vrei* să crezi. Uneori, aceste două lucruri sînt sinonime. Nu te mai frămînta, doamnă Rockwell. Sper că ai să vezi în mine mai mult decît pe doctorul familiei. Sînt de ani de zile în relații de prietenie cu familia Rockwell și acum ești și dumneata o membră a familiei. Așa că, te rog, ține minte: oricînd ai nevoie de sfatul meu, voi fi bucuros să ți-l dau.

Abia îl auzeam. Mi se părea că fețele diavolilor sînt pline de veselie, iar ale îngerilor - triste.

Cînd am intrat în casă, m-a cuprins un sentiment de singurătate și am spus repede

- Friday încă lipsește.

Doctorul m-a privit inexpresiv și mi-am dat seama că, probabil, nu aflase de dispariția cîinelui. Căci, cu toate cîte se întîmplaseră, cine s-ar mai fi gîndit să-i spună?

- Trebuie să-l gădesc, am continuat.

L-am părăsit și am plecat spre aripa servitorilor, să întreb dacă-l văzuseră pe Friday. Nimeni nu-l

văzuse. Am mers strigîndu-l prin toată casa. Dar nici un răspuns.

Deci i-am pierdut, pe Gabriel și pe Friday, deodată...

În ciuda faptului că am insistat asupra planului nostru de a pleca în Grecia, verdictul anchetei a fost că Gabriel și-a luat viața într-o criză temporară de nebunie. Doctorul Smith a explicat că Gabriel suferea de o boală de inimă ce îl deprima foarte tare. În opinia sa, căsătoria îi accentuase conștiința bolii și depresiunea nervoasă îl făcuse să acționeze în acest mod.

Acesta, se pare, a fost considerat un motiv plauzibil și verdictul a fost dat fără nici o șovăire. Deși doctorul Smith mă sfătuisese să nu merg, am fost totuși prezentă la anchetă.

- Vei suferi și mai mult, mi-a spus el. Ruth era de partea lui. Îmi revenisem însă repede din șoc, devenind conștientă de unele resentimente ce se amestecau cu durerea mea. De ce toți erau atît de siguri că Gabriel își luase viața? mă întrebam. Mi-am răspuns tot eu. Cum altfel să fi murit? Într-un accident? Încercam din răspuțeri să-mi dau seama cum s-ar fi putut întîmpla. Oare să se fi aplecat prea mult peste parapetul balconului? Era oare posibil să fi căzut? Trebuia să fie posibil, căci era singura explicație rezonabilă.

Din nou, și din nou, am încercat să-mi imaginez scena. Poate că s-a dus pe balcon, așa cum făcea

deseori . Poate ceva jos să-i fi atras atenția . Friday! m-am gândit, emoționată. Dacă Friday apăruse în curte iar Gabriel - strigându-l - s-a aplecat prea mult?

Dar verdictul se dăduse deja și nimeni nu m-ar fi crezut. M-ar fi considerat o soție isterică.

I-am scris tatălui meu despre moartea lui Gabriel și a venit la înmormântare. Am fost foarte mulțumită auzind că vine, căci speram să-mi ofere o mângâiere. În mod copilăresc, speram ca necazul meu să ne apropie. Dar imediat cum l-am văzut mi-am dat seama ce proastă fusesem. Era la fel de îndepărtat sufletește de mine ca întotdeauna. A căutat o ocazie să-mi vorbească înainte de a pleca la biserică și îmi dădeam seama că pentru el era o datorie dureroasă.

- Catherine, ce planuri ai? m-a întrebat.

- Planuri! am spus ca un ecou, căci nu mă gândisem la viitor.

Pierdusem singurele două ființe care mă iubiseră căci cu fiecare zi ce trecea îmi pierdeam speranța de a-l mai găsi pe Friday - și nu puteam să mă gândesc la altceva decât la pierderea ce o suferisem.

Tata a părut puțin cam nerăbdător.

- Da, da. Trebuie să te hotărăști ce ai de făcut. Presupun că poți rămîne aici sau poți să te întorci acasă...

În întreaga mea viață nu m-am simțit atât de singură. Mă gîndeam mereu la grija lui Gabriel față de mine, la dorința lui de a fi cu mine, zi și noapte. Mă gîndeam că dacă Friday ar apărea deodată, sărind în brațele mele, aș avea măcar ceva pentru care să fac planuri

- Încă nu mi-am făcut nici un plan, am spus rece.

- Poate că e încă prea devreme, mi-a replicat cu o voce plictisită, dar dacă vrei să te întorci, întoarce-te.

M-am îndepărtat de el, căci nu aveam încredere în vocea mea.

Ce trist a fost când au sosit trăsurile și carul funebru cu cai mascați, cu ciocli îmbrăcați în negru din cap pînă în picioare! Gabriel a fost înmormîntat în cavoul familiei în care se odihneau cei mai mulți din strămoșii săi. Mă întrebam dacă și ceilalți doi ce își găsiseră moartea în același fel se aflau acolo.

M-am întors acasă cu restul familiei. În mod solemn am băut vin și am servit din mîncărurile pregătite pentru această împrejurare. Mă simțeam străină în hainele de văduvă. Eram palidă ca o stafie și, în afara ochilor de un verde intens, nu era nici o pată de culoare pe fața mea. În mod sigur, soarta mea era una neobișnuită: devenisem mireasă și văduvă în mai puțin de două săptămîni.

Tata a plecat imediat după înmormîntare, motivînd că avea de făcut o călătorie lungă și adăugînd că așteaptă vești de la mine în legătură cu planurile mele de viitor. Dacă mi-ar fi dat să înțeleg măcar un pic că într-adevăr mă dorea înapoi, aș fi fost nerăbdătoare să plec cu el.

M-am apropiat sufletește de Sir Matthew care, după tragedie, își pierduse toată veselie. Era foarte bun cu mine și, cînd toți cei din afara familiei au plecat, m-a pus să stau lîngă el.

- Draga mea, cum te simți în casa asta plină de străini? m-a întrebat.

- Nu simt decît o amorțală și un gol

- Dacă vrei să rămîi aici, ești bine venită. Acesta a fost căminul lui Gabriel și tu ai fost nevasta lui. Dacă vrei să pleci, te înțeleg, dar mi-ar părea tare rău.

- Ești atît de bun cu mine!

Vorbele sale pline de bunătate mi-au adus în ochi lacrimile ce pînă atunci nu izvorîseră.

Simon s-a apropiat de mine:

- Ai să pleci. Ce ai putea face aici? E atît de plictisitor la țară, nu-i așa? m-a întreat.

- Vin de la țară, i-am răspuns.

Dar după niște ani petrecuți în Franța.

Sînt surprinsă că-ți amintești atîtea lucruri despre mine.

- Am o memorie bună. Singura mea calitate. Da, vei pleca. Vei fi mai liberă decît... mai liberă decît ai fost vreodată.

A schimbat brusc subiectul.

- Îți stă bine în haine de doliu.

Am simțit că era ceva în spatele cuvintelor sale, dar eram prea epuizată și prea obsedată de gîndurile despre Gabriel, ca să-i mai dau atenție. Am fost bucuroasă cînd Luke s-a îndreptat spre noi și a început să vorbească despre alte probleme.

- Nu trebuie să trăim gîndindu-ne doar la ce s-a întîmplat. Trebuie să uităm. Trebuie să continuăm să trăim viața, a spus el.

Mi s-a părut că văd o strălucire în ochii săi. De fapt, el era noul moștenitor. Oare durerea lui nu era mai mult de suprafață?

Am încercat să îndepărtez gîndurile înspăimîntătoare ce își făceau loc în mintea mea. Nu credeam că Gabriel avusese un accident. Nu

credeam că își luase viața cu bună știință. Dar ce altceva puteam să cred?

După citirea testamentului, am aflat că eram o femeie destul de înstărită, deși nu foarte bogată. Aveam un venit ce era suficient să-mi asigure independența. A fost o surpriză. Deși știam că la moartea tatălui său lui Gabriel i-ar fi revenit *Kirkland Revels* și un venit pentru întreținerea domeniului, nu știam că avusese și bani care erau doar ai lui.

Faptul că eram bogată m-a mai îmbărbătat un pic datorită libertății pe care o obțineam.

A mai trecut o săptămână și eram tot la *Revels* așteptând în fiecare zi un semn de la Friday, des zilele treceau fără ca acesta să se arate.

Familia aștepta ca eu să iau o hotărîre. Îmi era greu să mă decid dacă să plec sau să rămîn. Casa prezenta un interes deosebit pentru mine. Simțeam că erau multe lucruri pe care nu le știam și pe care le puteam descoperi doar rămînînd acolo. Aveam dreptul de a locui acolo: eram văduva lui Gabriel. Era evident că tatăl său vroia să rămîn, la fel și mătușa Sarah. Cred însă că Ruth ar fi fost ușurată să mă vadă plecată. Și mă întrebam de ce. Doar pentru că nu îi plăcea încă o prezență feminină în casă, sau mai era vreun motiv? Cît despre Luke, acesta era prietenos, dar simțeam că nu îi păsa, indiferent de hotărîrea ce aveam să o iau. Era cufundat în propriile sale probleme și, oricît ar fi încercat, nu putea să nu-și dea importanță. Era moștenitorul domeniului *Kirkland Revels* și, ținînd cont de vîrsta și starea sănătății lui Sir Matthew, nu mai avea mult de așteptat pînă să devină stăpîn.

Familia Smith venea des în vizită și, cînd doctorul Smith îl consulta pe Sir Matthew - adică în fiecare zi - vroia să mă vadă și pe mine. Se purta grijuliu cu mine și mă făcea să mă simt ca un fel de pacient, iar în acea perioadă infernală, cînd îl plîngeam pe Gabriel, îmi aducea ceva din mîngîierea de care aveam atîta nevoie. Părea îngrijorat de sănătatea mea.

- Ai trecut printr-un șoc puternic, îmi spunea. Poate mai mare decît îți dai seama. Trebuie să ai grijă de tine.

Îmi acorda acea atenție pe care o căutasem, în van, la tatăl meu. Am început să mă întreb dacă nu cumva acesta era unul din motivele pentru care mai zăboveam la *Kirkland Revels*, căci mi se părea că el îmi înțelege, ca nimeni altul, singurătatea și durerea.

De multe ori venea și Damaris cu tatăl ei, întotdeauna rece, calmă și frumoasă. Îmi dădeam seama că Luke era îndrăgostit de ea, dar era imposibil să aflu care erau sentimentele ei pentru el. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi căsătorit imediat, dar erau atît de tineri încît mă îndoiam că Sir Matthew sau Ruth i-ar fi permis lui Luke să se însoare. Și cine ar fi putut să știe ce avea să se întîmple în trei sau patru ani?

Încă nu mă trezisem din amorțeala ce mă cuprinsese aflînd că eram văduvă și nu puteam face nici un plan pînă nu ieșeam din această stare. Dacă aș fi părăsit *Kirkland Revels*, unde să mă fi dus? Înapoi la *Glen House*? Mă gîndeam la camerele întunecoase, luminate doar de razele ce pătrundeau printre jaluzele. Mă gîndeam la buzele strînse ale lui

Fanny și la toanele tatălui meu. Nu, nu doream să mă întorc la *Glen House*, deși nu eram sigură că doream să rămân la *Kirkland Revels*. Tot ce doream, era să clarific acea incertitudine ce mă învăluia ca o ceață. Aveam senzația că dacă aș reuși asta, aș putea să înțeleg... dar ce anume?

În fiecare zi făceam o plimbare și, invariabil, pașii mă purtau spre mănăstire. Găsisem în biblioteca de la *Revels* un plan vechi al locului, așa cum arăta înainte de 1530. Încercările de a reface pe hîrtie vechea construcție mi-au alungat gîndurile morbide. Planul îmi era de mare ajutor și am reușit să identific cîteva din reperatele fostei mănăstiri. Am fost emoționată cînd am identificat ceea ce, odată, trebuie să fi fost capela, loja portarului, bucătăriile și brutăriile. Am descoperit de asemenea bazinele în care își creșteau peștii. Erau trei, despărțite între ele de diguri cu iarbă.

Mă întrebam dacă nu cumva Friday căzuse într-unul din ele și se înecase. Imposibil. Nu puteau fi prea adînci și ar fi putut înota pînă la mal. Cu toate acestea îl strigam de fiecare dată cînd mergeam la mănăstire, chiar dacă îmi dădeam seama că e o prostie. Dar nu puteam accepta ideea că plecase pentru totdeauna. Trebuia să continui să sper.

Mi-am adus aminte de ziua în care mă întîlnisem aici cu doctorul Smith și îmi spusese că Friday trebuia pus în lesă cînd era adus la ruine. Imediat după ce mi-am mai revenit din șocul produs de pierderea lui Gabriel, m-am dus la vechea fîntînă, dar nu am găsit nici un semn al trecerii lui pe acolo.

Într-o zi, întorcîndu-mă acasă, am mers pe un drum nou și am ajuns astfel în spatele casei, așa că am intrat pe o ușă pe care n-o mai folosisem pînă atunci. Eram în aripa de est a casei - aripă cu care nu eram familiarizată încă. Am descoperit că aripile erau aproape identice, exceptînd-o pe cea sudică, în care era scara principală a casei, ce ducea în holul mare, trecînd prin galeria menestrelilor.

Am urcat o mulțime de trepte pînă la etajul al treilea, știind că la acel etaj erau coridoare de comunicație între aripi și gîndindu-mă că astfel îmi voi găsi mai ușor drumul spre apartamentul meu. Dar nu a fost așa; m-am trezit într-un labirint de coridoare, nefiind sigură care ușă comunica cu aripa de sud.

Am ezitat, căci îmi era teamă să nu intru în camera cuiva.

Am bătut la mai multe uși și, deschizîndu-le, am văzut fie o sufragerie, fie un dormitor sau un salon, dar n-am găsit coridorul pe care-l căutam.

Aveam de ales între a mă întoarce pe unde venisem, și să intru în casă prin aripa de sud pe intrarea principală, sau să-mi continui căutările. Am ales ultima variantă căci nu eram sigură că voi mai găsi drumul înapoi prin acel labirint.

Disperată, am încercat mai multe uși, dar n-am găsit drumul. În cele din urmă, încercînd una din ele, o voce mi-a spus:

- Intră.

Am intrat și mătușa Sarah stătea alît de aproape de ușă, încît m-am speriat și m-am dat înapoi.

A rîs și, cu o mîină subțire, m-a prins de mîneca rochiei.

- Intră, mi-a spus, te așteptam, draga mea.

În timp ce intram, a alergat repede - mult mai sprintenă ca de obicei - închizînd iute ușa ca și cum i-ar fi fost frică că încerc să fug.

- Știu, mi-a spus, ai venit să-mi vezi tapiseriile. Nu-i așa?

- M-aș bucura tare mult să le văd. Dar de fapt m-am rătăcit. Am intrat prin aripa de est. N-am mai intrat pe aici niciodată.

M-a muștrat cu degetul, ca și cum aș fi fost un copil neascultător.

- Ah, e atît de ușor să te rătăcești... cînd nu știi.

M-am bucurat să-i urmez invitația, căci eram obosită după atîta mers.

- E trist ce s-a întîmplat cu cățelul. Gabriel și cu el, au plecat deodată. Amîndoi... pierduți. E trist.

Am fost surprinsă că-și amintește de Friday. Mă simțeam încurcată în fața ei căci, deși era clar că de multe ori rătăcea în trecut, totuși erau situații cînd era capabilă de o neașteptată luciditate.

Am remarcat că pe pereții camerei atîneau tapiserii minunat lucrate în culori strălucitoare. Le priveam fascinată și ea și-a dat seama căci a chicotit mulțumită.

- Astea toate sînt tapiseriile mele, mi-a spus. Vezi ce mult spațiu acoperă... dar mai sînt multe de făcut. Poate că voi reuși să acopăr tot peretele... pînă mor. Sînt foarte bătrînă, dar ar fi trist să mor pînă să termin tot ce am de făcut.

Expresia melancolică i se schimbă într-un zîmbet strălucitor.

- Dar toate sînt în mîna Domnului, așa-i? Poate că dacă l-aș ruga să mă lase să mai trăiesc, m-ar asculta. Tu te rogi, Claire? Vino și privește tapiseria... vino mai aproape. Am să-ți povestesc totul despre ea.

Îmi luă mîna. Degetele i se mișcau încontinuu, ca niște gheare.

- E o broderie minunată.

- Îți place? Claire, tu nu te-ai străduit destul cu a ta. Ți-am spus de atîtea ori că e ușor dacă perseverezi. Știu că aveai multe pe cap. Spuneai că Ruth e plină de voință. Mark era totuși bun... și apoi urma să vină și cel mic...

I-am spus blînd:

- Ai uitat, mătușă Sarah. Nu sînt Claire. Sînt Catherine, văduva lui Gabriel.

- Deci ai venit să-mi vezi tapiseria, Catherine? Era și timpul să vii. Știu că îți va place... ție, mai mult ca altora.

S-a apropiat de mine și m-a privit cu atenție.

- Vei fi și tu în tapiserie. Cînd va veni vremea.

- Eu? am întrebat, uimită.

- Uite aici. Apropie-te. Privește, recunoști asta?

- E casa...

A rîs bucurăoasă și m-a tras spre un bufet pe care l-a deschis. Dinăuntru au căzut mormane de canava. Le-a ridicat rîzînd. Mișcările îi erau atît de agile, încît nu mai părea bătrînă. Am văzut că mai era un mic bufet în cel mare și a scos din el o mulțime de sculuri

de mătase de toate culorile. Le-a strâns la piept cu dragoste.

- Stau aici și brodez, și iar brodez. Brodez ceea ce văd. Mai întâi desenez. O să-ți arăt desenele mele. Mai demult credeam că voi deveni o artistă, dar m-am apucat de tapiserie. E mai bine, nu-i așa?

- Tapiseria asta e minunată. Aș vrea să o privesc mai de aproape.

- Da, da.

- Vreau să o văd pe cea cu casa. E atât de reală! Este exact în culoarea pietrei.

- Uneori nu e ușor să găsești exact culoarea potrivită, mi-a spus, cu fața încrețindu-i-se.

- Și personajele... uite că le recunosc.

- Da. Aici e fratele meu... și sora mea, Hagar. Aici, nepoata mea Ruth și nepotul meu Mark - a murit la paisprezece ani - și Gabriel și Simon... și eu.

- Toți privesc spre casă.

A dat din cap, plină de însuflețire.

- Da, cu toții privesc spre casă. Poate că ar trebui să mai fie și alții. Acum, și tu ar trebui să fii în tapiserie. Dar cred că tu nu privești casa. Nici Claire n-o privea. Nici Claire, nici Catherine.

Nu înțelegeam prea bine ce vroia să spună și nu a dat explicații, dar a continuat:

- Eu văd multe lucruri. Sînt mereu atentă. Te-am văzut venind. Tu nu m-ai văzut.

- Erai în galeria menestrelilor.

- M-ai văzut?

- Am văzut pe cineva.

A aprobat.

- De acolo poți vedea multe... fără să fii văzut. Uite, aici e nunta lui Matthew cu Claire.

Priveam un desen cu o biserică pe care am recunoscut-o ca fiind cea de la Kirkland Moorside. Se vedeau mireasa și mirele, pe care l-am recunoscut a fi Sir Matthew. Era uimitor cum reușise, cu niște mici împunsături de ac, să redea asemănarea cu modelul. Era, fără îndoială, o artistă.

- Și nunta lui Ruth. El a fost ucis într-un accident de vânătoare când Luke avea zece ani. Uite-l.

Atunci mi-am dat seama că pe pereții acestei camere era istoria familiei Rockwell, văzută prin ochii acestei femei cam ciudate. Își petrecuse probabil ani întregi din viață brodind pe canava momente din viața familiei.

- Ești un observator al vieții, mătușă Sarah.

Fața i s-a încrêțit din nou și a spus, cu lacrimi în ochi:

- Vrei să spui că eu de fapt am trăit... prin alții. Claire, asta vrei să spui?

- Sînt Catherine, i-am reamintit.

- Catherine, am fost fericită privindu-i pe alții. Vezi, am galeria asta... galeria asta cu tapiserii... și cînd voi fi moartă, oamenii le vor privi și vor afla mai multe din tapiseriile mele decît din portretele din galeria menestrelilor. Mă bucur că m-am dăruit tapiseriilor, în loc să pictez portrete. Deseori portretele spun foarte puțin.

M-am plimbat în jurul camerei și am văzut scene din viața de la *Kirkland Revels*. L-am văzut pe soțul lui Ruth cărat pe o targă de la vânătoare, și pe cei ce îl jeleau lîngă pat. Am văzut moartea lui Mark și,

între toate aceste scene, era intercalată cea în care familia privea spre casă.

- Mi se pare că printre cei ce se uită spre casă este și Simon Redvers, am spus.

- Simon se uită spre casă deoarece ar putea fi, într-o zi, a lui. Dacă și Luke ar muri, cum a murit și Gabriel, atunci *Revels* i-ar reveni lui Simon. Deci, precum vezi, și el se uită spre casă.

- Mă privi cu intensitate și scoase un carnetel din buzunarul rochiei. În timp ce o priveam, schiță o siluetă. A reușit să mă schițeze din doar câteva linii.

- Ești foarte deșteaptă, i-am spus.

Mă privi fix și mă întrebă:

- Cum a murit Gabriel?

Am tresărit.

- La anchetă au spus... , am început eu.

- Tu ai spus că nu s-a sinucis.

- Am spus că nu cred să fi făcut așa ceva.

- Atunci, cum a murit?

- Nu știu. Simt doar, în sufletul meu, că nu ar fi putut face asta.

- Și eu simt unele lucruri. Trebuie să-mi spui. Trebuie să descoperim. Trebuie să știu, pentru tapiseria mea.

M-am uitat la ceasul ce-l aveam prins, ca o broșă, pe bluză. Era un gest ce însemna că trebuie să plec.

- Curînd voi termina tapiseria la care lucrez. Apoi o voi începe pe cea cu Gabriel. Trebuie să-mi spui!

- La ce lucrezi acum?

- Uite, mi-a spus conducîndu-mă spre fereastră. Acolo, într-o ramă, se afla obsedantul desen cu casa.

- Dar l-ai mai făcut pe ăsta și înainte!

- Nu, ăsta e diferit. Acum nu mai e Gabriel uitându-se spre casă. Doar Matthew, Ruth, Hagar, Luke, Simon și eu.

Am simțit cum mă înăbuș din cauza camerei și a efortului de a-i pricepe aluziile. Era, într-adevăr, o femeie ciudată, căci îți crea în același timp impresia de inocență și înțelepciune.

Mă săturasem de simboluri. Vroiam să merg în camera mea ca să mă odihnesc.

- M-am rătăcit. Spune-mi cum pot ajunge în aripa de sud?

- O să-ți arăt.

Era ca un copil nerăbdător, mergînd cu pași mărunți pe lîngă mine. A ieșit în coridor. Eu am urmat-o și, cînd a deschis altă ușă, m-am trezit într-un balcon similar cu cel al tragediei.

- Balconul de est, mi-a spus. M-am gîndit că ai vrea să-l vezi. Acum, e singurul din care nu a plecat încă nimeni spre moarte.

Buzele i se strînseseră într-o linie subțire ce semăna a zîmbet.

- Privește în jos, mi-a zis. Privește. Uite ce sus sîntem.

Tremura. I-am simțit corpul mic și agil care mă împingea spre parapet. Pentru o clipă oribilă, am crezut că vroia să mă împingă jos. Apoi a spus brusc:

- Nu crezi că s-a sinucis. Nu crezi așa ceva.

M-am îndepărtat de parapet și m-am apropiat de ușă. Cînd am pășit în coridor, m-am simțit ușurată.

Ea mergea în fața mea și în scurt timp am ajuns în aripa de sud.

Arăta din nou ca o femeie în vîrstă și m-am gîndit că schimbarea se petrecuse cînd am trecut din aripa estică în cea sudică.

A insistat să mă însoțească pînă în camera mea, deși i-am spus că acum știam drumul.

În pragul camerei i-am mulțumit și i-am spus că-mi făcuse plăcere să-i văd tapiseriile. Fața i s-a luminat. Apoi și-a dus degetul la buze.

- Trebuie să aflăm, mi-a spus. Nu uita. Trebuie să fac tabloul.

Apoi mi-a zîmbit conspirativ și s-a îndepărtat încet.

Cîteva zile mai tîrziu am luat o decizie. Stăteam încă în aceleași încăperi în care locuisem cu Gabriel și nu-mi găseam liniște în ele. Dormeam prost, lucru ce nu mi se mai întîmplase niciodată. Adormeam imediat ce mă băgam în pat, dar după cîteva minute mă trezeam speriată căci aveam impresia că mă strigă cineva. La început mă duceam spre ușă să văd dacă nu era cineva acolo. După un timp mi-am dat seama că era de fapt un coșmar ce se repeta. Așteptam și imediat mă trezeam speriată. Și continua așa pînă la orele mici ale dimineții cînd, extenuată, reușeam să adorm.

Visul era mereu același - cineva îmi striga numele. Uneori părea să fie vocea lui Gabriel, strigînd "Catherine". Alteori era vocea tatălui meu

strigînd "Cathy". Ştiam că visez şi că totul se datora şocului prin care trecusem.

Pentru ceilalţi păream destul de calmă, dar în sufletul meu mă lăsam pradă presimţirilor rele. Nu numai că-mi pierdusem soţul, dar dacă ar fi fost să accept verdictul de sinucidere, atunci ar fi însemnat că, de fapt, nu îl înţelesesem deloc.

Măcar dacă l-aş fi avut pe Friday! Aş fi fost mai fericită. Ei fuseseră cele două fiinţe pe care le iubisem şi faptul de a-i fi pierdut deodată însemna o dublă tragedie.

Şi nu era nimeni în casă cu care să fi putut fi cu adevărat prietenă. În fiecare zi mă întrebam: de ce mai stai aici? Şi răspunsul era: unde să mă fi dus?

Într-o după amiază însorită rătăceam printre ruinele mănăstirii strigîndu-l pe Friday, cînd am tresărit auzind zgomotul de neconfundat al unor paşi.

Chiar în lumina puternică a zilei eram copleşită de acel loc şi, dată fiind starea mea nervoasă, n-aş fi fost mirată să văd un călugăr în sutană neagră apărînd dintre ruine.

Dar în loc de călugăr am văzut figura contemporană, hotărîtă a lui Simon Redvers.

- Deci mai speri să-ţi găseşti ciinele, a spus venind spre mine. Nu crezi că dacă ar fi fost aici ar fi venit de mult acasă?

- Cred că da. E o prostie din partea mea.

A părut surprins. Probabil pentru că am admis că era o prostie.

Avea despre mine impresia că eram o femeie tînără cu opinii foarte ferme.

- Ciudat... , a zis gînditor, că a dispărut chiar cu o zi înainte de...

Am aprobat.

- Ce crezi că i s-a întîmplat? m-a întrebat.

- Ori s-a rătăcit, ori a fost furat. Nimic altceva n-ar fi putut să-l țină departe de mine.

- De ce vii aici să-l cauți?

N-am răspuns imediat, căci nu eram nici eu sigură. Apoi mi-am amintit de ziua în care mă întîlnisem cu doctorul Smith și de sfatul ce mi-l dăduse de a-i pune lesă lui Friday în aceste locuri. I-am povestit asta lui Simon.

- Se gîndea la fîntînă, am adăugat. De fapt, doctorul spunea că era periculos pentru Friday să se aplece peste marginea fîntînii. El l-a oprit la timp. Atunci l-am întîlnit pe doctor pentru prima oară. Și fîntîna a fost unul din primele locuri unde l-am căutat pe Friday.

- Aș fi zis că mai degrabă bazinele pentru pești sînt periculoase. Le-ai văzut? Merită să le vizitezi.

- Cred că merită vizitată fiecare pîrticică a ruinelor.

- Te captivează, nu-i așa?

- Pe cine n-ar captura?

- Pe mulți. Aparțin atît de mult trecutului! Sînt atîția oameni pe care nu-i interesează trecutul... doar prezentul sau viitorul.

Am tăcut și după un timp a continuat:

- Te felicit pentru calmul dumitale, doamnă Catherine. Alte femei în situația dumitale ar fi devenit isterice. Dar tu ești altfel...

- Altfel?

Mi-a zîmbit, dar în zîmbetul lui nu era nici o urmă de căldură. A dat din umeri și a continuat, aproape cu brutalitate:

- Dumneata și Gabriel - ei bine, n-a fost o mare pasiune, așa-i?... cel puțin din partea dumitale.

M-am înfuriat atît de tare încît, pentru cîteva secunde, n-am putut scoate o vorbă.

- Căsătoriile de conveniență sînt exact așa cum te aștepti să fie - convenabile, a continuat pe un ton insolent. Păcat că Gabriel și-a luat viața înainte de moartea tatălui său. Asta, desigur... din punctul dumitale de vedere.

- Nu... nu te înțeleg.

- Sînt sigur că mă înțelegi. Dacă ar fi murit după Sir Matthew, multe din ce ar fi moștenit ar fi fost ale dumitale... Lady Rockwell, în loc de o simplă doamnă Rockwell... și ar mai fi fost și alte compensații. Cred că a fost o mare lovitură pentru dumneata. Și totuși... te ții tare, pentru o văduvă îndurerată.

- Cred că încerci să mă insulti.

A rîs, dar ochii i-au strălucit de minie.

- Îl consideram fratele meu. Erau doar cinci ani diferență între noi. Am văzut ce i-ai făcut. El credea că ești perfectă. Ar fi trebuit să se bucure de iluziile lui mai multă vreme. Oricum, nu ar mai fi trăit mulți ani.

- Ce vrei să spui?

- Crezi că pot accepta moartea lui așa ușor? Chiar îți închipui că am crezut că și-a luat viața din cauza bolii de inimă? Știa de ea de ani de zile. De ce să se căsătorească și apoi să facă așa ceva? De

ce? Trebuie să fie un motiv. Întotdeauna există un motiv. Venind atît de curînd după căsătorie, e logic să cred că are ceva de-a face cu acest eveniment. Am văzut ce părere avea despre tine. Îmi imaginez ce deziluzie ai fost pentru el.

- Ce vrei să spui prin deziluzie?

- Asta știi dumneata mai bine ca mine. Gabriel era extrem de sensibil. Dacă și-a dat seama că nu l-ai luat din dragoste, atunci, probabil, a considerat că viața nu mai merită trăită și deci...

- E monstruos! Crezi că m-a găsit într-un șant și m-a scos din noroi? Te înșeli. N-am știut nimic despre prețioasa casă a tatălui său sau despre titlu, cînd m-am măritat. Nu-mi spusese nimic despre toate astea.

- De ce te-ai căsătorit cu el? Din dragoste?

M-a prins brusc de umeri și și-a apropiat fața de a mea:

- N-ai fost îndrăgostită de Gabriel! Sau ai fost? Răspunde-mi!

M-a scuturat un pic. Am simțit cum se trezește în mine furia împotriva lui, împotriva aroganței lui, a siguranței ce o avea că știe totul.

- Cum îndrăznești?! am țipat. Ia-ți imediat mîinile de pe mine!

M-a ascultat și a început din nou să rîdă.

- Cel puțin te-am scuturat un pic din calmul tău! Nu, a continuat, nu ai fost niciodată îndrăgostită de Gabriel.

- S-ar putea ca ceea ce știi tu despre un asemenea sentiment să fie cam vag, am spus. Oamenii care se iubesc atît de mult pe ei înșiși, cum

e clar că ești tu, rareori sînt capabili să înțeleagă afecțiunea pe care cineva o poate dăruia altcuiva.

I-am întors spatele și am plecat, atentă să nu fac un pas greșit printre pietrele ce ieșeau din pămînt.

N-a făcut nici o încercare de a mă urma și îi eram recunoscătoare pentru asta, căci tremuram de furie. Deci vroia să sugereze că mă măritasem cu Gabriel pentru banii lui și pentru titlul ce avea să-l poarte. Mai rău chiar, vroia să spună că Gabriel a descoperit toate acestea și că de aceea își luase viața. Deci în ochii lui nu eram numai o vînătoare de zestre, ci și o ucigașă.

Am lăsat ruinele în spatele meu și m-am grăbit spre casă.

De ce mă măritasem cu Gabriel? Mă tot întrebam. Nu, nu fusese dragoste. Mă măritasem cu el din milă și... pentru că vroiam să evadez de la *Glen House*.

În acel moment nu-mi doream decît să termin cu această perioadă din viața mea. Vroiam să termin pentru totdeauna cu *Kirkland Revels*, mănăstirea și întreaga familie Rockwell. Simon Redvers îmi făcuse asta și nu puteam să nu mă întreb dacă nu șoptise și altora suspiciunile sale și dacă aceștia nu-l crezuseră.

Cum am intrat în casă am zărit-o pe Ruth. Venea din grădină cu un coș plin cu trandafiri roșii care îmi aminteau de cei pe care-i pusese în camera noastră la întoarcerea din călătoria de nuntă. Îmi aminteam ce mult îl încintaseră pe Gabriel. Îmi aminteam cum fața lui delicată roșise de plăcere și nu suportam să mă mai gîndesc la insinuările hidoase ale lui Simon Redvers.

- Ruth, i-am spus, într-un impuls, m-am gândit la viitorul meu. Nu cred că voi mai sta aici multă vreme.

Își înclină capul și, în loc să mă privească pe mine, se uită la trandafiri.

- Deci, am continuat, mă voi întoarce la tatăl meu și îmi voi face planurile de viitor.

- Știi că aici va fi mereu un cămin pentru tine, dacă dorești, mi-a replicat ea.

- Da, știu. Dar aici sînt atîtea amintiri triste!

Și-a pus mîna pe brațul meu.

- Toți avem amintirile astea, dar te înțeleg. S-a întîmplat aproape imediat după sosirea ta. Tu trebuie să decizi.

Mi-am adus aminte de ochii cinici ai lui Simon Redvers și am simțit cum mă sufocă mînia.

- M-am hotărît. Deseară îi voi scrie tatălui meu ca să-l anunț că sosesc. Cred că voi pleca înainte de sfîrșitul săptămîinii.

Jeremy Bell m-a așteptat la gară și, în timp ce mergeam spre *Glen House* - printre pajiștile înguste, mlaștinile abia zărindu-se - aveam impresia că re trăiesc întoarcerea mea de la școală și că ceea ce se întîmplase de atunci era doar imaginația mea.

Sosirea a fost la fel ca și cea dinainte. Fanny mă întîmpină în timp ce Jeremy ducea calul în grajd.

- Tot slabă ca un țîr, a fost salutul lui Fanny. Buzele îi erau strînse într-o expresie de automulțumire. Știam ce gîndește: nu se așteptase să iasă mare lucru din căsătoria mea.

Tata era în hol și m-a îmbrățișat parcă mai puțin absent ca de obicei.

- Biata mea copilă, a fost îngrozitor pentru tine.

Și-a pus mâinile pe umerii mei și s-a uitat atent la mine. Ochii lui exprimau simpatie și pentru prima dată am simțit o legătură între noi.

- Acum ești acasă. Vom avea grijă de tine.

- Îți mulțumesc, tată.

Fanny m-a întrerupt.

- Ți-am pus o sticlă cu apă caldă în pat. A fost cam umed timpul în ultima vreme.

Mi-am dat seama că mă bucuram de un bun venit neobișnuit de călduros.

Cînd am urcat în camera mea, m-am uitat pe fereastră spre mlaștini și mi-am amintit cu tristețe de Gabriel și de Friday. Cum de-am putut crede că-mi va fi mai ușor să uit totul la *Glen House* decît mi-ar fi fost la *Kirkland Revels*?!

Am intrat în tiparul atît de familiar. Mesele cu tata, cînd amîndoi ne străduiam să găsim un subiect de conversație. Nu vorbea prea des de Gabriel căci, eram sigură, nu vroia să deschidă un subiect atît de dureros. Eram, deci, ușurați, cînd se termina masa.

La două săptămîni după întoarcerea mea, a plecat din nou și s-a întors melancolic. Simțeam că nu mai puteam suporta să mai trăiesc mult timp în acea casă.

Într-o zi am mers călare pînă la locul unde-l găsisem pe Friday și unde mă întilnisem cu Gabriel. Dar amintirea a fost atît de dureroasă încît am hotărît să nu mai merg niciodată pe acolo. Trebuia

să nu mă mai gîndesc la Gabriel și la Friday, dacă vroiam să-mi găsesc liniștea.

Cred că în acea zi m-am decis să fac ordine în viața mea. În fond, eram o tînără văduvă cu oarecare avere. Puteam să-mi aranjez o casă, să angajez cîțiva servitori și să duc o viață complet diferită de cea pe care o trăisem alături de tata sau de soțul meu. Aș fi vrut să am un prieten adevărat cu care să mă sfătuiesc. Dacă unchiul Dick ar fi fost acasă aș fi putut să mă încred în sfatul lui. I-am scris să-l anunț că eram văduvă, dar scrisorile dintre noi n-au fost niciodată un mijloc prea bun de comunicație.

Am cochetat chiar cu ideea de a face o călătorie pe mare. Aș fi putut aranja să mă întîlnesc cu el într-un port și să-i povestesc ce mi s-a întîmplat. Dar chiar în timp ce făceam acest plan a apărut o posibilitate care, în caz că s-ar fi adevărit, ar fi înlăturat orice altă decizie.

Un timp am simțit agonia îndoielii, nespunînd nimănui bănuielile ce le aveam. Au trecut cîteva săptămîni și atunci i-am făcut o vizită doctorului nostru.

Îmi voi aminti toată viața cum stăteam în sala de consultații, luminată de razele soarelui, gîndindu-mă că povestea căsătoriei mele cu Gabriel nu se terminase încă, deși el nu mai avea nici un rol.

Cum aș putea să-mi exprim emoțiile? Eram pe punctul de a trece printr-o experiență minunată.

Doctorul îmi zîmbea, căci știa povestea căsătoriei mele și credea că ceea ce se întîmpla cu mine acum era cel mai bun lucru posibil.

- Nu e nici o îndoială, mi-a spus. Vei avea un copil.

Tot restul zilei am păstrat secretul pentru mine. Copilul meu! Eram nerăbdătoare să trec peste lunile de sarcină. Îmi vroiam copilul... imediat.

Întreaga mea viață se schimbase. Nu mă mai gîndeam la trecut. Îmi părea ca o consolare din partea lui Gabriel și deci nimic nu fusese în van.

Și atunci, stînd în camera mea, mi-am dat seama că fiind copilul lui Gabriel, dacă ar fi băiat, ar moșteni *Kirkland Revels*.

Nu contează, mi-am spus. Nu va avea nevoie de această moștenire. Am destul să-i dau. Familia Rockwell nu va ști niciodată de existența sa. Să ia Luke totul! Ce-mi păsa mie?

Dar acest gînd mă frămînta. Îmi păsa. Dacă ar fi băiat, l-aș boteza Gabriel și trebuia să aibă tot ce i se cuvenea.

A doua zi, în timpul prînzului, i-am comunicat veștile tatălui meu. La început a fost uimit, apoi obrazii i s-au colorat în roz, de bucurie, cred.

- Ești mai fericită acum, mi-a spus. Dumnezeu să te binecuvînteze. E cel mai bun lucru ce ți se putea întîmpla.

Nu-l văzusem niciodată atît de vorbăreț. Mi-a spus că trebuia să anunț imediat familia Rockwell. Știa în ce stare precară a sănătății se afla Sir Matthew și cred că se gîndea că ar fi fost nepotrivit ca Luke să

moștenească averea ce, de fapt, se cuvenea fiului meu - dacă aveam să nasc un băiat.

Cuprinsă de entuziasmul lui, am urcat imediat în camera mea să-i scriu lui Ruth.

Nu era ușor, căci Ruth nu fusese niciodată prea prietenoasă cu mine. Puteam să-mi închipui ce consternată va fi de veștile mele.

Scrisoarea mea era destul de seacă, dar n-am știut cum altfel să o compun:

Dragă Ruth,

Îți scriu ca să-ți comunic că voi avea un copil. Doctorul m-a asigurat că nu este nici o îndoială. M-am gândit să anunț familia că în curînd va apărea un nou membru al ei.

Sper că Sir Matthew s-a restabilit după criza suferită. Sînt convinsă că va fi încîntat să afle că va avea un nou nepot.

Eu sînt sănătoasă și sper că și voi sînteți la fel. Transmite tuturor salutări din partea mea.

Cumnata ta,

Catherine Rockwell.

Răspunsul lui Ruth a venit în două zile:

Dragă Catherine,

Sîntem surprinși și încîntați de veștile tale. Sir Matthew spune că trebuie să te întorci imediat la Kirkland Revels pentru că este de neconceput ca nepotul lui să se nască altundeva decît aici.

Te rog nu-i refuza rugămintea de a te întoarce. Ar fi tare nefericit și există o veche tradiție ca toți copiii noștri să se nască în această casă.

Te rog comunică-mi când te întorci, ca să te pot aștepta. Totul va fi pregătit.

*Cumnata ta,
Ruth.*

Mai era și o scrisoare de la Sir Matthew. Scrisul îi era puțin tremurat, dar scrisoarea era plină de căldură. Îmi scria că îi era dor de mine și că nimic nu l-ar fi bucurat mai tare, într-o perioadă atât de tristă, ca veștile mele. Nu puteam să-l dezamăgesc. Trebuia să mă întorc.

Ruth și Luke au venit să mă întâmpine la gara din Keighley.

M-au întâmpinat cu bucurie, dar nu eram prea sigură că se bucurau cu adevărat să mă revadă. Ruth părea liniștită, dar Luke își pierduse din volubilitate.

Mă gîndeam cum o fi oare să fii la un pas de a moșteni ceea ce ai dorit mereu și, brusc, să apară un intrus? Depindea, desigur, de cît de tare rîvnise la toate astea.

În timp ce mergeam spre casă, Ruth s-a interesat de sănătatea mea. După ce am trecut de mlaștini și am ajuns la vechiul pod, am fost cuprinsă de emoție zăbind ruinele și casa.

Am coborît din trăsură și am intrat în curte. Fețele diavolilor sculptați pe casă păreau că-mi spun cu răutate: Credeai că ai scăpat de noi?

Dar, în timp ce intram în casă, mă simțeam puternică. Aveam pe cineva pe care să-l iubesc, să-l protejez, și astfel viața mea nu mai era goală. Eram pregătită să fiu din nou fericită.

capitolul 4

Cînd am intrat în casă, Matthew și Sarah mă așteptau. M-au îmbrățișat, purtîndu-se cu mine ca și cum aș fi fost din porțelan, ceea ce m-a făcut să zîmbesc.

- Nu mă sparg, să știți, am zis, pornind astfel discuția pe un ton lejer.

- Veștile... veștile tale sînt grozave! a murmurat Sarah, ștergîndu-și ochii, deși nu văzusem nici o urmă de lacrimi.

- Înseamnă atît de mult pentru noi toți, a zis Sir Matthew. E o mare consolare.

- I-am spus asta deja, se amestecă Ruth. Nu-i așa Luke?

Luke îmi zîmbi cu prietenie:

- Chiar ți-am spus, Catherine? întrebă el.

Am evitat răspunsul, zîmbindu-i.

- Bănuiesc că deja e obosită și ar vrea să meargă în camera ei, a zis Ruth. Să-ți trimit sus o ceașcă de ceai, Catherine?

- Ar fi grozav.

- Luke, sună după o servitoare. Haide, Catherine. Cufărul tău a fost deja dus sus.

Sir Matthew și Sarah ne-au urmat pe scări.

- Te-am instalat la etajul întâi, în aripa de sud, a explicat Ruth. Precis nu ți-ar place să ai de urcat prea multe scări și e o cameră foarte plăcută.

- Dacă nu-ți place, să ne spui, draga mea, a intervenit repede Sir Matthew.

- Ce drăguți sînteți! am murmurat.

- Ai putea să te muți lîngă mine. Vocea lui Sarah luase, de încîntare, o notă înaltă. Ar fi grozav...

- Cred că e foarte potrivită camera pe care am ales-o, a zis Ruth.

Am trecut pe lîngă galeria menestrelilor, urcînd spre etajul întâi, traversînd apoi un coridor scurt, cu două uși. Ruth o deschise pe a doua, ce dădea în camera mea.

Era o replică aproape perfectă a celei pe care o împărțisem cu Gabriel. Avea chiar și mica încăpere ce servea drept toaletă, iar ferestrele ce dădeau spre pajiște și spre mănăstire indicau o amplasare similară, cu două etaje mai jos.

- E foarte plăcut, am zis.

Am privit tavanul decorat de pe care mă priveau heruvimi ce înconjurau candelabru. Patul era cu baldachin, așa cum, probabil, erau aproape toate din casă. Perdelele de mătase bleu din jurul patului se asortau cu cele bleu de damasc de la ferestre. Covorul ayea aceeași culoare. În cameră erau un șemineu enorm, un dulap, cîteva scaune, precum și un scrin de stejar deasupra căruia era atîrnat un vas de alamă pentru încălzit. O lumină roșiatică se reflecta în vasul bine lustruit, de pe o vază cu trandafiri roșii, probabil puși de Ruth. I-am zîmbit:

- Mulțumesc.

A înclinat din cap, în loc de răspuns.

Totuși, nu mă puteam opri să nu mă întreb dacă era într-adevăr bucuroasă să mă revadă sau, după plecarea mea de la *Revels*, ar fi preferat să dispar definitiv din viața ei. Eram sigură că n-avea cum să mă primească cu inima deschisă, datorită a ceea ce ar fi însemnat pentru Luke ca eu să nasc un băiat. Îl adora pe Luke și eram perfect conștientă de asta. Acum, când eram pe cale să devin mamă, am înțeles cât de ambițios poate cineva deveni când e vorba de interesul propriilor copii. Nu-i purtam deloc pică, chiar dacă ea, poate, îmi purta.

- Bănuiesc că te vei simți confortabil, a continuat repede.

- Drăguț din partea ta să-ți dai atîta osteneală.

Sir Matthew radia de bucurie.

- Tu ești cea care-și va da multă osteneală pentru noi, îmi zise el. Sîntem încîntați... încîntați. I-am spus lui Deverel Smith că trebuie să mă țină cu orice preț în viață - prin leacuri sau prin vrăji - ca să ajung să-mi văd noul nepot.

- Văd că te-ai hotărît asupra sexului!

- Bineînțeles, draga mea. N-am nici un dubiu. Ești făcută să devii mamă de băieți.

- Aș vrea să vii să-mi vezi tapiseriile, draga mea Hagar, murmură Sarah. O să vii, așa-i? O să-ți arăt leagănul. Toți din familia *Revels* folosesc acest leagăn.

- Ar trebui reparat în următoarele luni, observă Ruth, în mod practic. Iar ea e Catherine, mătușă Sarah.

- Bineînțeles că e Catherine, se indignă mătușa Sarah. Sîntem prietene bune. I-au plăcut așa de mult tapiseriile mele!

- Acum cred că i-ar place să se odihnească.

- Nu trebuie s-o obosim, a fost de acord Sir Matthew.

Ruth a dat din cap semnificativ spre mătușa Sarah și Sir Matthew a luat-o de braț.

- O să mai stăm de vorbă cu ea după ce se odihnește, a zis el.

Zîmbind încă o dată spre mine și-a condus sora afară din cameră.

După ce s-a închis ușa, Ruth a oftat:

- A cam devenit un chin. Memoria îi este atît de răvășită! Uneori e în stare să înșire fără efort datele de naștere ale tuturor. Pare absurd că nu-și poate aminti cu care dintre noi vorbește.

- Bănuiesc că se întîmplă la bătrînețe.

- Sper ca eu să scap de asta. Este o vorbă că "*cei pe care Dumnezeu îi iubește, mor tineri*". Uneori, cred că este adevărat.

M-am gîndit imediat la Gabriel. Fusesse oare iubit de zei? Nu credeam.

- Te rog nu vorbi despre moarte, am zis.

- Scuză-mă. Ce prostie din partea mea. Ceaiul ar trebui să ajungă în curînd. Bănuiesc că o să-ți pice bine.

- O să mă învioreze.

S-a dus spre vasul cu trandafiri, începînd să îi rearanjeze.

- Trandafirii aceștia îmi aduc aminte..., am început. S-a uitat întrebător spre mine, așa că a

trebuit să continui ... de cei pe care i-ai pus în cameră când am sosit aici prima oară.

- Oh... îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

Mi s-a părut că s-a gândit ca, pe viitor, să aibă cu toții grijă să nu-mi trezească amintirea tragediei petrecute.

Una dintre servitoare a intrat cu ceaiul. Mi-a făcut o scurtă reverență.

- Bună ziua, Mary-Jane, i-am spus.

Mary-Jane a pus tava pe o masă de lângă fereastră. I-am mulțumit.

- Mary-Jane va fi camerista ta, a zis Ruth. Ea va răspunde la clopoțel.

Eram încântată. Mary-Jane era o fată înaltă, cu o expresie ce inspira prospețime și eram sigură că era onestă și conștiincioasă. I-am arătat că-mi face plăcere și, imediat, la rîndul ei, a lăsat să i se citească pe față bucuria. Am înțeles că aveam un prieten în această casă.

Ruth se îndreptă spre tavă.

- A adus două cești, zise ea. Vrei să-ți țin companie?

- Te rog.

- Atunci ia loc și am să-ți aduc eu ceașca.

Am ales scaunul de lângă pat, nedorind în acel moment să privesc pe fereastră. Mă tot gândeam la Gabriel, spunîndu-mi că oricine s-ar fi uitat pe această fereastră în momentul accidentului l-ar fi văzut căzînd.

Ruth mi-a întins ceașca de ceai, apoi mi-a adus un taburet, convingîndu-mă să-mi întind picioarele.

- Cu toții vom avea grijă de tine, a zis ea.

M-am gîndit însă ce rece îi era privirea și ce forțată părea nota de prietenie din glas.

A și început!, m-am gîndit. De-abia am ajuns în casa asta și am și început să-mi imaginez tot felul de lucruri. "O să avem grijă de tine" suna ambiguu.

S-a îndreptat spre masa de lângă fereastră și s-a așezat. A început să-mi povestească despre ceea ce s-a mai întîmplat în absența mea. Sir Matthew își revenise în urma crizei suferite, dar era deja prea bătrîn pentru astfel de crize. Deverel Smith era îngrijorat.

- Săptămîna trecută a stat aici o noapte întreagă. Este atît de grijuliu! Se dedică pacienților cu un altruism extraordinar. Nu era deloc nevoie să stea. Am fi putut să-l chemăm. Dar a insistat.

- Unii doctori au un suflet foarte nobil, am aprobat-o.

- Săracul Deverel, nu cred că are un cămin prea fericit.

- Serios? Știi prea puțin despre familia lui.

- Damaris este singurul copil, iar doamna Smith este un mare chin pentru el. Teoretic, e o invalidă, dar eu mai degrabă aş numi-o ipohondră. Cred că se complăce în boală pentru a atrage atenția asupra ei.

- Nu iese niciodată din casă?

- Rar. Se presupune că e prea bolnavă. Am senzația că pentru doctor profesia a devenit viața lui din cauza problemelor de acasă. Bineînțeles, o iubește la nebunie pe Damaris.

- E atît de frumoasă. Mama ei îi seamănă?

- Există o oarecare asemănare, dar Muriel n-a fost nici pe jumătate la fel de frumoasă ca fiica ei.

- Dacă ar fi pe jumătate la fel de frumoasă ca fiica, ar fi foarte atrăgătoare.

- Într-adevăr. Îmi pare tare rău pentru Damaris. Plănuiam să dau un bal pentru ea. Și pentru Luke. Dar, bineînțeles, acum nu se mai poate pune problema, fiind în doliu... cel puțin nu anul ăsta.

- E norocoasă să aibă o prietenă așa bună ca tine.

- *Noi* sîntem norocoși, să avem un doctor bun. Mai vrei ceai?

- Nu, mulțumesc. E destul.

- Bănuiesc că vrei să despachetezi. Vrei s-o trimit pe Mary-Jane să te ajute?

Am ezitat, dar apoi am fost de acord. A ieșit și, la scurt timp după aceea, Mary-Jane a intrat însoțită de o altă servitoare care a ieșit imediat cu tava.

Mary-Jane s-a așezat în genunchi lângă cufăr, despachetînd.

- Va trebui să-mi cumpăr cîteva haine noi în curînd, am zis. Astea n-o să mi se mai potrivească.

Mary-Jane a zîmbit:

- Da, doamnă, a zis ea.

Eram amîndouă cam de aceeași înălțime și mi-a trecut prin minte că s-ar putea să-i placă unele dintre hainele mele, după ce-aș fi devenit prea mare ca să mai încap în ele. Mă gîndeam să i le dau ei.

- Pari bucuroasă, Mary-Jane.

- Din cauza noutăților, doamnă. Și mă bucur să vă văd înapoi.

Nu mă îndoiam de sinceritatea ei și asta m-a bucurat.

Casa începuse să aibă efectul acela ciudat asupra mea. De-abia venisem de o oră și deja priveam în jur după prieteni... și dușmani.

- Va fi mult de așteptat, am zis.

- Da, doamnă. Sora mea așteaptă un copil. Al ei se va naște peste vreo cinci luni. Sperăm să fie băiat... deși, dacă va fi fată, nu va fi nici o supărare.

- Sora ta, Mary-Jane? Deci ai o familie?

- Oh, da, doamnă. Soțul lui Etty lucrează la *Kelly Grange* și au o căsuță frumoasă pe domeniu. E cu chirie, iar lemnele de foc le primesc gratis. E primul ei... mă duc s-o vizitez de câte ori pot.

- Sînt sigură. Să mă ții la curent cu starea ei. Avem ceva în comun.

A zîmbit.

- Într-o vreme, Etty a noastră era tare speriată. Este primul... din cauza asta. Dar amîndoi erau speriați... și Jim. Întii i-a fost frică să nu cumva să moară. Apoi a început să se teamă să nu aibă copilul vreun cusur. Da, tare mai era speriată Etty ca nu cumva, după naștere, să vadă că-i lipsește ceva copilului. Dar Jim i-a rugat pe doctor s-o vadă și i-a zis că totul e în regulă. S-a purtat grozav cu ea. E un om minunat... doctorul.

- Doctorul Smith?

- Oh, da. E tare drăguț. Nu-l interesează deloc dacă ești boier sau sărman. I-a zis: "Nu te mai agita doamnă Hardcastle, copilul nu va avea malformații sau altceva de genul ăsta. Totul arată că va fi un copil sănătos". Asta a liniștit-o pe Etty.

- Sîntem norocoase, am zis, să avem așa un doctor bun care să aibă grijă de noi.

A zîmbit. M-am simțit mai bine dispusă privind-o cum îmi scutura hainele, punîndu-le apoi în dulap. Cu prezența ei neatrăgătoare și bunul ei simț de față din Yorkshire, a adus normalitate în cameră.

□

În acea primă seară, după cină, eram adunați cu toții într-unul din saloanele de la primul etaj - nu departe de camera mea - cînd a fost anunțat doctorul Smith.

- Invită-l sus, a zis Ruth.

În timp ce ușa se închidea în urma servitorului, mi-a spus:

- Vine foarte des. E atît de atent!

- Se agită prea mult, a bombănit Sir Matthew. Mă simt bine acum.

Mi-am dat seama că, în timp ce intra în cameră, doctorul Smith mă căuta cu privirea.

- Sînt așa de încîntat să te văd, doamnă Rockwell, a zis el.

- Știi motivul întoarcerii ei, așa-i? a întrebat Sir Matthew.

- Sigur. Pun pariu că pînă la sfîrșitul săptămînii nu va exista nici o persoană care să nu știe. Vă asigur că sînt foarte bucuros... foarte bucuros.

- Nu.ești singurul, a zis Sir Matthew.

- Vom amenaja împreună camera copilului, a anunțat Sarah, ca o fetiță căreia i se promisese o atenție specială.

- De fapt, a intervenit Luke - era oare tonul lui un pic sarcastic? - ne pregătim să ne alăturăm corului, în timp ce Catherine va cânta o odă a bucuriei.

S-a făcut brusc tăcere datorită șocului provocat de această lipsă de respect. Doctorul Smith a zis iute:

- Trebuie să avem mare grijă de doamna Rockwell.

- Sîntem cu toții hotărîți să avem grijă de ea, l-a asigurat Ruth.

Doctorul s-a îndreptat spre mine și mi-a luat mîna într-a lui. Avea un anume magnetism, de care cred că am fost conștientă dinainte, dar care în acel moment m-a frapat. Era extraordinar de atrăgător, pe genul măsliniu, și mi-am dat seama că era capabil de sentimente profunde. Am bănuțit că datorită dezamăgirilor ce, probabil, s-au ivit în căsnicie, se devotase cu totul pacienților săi. Am observat că Sir Matthew, deși se plîngea de excesul de zel al doctorului, era totuși încîntat să-l vadă și era evident că pe bătrîn îl liniștea prezența lui. Mi-am amintit remarcile lui Mary-Jane referitoare la grija pentru sora ei. Locuitorii din zonă ar fi trebuit, poate, să-i fie recunoscători soției acestuia deoarece, datorită felului ei de a fi, doctorul era atît de devotat bolnavilor.

- Știu că-ți place foarte mult să călărești, dar nu cred că voi permite prea des... în orice caz, nu după ce trece luna asta.

- O să am grijă, am promis.

- Sînt sigur că o să te porți ca o tînără cuminte și rațională.

- Ai trecut azi pe la Worstwhistle? l-a întrebat Ruth.

- Da, a răspuns doctorul.

- Și precis te-a deprimat. Ca întotdeauna.

Ruth s-a întors spre mine, zicînd:

- Doctorul Smith își oferă serviciile gratuit nu numai pacienților ce nu-și pot permite să plătească, ci și acestui... spital.

- Oh, Doamne! a strigat el, rîzînd. Nu mă transforma într-un sfînt. Cineva tot trebuie să-i îngrijească și pe ei din cînd în cînd. Și nu uita, am, într-adevăr, pacienți săraci, dar am și din cei bogați. Îi jecmănesc pe cei bogați ca să-i ajut pe cei săraci.

- Un adevărat Robin Hood, a zis Luke.

Doctorul Smith s-a întors spre Sir Matthew:

- Ei bine, azi am de gînd să-ți fac un control, a zis el.

- Crezi că e necesar?

- Dacă tot sînt aici...

- Bine, dar înainte de orice, aș vrea să ni te alături pentru un toast, a zis el, oarecum îndărătnic. O să cer să ni se aducă din pivniță cea mai bună șampanie. Luke, sună, te rog! a dat comanda Sir Matthew și, în scurt timp, paharele erau pline.

Sir Matthew a ridicat paharul și a strigat:

- În sănătatea nepotului meu!

În timp ce beam cu toții, și-a pus cu tandrețe brațul pe după umerii mei.

La puțin timp după aceea, doctorul l-a însoțit pe Sir Matthew în camera acestuia, iar eu m-am îndreptat spre camera mea. Mary-Jane, hotărîtă să

se comporte ca o adevărată cameristă, îmi aranja patul.

- Mulțumesc, Mary-Jane.

- Mai doriți ceva, doamnă?

Bănuiam că nu, așa că i-am urat noapte bună dar, în timp ce se îndrepta spre ușă, am chemat-o înapoi:

- Apropo, Mary-Jane, cunoști vreun loc numit Worstwhistle?

S-a oprit brusc și m-a privit fix.

- Oh, da, doamnă. E cam la zece mile de aici, pe drumul spre Harrogate.

- Ce e acolo, Mary-Jane?

- Acolo sînt duși nebunii.

- Oh, am înțeles. Noapte bună, Mary-Jane.

□

În dimineața următoare m-am trezit cînd Mary-Jane a intrat în cameră să tragă draperiile și să-mi aducă apă caldă.

Era liniștitor să mă trezesc și să-i văd chipul binevoitor. A fost surprinsă să vadă că nu era nevoie să tragă draperiile. Le trăsese eu înainte de culcare și deschisesem fereastra. Mary-Jane era dintre cei ce credeau că aerul nopții era "periculos".

I-am spus că mereu dormeam cu geamul deschis, cu excepția perioadei de iarnă, și imediat mi-am dat seama că se hotărîse să mă supravegheze îndeaproape.

M-am spălat și m-am îndreptat spre sufrageria de la primul etaj, pentru micul dejun. Îmi era destul de foame. În timp ce mă serveam cu ouă, șuncă și

plăcintă cu rinichi, aflate la îndemână pe bufet în vase care să păstreze mîncarea caldă, mă gîndeam că acum aveam două guri de hrănit.

Cunoșteam obiceiul casei. Micul dejun se lua între opt și nouă, fiecare servindu-se singur.

Am sunat pentru a comanda cafea fierbinte, iar cînd mi-a fost adusă mi s-a alăturat și Luke. Mai tîrziu a apărut și Ruth, întrebîndu-mă cu sollicitudine daeă dormisem bine și dacă-mi plăcea camera.

Erau curioși să știe dacă aveam planuri speciale pentru ziua respectivă. Luke pleca la Ripon și s-a oferit să-mi cumpere orice aș fi avut nevoie. I-am mulțumit, dar încă nu mă hotărîsem de ce lucruri urma să am nevoie în viitor.

- Este destul timp pînă la fericitul eveniment, a zis Luke.

Mama lui l-a dojenit imediat, considerînd referirea la nașterea copilului meu ca lipsă de delicatețe. Nu mă deranja. Era ceva la care doream să mă gîndesc încontinuu.

Le-am spus că aș face o plimbare în timpul dimineții, fiindu-mi dor să revăd mănăstirea.

- Văd că locul exercită o atracție foarte mare asupra ta, a remarcat Luke. Cred că e principalul motiv pentru care ai dorit să te întorci.

- Ar trezi interesul oricui, am răspuns.

- Nu e bine să te extenuezi, m-a prevenit Ruth.

- Mă simt foarte bine, așa că nu cred că e vreun pericol.

- Oricum, să nu uiți să ai grijă.

Conversația a trecut apoi la problemele generale ale comunității: efortul vicarului de a obține bani

pentru îngrijirea bisericii, bazarurile pe care le organiza în acest scop, balul pe care-l organizau niște prieteni, dar la care nu puteam participa, fiind în doliu.

Soarele inundase acea încăpere plăcută și, în acea dimineață, nimic nu mai părea misterios la *Revels*. Pînă și mănăstirea, pe care am vizitat-o cîteva ore mai tîrziu, părea doar un complex de ruine.

A fost o plimbare plăcută. M-am simțit senină, pregătită de a accepta teoria potrivit căreia Gabriel se sinucisese datorită bolii. Era ciudat, dar mi se părea mai mulțumitor s-o cred; poate din cauză că îmi era frică de cealaltă posibilitate.

M-am întors traversînd ruinele mănăstirii. Totul era tăcut, liniștit, în acea dimineață. Ruinele erau, de fapt, ca o cochilie de scoică seacă în interior; soarele strălucitor ce lumina podelele acoperite cu iarbă și pereții, scorojiți, sfida orice senzație de supranatural. Am rîs, aducîndu-mi aminte de reacția mea prostească, de panica în care intrasem plimbîndu-mă printre aceste ziduri în acea seară din trecut.

Am servit prînzul în tăcere împreună cu Ruth și Luke, Sir Matthew și Sarah cerînd să li se ducă masa în camerele lor.

Am urcat apoi în camera mea și am început să scriu o listă de lucruri ce mi-ar fi fost necesare. Era cam devreme, dar eram atît de nerăbdătoare să se nască copilul, încît abia mai puteam aștepta. La un moment dat am auzit o bătaie în ușă și, după ce am

strigat "intră", am văzut-o în prag pe Sarah, zîmbind ca și cum eram două conspiratoare.

- Aș vrea să-ți arăt camera copiilor, a zis. Vrei să vii cu mine?

M-am ridicat fără ezitare, fiind nerăbdătoare s-o văd.

- E în aripa mea, a continuat. Eu urc foarte des în camera copiilor.

A chicotit.

- Din cauza asta, unii spun că am dat în mintea copiilor.

- Sînt sigură că nu spun așa ceva, i-am zis și am observat cum i se încrețește fața.

- Ba da. Îmi place. Dacă nu mai ești în prima copilărie, următorul lucru bun de făcut este să fii în a doua.

- Mi-ar place grozav să văd camera copiilor. Te rog, arată-mi-o acum.

Fața i s-a netezit și s-a înviorat din nou.

- Haide.

Am urcat scările pînă la ultimul etaj. Am simțit un tremur involuntar cînd am trecut prin coridorul ce ducea spre fosta mea cameră și spre partea din față a casei. Amintirile despre Gabriel și chiar despre sărmanul Friday, pe care încercam permanent să le alung, erau la fel de vii ca întotdeauna. Dar mătușa Sarah nu a părut să-mi observe starea, fiind foarte absorbită de ideea de a mă conduce spre aripa de est și camera copiilor.

M-a frapat din nou schimbarea felului ei de a fi în momentul în care am trecut în aripa în care locuia; se comporta ca o fetișcană și părea foarte fericită.

- Sus de tot, a șoptit în timp ce începu să urce încă o scară. Sala de lecții, camera de joacă, dormitorul copiilor, camerele doicii și cele ale infirmierei.

A deschis ușa spunându-mi pe un ton confidențial:

- Asta este sala de clasă.

Am văzut o încăpere mare cu trei ferestre, toate prevăzute cu pervazuri late; tavanul, ușor înclinat, arăta că ne aflam imediat sub acoperiș. Mi-am îndreptat ochii spre ferestrele prevăzute cu gratii - conform tradiției - pentru camera copiilor. Copilul meu va fi în siguranță aici, sus.

Lingă una dintre ferestre era o masă mare cu o banchetă lungă. M-am îndreptat spre masă, observând zgîrieturile și tăieturile făcute pe ea; probabil fusese folosită de multe generații ale familiei Rockwell.

- Uite, a strigat Sarah. Poți citi aici?

M-am aplecat și am văzut numele Hagar Rockwell scrijelit cu un briceag.

- Întotdeauna și-a trecut numele peste tot.

Sarah a râs, voioasă.

- Dacă te-ai plimba prin casă și ai căuta prin dulapuri sau alte asemenea locuri, i-ai găsi numele peste tot. Tata zicea că ea ar fi trebuit să fie băiat, în locul lui Matthew. Ne teroriza pe toți... în special pe Matthew. O enerva că el era băiatul. Sigur, dacă ea ar fi fost băiatul... ar fi fost acum aici, nu-i așa? Și Simon ar fi fost... Dar probabil că nu e chiar așa... pentru că el este un Redvers. Oh, Doamne, e un pic cam complicat, nu-i așa? Dar n-a fost ea băiatul, ci Matthew.

- Hagar este bunica lui Simon Redvers?

Sarah a aprobat.

- Îl iubește ca pe lumina ochilor.

S-a apropiat mai mult de mine, zicînd:

- Ar vrea să-l vadă aici... dar acum nu mai e posibil, nu-i așa? E copilul... și mai e și Luke... amîndoi sînt înaintea lui Simon. Întîi copilul... trebuie să mai fac rost de mătase.

- Te gîndești să pui și copilul în tapiseriile tale?

- O să-i dai numele Gabriel?

Am fost surprinsă și m-am întrebat cum îmi ghicise oare gîndurile? Mă studia, cu capul aplecat pe o parte; arăta acum de o înțelepciune profundă, așa cum se întîmplă uneori la oamenii simpli.

- S-ar putea să nu fie băiat, am zis.

S-a mulțumit să dea din cap ca și cum nu era nici o îndoială.

- Micul Gabriel va lua locul marelui Gabriel, a zis.

Nimeni nu poate opri asta, așa-i?

Fața i s-a încrețit brusc.

- Nu-i așa? a repetat.

- Dacă copilul va fi băiat, va lua locul tatălui său.

- Dar tatăl lui a murit. S-a sinucis... așa s-a spus.

S-a sinucis oare?

M-a apucat de braț, strîngînd cu putere:

- Ai spus că el n-a făcut-o. Cine a făcut-o? Te rog, spune-mi!

- Mătușă Sarah, am spus iute, cînd Gabriel a murit, eram disperată. Probabil că nu-mi dădeam seama ce spun. Probabil că s-a sinucis.

- Mă dezamăgești, a zis, bosumflîndu-se.

Apoi starea i s-a schimbat brusc:

- Stăteam cu toții la masa aceea. Hagar era cea mai deșteaptă dintre noi... și cea mai mare... așa că, vezi tu, ar fi fost cel mai bine... Și atunci, Simon ar fi fost... Totuși, guvernantele noastre n-o plăceau. Toate îl plăceau pe Matthew. El era favoritul. Toate femeile îl plăceau pe Matthew. Eu eram cea mai proastă. Nu eram în stare să-mi învăț lecțiile.

- Nu-ți fă probleme, în schimb desenai minunat, iar tapiseriile tale vor fi aici mulți ani după ce noi nu vom mai fi.

Fața i s-a luminat. Apoi a început să rîdă.

-- Asta era locul meu, cel de acolo era al lui Matthew, iar Hagar stătea la capătul mesei. Guvernanta stătea întotdeauna la celălalt capăt. Hagar spunea că vrea să stea în capătul mesei, fiind cea mai mare. Știa să facă orice... cu excepția desenului și a cusutului. La asta o întreceam. Hagar era un băiețoi. Păcat că n-ai văzut-o călărind! Obișnuia să-l însoțească pe tata la vînătoare, călare, cu haita de cîini. Era favorita lui. Odată s-a cățărat pînă la fereastra de sus, aproape de vîrfurile turnului mănăstirii. Nu mai putea să coboare și am trimis doi grădinari, cu scări, s-o dea jos. Au ținut-o o zi întreagă în camera ei, doar cu apă și pîine, dar nu i-a păsat. Zicea că merita experiența.

A venit mai aproape de mine și mi-a șoptit:

- A zis: "Dacă vrei să faci ceva, fă-o, și de-abia după aceea gîndește-te că vei plăti - și dacă ai făcut-o, să nu-ți pese ce trebuie să plătești din cauza asta".

- Sora ta Hagar avea un temperament foarte puternic.

- Lui tata îi plăcea s-o ia cu el cînd se plimba pe domeniu. A fost necăjit cînd s-a măritat cu John Redvers. Apoi au început problemele cu Matthew; a fost dat afară de la Oxford. Era acolo o femeie tînără. Îmi aduc aminte ziua aceea. Fata a venit să stea de vorbă cu tata. M-am ascuns să-i urmăresc de unde nu puteau să mă vadă și am auzit tot.

- Din galeria menestrelilor, am zis.

A chicotit.

- Nu s-au gîndit să se uite într-acolo.

S-a așezat la masă pe locul pe care obișnuia să își facă lecțiile. Am înțeles atunci motivul stării ei tîneręști de spirit, în această parte a casei: aici își retrăia tineretea. Eram sigură că toate amintirile ei legate de trecut erau fără cusur; doar cînd era vorba de prezent devenea nesigură dacă stătea de vorbă cu Catherine sau cu Claire, soția lui Gabriel sau a lui Matthew.

- Necazuri, mereu necazuri cu femeile, spuse ea, gînditoare. Cînd s-a însurat, avea peste treizeci de ani și vreo zece ani nu au avut copii. Apoi s-a născut Ruth. În tot acest timp, Hagar a crezut că fiul ei, Peter, va fi stăpîn la *Revels*. Apoi s-au născut Mark și Gabriel. Săracul Mark! Dar, oricum, mai era Gabriel. Apoi s-a născut Luke... , așa că Hagar n-a fost prea încîntată.

S-a ridicat de la masă. M-a dus la dulap și mi-a arătat semnele. Erau trei linii însemnate cu inițialele HMS*.

- *Majestatea Sa*, am șoptit.

* Her Majesty Ship (lb. engleză) - *Majestatea Sa*

- Oh, nu, a zis Sarah, cu onestitate. Hagar, Matthew și Sarah. Aici era însemnată înălțimea fiecăruia dintre noi. La scurt timp, Matthew a întrecut-o pe Hagar în înălțime și de atunci Hagar nu a mai vrut să ne mai măsurăm. Vreau să-ți arăt camera de joacă și dormitorul.

Am urmat-o afară din sala de clasă și am explorat, împreună cu ea, acea parte a casei ce fusese, de secole, domeniul copiilor. Am observat cu satisfacție că toate ferestrele aveau gratii. În camera de joacă, Sarah a deschis un scrin mare din stejar. Aici erau păstrate hăinuțele de botez ale familiei Rockwell și Sarah le-a scos, plină de respect, să mi le arate.

Erau lucrate minunat, din mătase albă și dantelă neprețuită.

- Trebuie să le verific, a zis. S-ar putea să fiu nevoită să repar dantela din loc în loc. Ultima oară au fost folosite pentru Luke. Asta înseamnă cu aproape optsprezece ani în urmă. Nu era un bebeluș prea cuminte. Nici unul n-a fost un bebeluș cuminte. O să iau hăinuțele în camera mea. N-o să las pe nimeni să le atingă. O să am grijă să fie gata când o să ai nevoie de ele.

- Mulțumesc, mătușă Sarah.

Am privit ceasul prins la corsej și am observat că era deja ora patru.

- E ora ceaiului, am zis. Nu mi-am dat seama. Ce repede trece timpul când faci ceva interesant!

Nu mi-a răspuns; strângea la piept hăinuțele de botez și, în imaginația ei, probabil deja îngrijea bebelușul - sau, poate, alt copilaș, din trecut - Ruth, Mark, Gabriel sau Luke.

- Cobor să beau ceaiul, i-am zis; dar nu mi-a răspuns.

□

Cîteva zile mai târziu, Ruth a venit în camera mea cu o scrisoare.

- A adus-o unul dintre servitorii de la *Kelly Grange*.

- Pentru mine? am întrebat, uimită.

- Fără îndoială; scrie clar pe plic: *doamna Catherine Rockwell*.

Ruth zîmbea, amuzată. Mi-a întins-o și, cum nu părea să vrea să plece, am șoptit "Scuză-mă" și am început s-o citesc. Era formală, aproape ca un ordin:

Dacă doamna Catherine Rockwell va veni la Kelly Grange vineri, ora 3:30, doamna Hagar Rockwell-Redvers o va primi cu plăcere.

Dat fiind că intrasem deja oarecum în conflict cu nepotul ei, eram pregătită pentru același lucru, cu ea.

Am roșit ușor, de enervare.

- Un ordin regal? a întrebat Ruth, zîmbind.

I-am întins invitația.

- E tipic pentru mătușa Hagar. Cred, într-adevăr, că are impresia că este capul familiei. Vrea să te examineze.

- N-am de gînd să mă las examinată, am replicat tăios. Oricum, în această etapă, inspecția ar fi inutilă.

- E foarte bătrână, a zis Ruth, pe un ton de scuză. Este mai bătrână decît tata. Trebuie să aibă vreo nouăzeci de ani. Va trebui să ai grijă cu ea.

Am spus, iute:

- M-am hotărît să nu mă duc vineri.

Ruth a dat din umeri.

- Servitorul așteaptă, a zis. Mătușa Hagar vrea să primească un răspuns.

- O să-l primească.

M-am așezat la masă și am scris:

Doamna Catherine Rockwell regretă, dar nu poate veni la doamna Hagar Rockwell-Redvers, la Kelly Grange, vineri ora 3:30.

Ruth a luat biletul. Era, clar, amuzată.

M-am dus la fereastră, privind mesagerul ce plecase călare spre *Kelly Grange* și m-am gîndit: "Deci, de la bunica lui a moștenit aroganța".

Într-una din zilele de la începutul săptămîinii următoare, eram pe pajiștea din fața casei cînd l-am văzut sosind pe Simon Redvers.

A sărit de pe cal, și-a ridicat pălăria în semn de salut, apoi a început să strige spre unul din băieții de la grajduri, ca și cum ar fi fost stăpînul casei și al servitorilor.

- Doamnă Catherine, mă bucur să te găsesc acasă, deoarece pentru dumneata am venit.

Nu-l întâlнисem de la întoarcerea mea și mi s-a părut mai masiv și mai arogant ca oricînd. M-am străduit să arăt cît mai plină de demnitate și i-am spus:

- Spune-mi, te rog, ce treabă ai cu mine.

Deîndată ce i-a fost luat calul pentru a fi dus la grajd, s-a îndreptat spre mine cu un zîmbet aproape agreabil.

- Îmi permiți să-ți spun că îmi face o mare plăcere să te văd din nou aici?

- Da, dacă dorești.

- Ești încă supărată pe mine.

- N-am uitat încă unele remarci de-ale tale, dinainte să plec.

- Deci, ești ranchiunoasă?

- Da, dacă remarcile sînt atît de jignitoare ca ale tale.

- Am venit să-mi cer scuze. Îmi pare rău.

- Nu mai spune!

- Doamnă Catherine, sînt din Yorkshire, deci un om foarte franc, iar dumneata ești tot din Yorkshire, deci trebuie să fii tot o persoană directă. Nu sîntem niște sudiști spilcuiți, să ne învelim gîndurile în fraze frumoase. Nu pretind că am manierele și stilul unui gentleman din Londra.

- Ar fi și inutil să pretinzi așa ceva.

A rîs.

- Ai o limbă ascuțită, doamnă Catherine.

Nu-mi dispăcea modul lui de a mi se adresa. Doamnă Rockwell suna formal și, evident, nu doream să-mi folosească doar numele de botez.

- Sper doar să-ți facă față, în ocaziile în care trebuie să ne întâlnim.
 - Sper să fie multe astfel de ocazii și, în timp ce ne ascuțim limba, să ne ascuțim și mintea.
 - Ce vroiai să-mi spui?
 - Doream să-mi cer scuze pentru anumite remarci nepoliticoase de la ultima noastră întâlnire. Am venit să te felicit și să-ți urez sănătate și fericire.
 - Deci te-ai răzgândit în ceea ce mă privește?
 - Sper că nu, deoarece te-am admirat întotdeauna. Dar îți cer scuze, sincer. Îmi dai voie să-ți explic? Hai să spunem că eram furios din cauza pierderii cuiva care mi-a fost ca un frate. Sînt genul de om care-și pierde controlul vorbelor la minie, doamnă Catherine. E o trăsătură a mea, mai puțin demnă de laudă, ca multe altele, din păcate.
 - Atunci să nu mai vorbim de acest incident.
 - Deci o să ierți și o să uiți?
 - E mai ușor să ierți decît să uiți. Îți promit iertarea. Uitarea... sper să vină de la sine.
 - Ești amabilă, doamnă Catherine, mai mult decît merit. Vreau să-ți mai cer o favoare.
 - Ah!
 - Nu pentru mine, a mai adăugat repede, ci pentru bunica. Te-a invitat să-i faci o vizită.
 - A fost mai mult un ordin.
- A rîs.
- Iartă-i metodele. E obișnuită să comande. Este foarte mîhnită că nu te-a întâlnit și s-ar bucura mult dacă ai putea trece peste modul ei de a face invitația, ținînd cont și de faptul că este o femeie

foarte în vîrstă, care rar este în stare să iasă din casă.

- Te-a trimis ea pentru acest al doilea ordin?

- Nu știe că am venit. Refuzul tău de a da curs invitației a mîhnit-o și vreau să te rog să-mi permiți să te însoțesc mîine la ea. O să vin să te iau. Îmi dai voie?

Am ezitat.

- Haide, a insistat. Gîndește-te că e bătrînă, e singură, este foarte legată de familia ei și, acum, tu faci parte din aceasta. Te rog, spune da! Te rog, doamnă Catherine!

Am avut impresia, brusc, că arăta mai atrăgător. Ochiul, strînși din cauza luminii soarelui, își pierduseră din obrăznicie. I-am remarcat dinții puternici ce păreau foarte albi prin contrast cu pielea bronzată. Aducea puțin cu Gabriel, fără însă a avea nimic din delicatețea acestuia. Și, în timp ce-l priveam, simțeam că cedez.

A sesizat imediat schimbarea mea de atitudine.

- Oh, mulțumesc! a exclamat în timp ce fața i se încrețea într-un zîmbet pe care nu-l mai observasem la el pînă atunci.

M-am gîndit în acea clipă că într-adevăr era atașat de bătrîna lui bunică și aproape l-am îndrăgit pentru că era în stare să țină și la altcineva decît la propria lui persoană.

A continuat, plin de exuberanță:

- O să-ți placă de ea. Nu se poate să nu-ți placă. Și ea o să te placă... deși, la început, s-ar putea să nu prea arate. Are o personalitate puternică... exact ca și tine.

Era a doua oară că un bărbat făcea referire la tăria mea de caracter și m-am simțit, brusc, slabă. Aproape că mi-au dat lacrimile. Ideea de a plînge, în special în fața acestui bărbat, îmi displăcea profund.

Am zis iute, pentru a ascunde stînjeneala:

- Bine. O să vin.

- Grozav. O să vin mîine să te iau, la ora două. Acum mă duc să-i spun că ai acceptat să treci pe la ea.

N-a așteptat nimic mai mult. Într-o clipă deja striga după băiatul de la grajduri și părea să fi uitat complet de mine.

Și totuși, l-am plăcut pentru asta; și, plăcîndu-l pe el, m-am pregătit sufletește să nu-mi displacă bunica lui, în ciuda faptului că, înainte, hotărisem contrariul.

A doua zi, Simon Redvers a sosit la *Revels* la ora două fix, într-un faeton tras de doi dintre cei mai frumoși cai pe care-i văzusem vreodată. Am stat lîngă el pe parcursul călătoriei, dealtfel foarte scurtă.

- Aș fi putut să vin pe jos.

- Și să mă privezi de plăcerea de a te însoți?

Nota de ironie era din nou prezentă în glasul lui, dar conflictul dintre noi slăbise considerabil. El era încîntat de faptul că acceptasem să-i cunosc bunica, iar afecțiunea lui evidentă pentru ea îmi domolise resentimentele, deci aversiunea dintre noi nu mai avea cum să fie atît de puternică.

Kelly Grange era un conac vechi de mai puțin de o sută de ani - foarte modern, în comparație cu

Revels - construit din piatră gri și înconjurat de pământuri fertile. Ne-am îndreptat spre porțile masive din fier forjat prin care am zărit o alee de castani. O femeie însărcinată ne-a deschis porțile.

Simon Redvers și-a atins pălăria cu biciul, în semn de salut, în timp ce fata a schițat o plecăciune.

Am zîmbit, iar ochii ei s-au oprit, speculativ, asupra mea.

- Mă întreb dacă n-o fi cumva sora lui Mary-Jane, am zis, în timp ce ne continuam drumul.

- E Etty Hardcastle. Soțul ei lucrează la cîmp, pe domeniul nostru.

- Ea trebuie să fie. Mary-Jane este camerista mea și mi-a povestit despre sora ei.

- Într-un loc ca ăsta, îți dai seama că toți sînt rude! Iată! Cum ți se pare *Grange*? O umbră palidă, față de *Revels*, așa-i?

- E foarte atrăgătoare.

- Are părțile ei bune. *Kelly Grange* poate să-ți ofere mai mult confort decît *Revels*, te asigur de asta. Așteaptă pînă vine iarna, ca să faci comparația. Șemineele noastre pot păstra casa încălzită. La *Revels* sînt multe zone umede. Ar fi necesar tot cărbunele din Newcastle ca să mențină căldura acolo, iarna.

- E mult mai simplu într-o casă mai mică.

- Și totuși, nu sîntem chiar înghesuiți. Oricum, o să-ți dai seama și singură.

Roțile scîrțiau pe aleea cu pietriș și curînd am ajuns în dreptul intrării principale, o poartă străjuită pe amîndouă părțile de statui de marmură, reprezentînd femei decent acoperite cu falduri, ce

țineau în mâini coșuri cu flori. De fiecare parte a intrării era câte o banchetă din marmură.

Înainte să ajungem în fața ușii, aceasta a fost deschisă de o fată în casă ce, probabil, auzise zgomotul roților pe alee. În timp ce coboram și vizitiul se îndepărta cu faetonul, mi-am imaginat această casă plină de servitori atenți să anticipeze orice dorință a lui Simon.

Am intrat într-un hol pardosit cu plăci de ceramică, din care pornea o scară largă. Casa era construită astfel încât să înconjoare acest hol din care, privind în sus, se vedea tavanul. Era o casă mare în felul ei, dar părea mică și intimă în comparație cu *Revels*.

Simon s-a întors spre mine:

- Dacă mă aștepți o clipă, mă duc să-i spun bunicii că ai sosit.

L-am urmărit cu privirea în timp ce urca scările spre galeria de la primul etaj, apoi ciocănind la o ușă și intrând. După câteva minute, a ieșit și mi-a făcut semn. Am urcat.

Simon s-a dat la o parte pentru a-mi face loc și a zis cu oarecare ceremonie ce, poate, avea ceva batjocoritor - nu eram chiar sigură de asta:

- Doamna Catherine Rockwell!

Am intrat. Era o cameră ticsită cu mobilă masivă. Draperiile groase din pluș precum și perdelele de dantelă erau trase deoparte, fixate în suportți de alamă. În mijlocul camerei era o masă, iar altele erau puse ici și colo. Am observat o canapea, o pendulă, multe scaune, servante pe care erau așezate

porțelanuri, o etajeră pentru bibelouri, o vază plină cu trandafiri albi și roșii.

Am observat toate acestea doar în treacăt, deoarece atenția mi-a fost captată de femeia așezată în scaunul cu spătar înalt.

Era Hagar Redvers, Rockwell-Redvers după cum se prezenta singură, stăpîna absolută a sălii de clasă, care rămăsese stăpîna toată viața.

Deși ștătea jos, era, evident, înaltă; ținuta îi era foarte dreaptă iar scaunul, în loc să fie confortabil, era cu spătarul tare, din lemn sculptat. Părul alb era strîns în coc în creștetul capului și acoperit cu o bonetă din dantelă. Purta cercei din granate, iar rochia, din satin de culoarea levănțicăi, avea guler înalt, din dantelă, prins cu o broșă tot din granat, la fel cu cerceii. Un baston din ebonită, cu mîner de aur, era sprijinit de scaun; probabil îi era necesar la mers. Avea ochii albaștri, strălucitori, o altă versiune a ochilor lui Gabriel, dar fără nimic din blîndețea acelor. Nimic din delicatetea lui nu se regăsea în această femeie. Mîinile, sprijinite pe brațele din lemn sculptat ale scaunului, trebuie să fi fost foarte frumoase în tinerețe; aveau, încă, o formă frumoasă și am observat că erau împodobite cu diamante și granate.

Cîteva secunde ne-am cîntărit din priviri. Fiind conștientă de o ușoară ostilitate, am ținut capul ceva mai sus decît aș fi făcut-o de obicei și, probabil, vocea a avut o ușoară notă de aroganță atunci cînd am zis:

- Bună ziua, doamnă Rockwell-Redvers.

Mi-a întins mîna, ca și cum ea era o regină iar eu un biet supus. Am avut senzația că se aștepta să îngenunchez în fața ei. În loc de asta, i-am strîns cu răceală mîna, cu o ușoară plecăciune.

- Drăguț din partea ta să vii în după amiaza asta. Speram să vii chiar mai înainte.

- Nepotul dumneavoastră a sugerat să vin astăzi, am replicat.

- Ah! a exclamat strîngînd buzele, parcă amuzată. Dar să nu te ținem în picioare!

Simon mi-a adus un scaun, așezîndu-l lîngă cel al bătrînei. Eram foarte aproape de ea și cu fața spre lumina ce trecea prin perdelele din dantelă. Ea avea fața în umbră și am avut senzația că urmăriseră să mă pună în inferioritate chiar și prin acest mijloc mărunț.

- Fără îndoială că ești însetată după această călătorie, a zis, cu ochii pîrînd să-i sfredelească pe ai mei, parcă încercînd să-mi citească gîndurile.

- A fost foarte scurt drumul.

- E puțin cam devreme pentru a servi ceaiul dar cred că, de data aceasta, n-o să așteptăm.

- Nu mă deranjează să aștept.

Mi-a zîmbit, apoi s-a întors spre Simon:

- Sună, te rog.

Simon s-a conformat imediat.

- Avem multe șă ne spunem, a continuat ea, și cum altfel ar fi mai plăcut, decît la o ceașcă de ceai?

Fata în casă, pe care o remarcasem mai devreme, a apărut imediat.

- Dawson, ceaiul... te rog.

- Da, doamnă.

Ușa s-a închis fără zgomot.

- Nu dorești să ni te alături, Simon, așa că te vom scuza, a zis.

Nu mi-am dat seama dacă a dorit să se exprime în mod regal sau dacă a vrut să spună că am prefera să rămînem singure, dar am înțeles că trecusem primul mic test și că devenise mai puțin austeră în ceea ce mă privea. Evident, nu-i plăceau înfățișarea și manierele mele.

- Vă las să vă cunoașteți mai bine, a zis Simon.

- Și să fii pregătit s-o conduci pe doamna Rockwell înapoi la *Revels*, la ora cinci.

M-a surprins docilitatea lui Simon. L-a sărutat mîna și, deși se simțea chiar și atunci o ușoară batjocură în comportamentul lui, am remarcat plăcerea cu care ea îi primea atențiile precum și faptul că, deși se străduia, nici chiar în fața lui nu reușea să-și înfrîneze manierele autoritare.

Nu am vorbit nimic pînă ce nu s-a închis ușa în spatele lui, apoi a zis:

- Am sperat să te văd încă de cînd ai locuit prima oară la *Revels*. Pe atunci nu m-am simțit în stare să vin să te văd și nu te-am invitat, fiind sigură că Gabriel te va aduce în vizită. Precis ar fi făcut-o, dacă ar fi trăit. Întotdeauna a fost conștient de îndatoririle lui față de familie.

- Sînt sigură că ar fi făcut-o.

- Mă bucur că nu ești dintre tinerele moderne și proaste, care leșină cînd apare cea mai mică dificultate.

- Cum poți să-ți dai seama de asta atît de repede? am întreat, hotărîtă s-o fac să mă trateze de la egal la egal.

Părea să dorească să mă plec în fața ei și nu aveam de gînd să-i dau această satisfacție.

- Ochii-mi sînt la fel de buni ca la douăzeci de ani, dar au în urma lor mai multă experiență decît atunci. Pe lîngă asta, Simon mi-a spus ce admirabil de calmă ai fost în acea perioadă grea. Sînt sigură că nu ești genul de om care preferă, prostește, să nu vorbească despre anumite lucruri. Acestea există, chiar dacă vorbim sau nu despre ele, deci de ce să ne prefacem că nu există, evitînd discuția? De fapt, ascunzînd adevărul și transformînd evenimentele clare în mistere, le facem să se mențină vii. Nu ești de acord cu mine?

- Uneori, așa este.

- Am fost bucuroasă cînd am auzit că te-ai măritat cu Gabriel. Întotdeauna a avut un psihic destul de labil. Din păcate, mulți din familie sînt așa. Nu au tărie de caracter.

I-am privit capul semeț și mi-am permis o mică glumă:

- Dumneata, evident, nu te poți plînge de așa ceva.

A părut destul de încîntată:

- Cum ți se pare *Revels*?

- Mi se pare o casă fascinantă.

- Ah, e un loc minunat. Nu mai sînt multe asemănătoare în Anglia. De aceea e important să fie în miini bune. Tatăl meu era foarte capabil. Au fost membri ai familiei Rockwell care... ei bine, aproape

au ruinat-o. O casă... un domeniu ca ăsta, are nevoie de îngrijire constantă pentru a fi menținut în stare bună. Matthew n-a fost tocmai rău. Dar un moșier cu poziția lui ar trebui să aibă demnitate. Întotdeauna a fost cîte o femeie la mijloc. Asta-i rău. Cît despre Gabriel... era plăcut, dar slab. De aceea am fost încîntată auzind că s-a căsătorit cu o tînără cu personalitate.

Ceaiul a fost adus. Camerista a mai zăbovit cîteva clipe.

- Să tom ceaiul, doamnă?

- Nu, nu, Dawson. Lasă-ne singure.

După ce Dawson s-a îndepărtat, bătrîna m-a întreat:

- Te superi dacă te ocupi tu de ceai? Sufăr de reumatism și astăzi am încheieturile țepene.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre măsuța pe care era pusă tava. Pe o spirtieră era așezat un ibric de argint, iar ceainicul și bolurile cu frișcă și zahăr erau din argint strălucitor. Mai erau sandwich-uri cu castraveți, felii subțiri de pîine și unt, prăjiturele mici, de toate felurile.

Aveam senzația că era o altă probă, pentru a se convinge că puteam duce la îndeplinire cu grație această importantă activitate socială. M-am gîndit că, într-adevăr, era o bătrîna imposibilă. Și totuși, în ciuda felului ei de a fi și a voinței mele, îmi plăcea.

Mi-am dat seama că mi se coloraseră obraji dar, în afară de asta, n-am arătat nici o urmă de tulburare. Am întreat-o cum prefera ceaiul și am porțantitatea cerută de zahăr și frișcă; apoi am

adus ceașca și am pus-o pe măsuta rotundă de marmură de lângă scaunul ei.

- Mulțumesc, mi-a spus, plină de grație.

I-am oferit apoi sandwich-urile și feliile de pâine cu unt, din care s-a servit din belșug.

Am rămas în continuare lângă tava cu ceai.

- Sper să mai vii să mă vezi, a zis, și mi-am dat seama că sentimentele ei față de mine erau similare cu ale mele față de ea. Fusese pregătită să fie critică, dar ceva din felul nostru de a fi, se potrivea.

M-am întrebat, vag, dacă peste vreo șaptezeci de ani aveam să devin o bătrână asemănătoare ei.

Mînca cu eleganță și cu poftă și vorbea de parcă erau atît de multe de spus încît îi era frică că nu apuca să zică nici pe jumătate din cît ar fi dorit. M-a încurajat să-i povestesc și eu și i-am relatat prima întîlnire cu Gabriel, atunci cînd l-am salvat pe Friday.

- Atunci ai auzit cine era și probabil ți-a făcut plăcere.

- Am auzit cine era?

- Că era o partidă foarte bună, moștenitor al unui titlu de baronet și că, în timp, *Revels* urma să fie al lui.

Iată, din nou, aceeași aluzie că mă măritasem cu Gabriel pentru bani și poziție socială.

Furia mi-a ieșit de sub control:

- Nici vorbă de așa ceva! am zis, tăios. Gabriel și cu mine ne-am hotărît să ne căsătorim înainte de a ști prea multe despre situația fiecăruia.

- Atunci, mă uimești. Credeam că ești o tînără rațională.

- Sper că nu sînt o fraieră, dar niciodată n-am considerat neapărat inteligent să te măriți pentru bani. Căsătoria cu o persoană incompatibilă poate fi foarte neplăcută, chiar dacă e vorba de o persoană bogată.

A rîs și mi-am dat seama că disputa îi făcea plăcere. Decisese că îi eram pe plac; ce mă șoca, era faptul că m-ar fi plăcut la fel de tare chiar dacă aș fi fost o vînătoare de zestre. Îi plăcea tăria mea de caracter, după cum o numea ea. Ce mult admirau această calitate în familia Rockwell! Gabriel o căutase și o găsisese la mine. Simon considerase că mă măritasem cu Gabriel pentru bani. Mă întrebam dacă nici el nu m-ar fi desconsiderat pentru asta. Acești oameni se așteptau ca oamenii să fie șmecheri și deștepți - raționali, după cum spuneau ei. Nu conta cît de fără scrupule erai - atîta vreme cît nu erai fraier, erai de admirat.

- Deci a fost dragoste, a zis.

- Da, a fost! am replicat sfidător.

- Atunci de ce s-a sinucis?

- E un mister care n-a fost elucidat.

- Probabil o să-l descifrezi tu.

Am fost surprinsă auzindu-mă spunînd:

- Sper.

- O s-o faci, dacă ești hotărîtă.

- Crezi? Sigur au existat mistere care n-au fost elucidate, deși mulți și-au dedicat timpul și energia pentru descoperirea adevărului.

- Poate n-au insistat îndeajuns. Iar acum tu vei da naștere unui moștenitor. Dacă va fi băiat, va fi sfișitul speranțelor lui Ruth în ce-l privește pe Luke,

a zis pe un ton triumfător. Luke va fi un alt Matthew; seamănă foarte mult cu bunicul lui.

A urmat o pauză scurtă și, imediat, m-am auzit povestindu-i cum am ajuns să văd sala de clasă, la *Revels*, cu inițialele ei scrijelite în dulap și pe masă, despre cum m-a dus acolo mătușa Sarah, permițându-mi să întrezăresc ceva din zilele de altădată.

Era foarte interesată și dornică să vorbească despre acele vremuri.

- Sînt ani de cînd n-am mai fost în camerele copiilor. Deși trec o dată pe an pe la *Revels*, la Crăciun, rareori mă plimb prin toată casa. E un efort așa mare să mă plimb peste tot! Știi, sînt cea mai în vîrstă dintre noi trei. Sînt cu doi ani mai bătrînă ca Matthew. Pe atunci îi făceam pe toți să danseze după cum cîntam eu.

- Așa a lăsat să se înțeleagă și mătușa Sarah.

- Sarah! Totdeauna a fost o zăpăcită. Era în stare să stea la masă învîrtind pe degete o șuviță de păr pînă ajungea să arate de parcă ar fi fost trasă cu greu printr-un gard viu... visătoare, totdeauna visătoare. Cred că a devenit tare simplă, în multe.

- Dar foarte ageră, în altele.

- Știu. Întotdeauna a fost așa. În primii mei ani de căsnicie obișnuiam să trec zilnic pe la *Revels*. Soțul meu nu s-a înțeles niciodată cu familia mea. Cred că era un pic gelos pe sentimentele mele față de ei.

Zîmbea aducîndu-și aminte și-mi dădeam seama că privea înapoi în timp, văzîndu-se din nou fața plină de voință, încăpățînată, care reușea mereu să facă totul după voia ei.

- Ne întâlneam cu foarte puțină lume. Eram foarte izolați, aici. Asta a fost înainte să apară căile ferate. Ne vizitam cu familiile din zonă și singura familie în care puteam să mă mărit era Redvers. Sarah nu s-a măritat deloc dar, probabil, n-ar fi făcut-o chiar dacă s-ar fi ivit posibilitatea. Era făcută pentru a-și petrece viața visînd.

- Ți-a fost tare dor de Revels după ce te-ai măritat, am zis, în timp ce-i umpleam din nou ceașca și-i întindeam prăjiturelele.

A aprobat din cap, cu blîndețe.

- Poate că n-ar fi trebuit să plec de acolo, niciodată.

- Casa pare să însemne foarte mult, pentru toți care au locuit în ea.

- Poate și pentru tine, într-o zi, o să însemne mult. Dacă copilul va fi băiat, va crește la Revels și va fi învățat să iubească și să respecte casa. Asta e tradiția.

- Înțeleg.

- Sînt sigură că va fi băiat. Am să mă rog pentru asta.

Vorbea de parcă și zeitățile trebuiau să-i asculte ordinele, și am zîmbit. A observat, și mi-a zîmbit la rîndul ei.

- Dacă ar fi fată, a continuat, și Luke ar fi să moară...

Am tresărit și am întrerupt-o, brusc:

- De ce să moară?

- Unora dintre noi ne place longevitatea, alții mor tineri. Cei doi fii ai fratelui meu au avut o sănătate tare șubredă. Dacă Gabriel n-ar fi murit așa cum a

murit, n-ar fi putut trăi mulți ani de-acum încolo. Fratele lui a murit tânăr. Mi se pare că văd semne de slăbiciune și la Luke.

Cuvintele ei m-au surprins și, privind-o cu atenție, mi s-a părut că observ în ochii ei o licărire de speranță. Probabil îmi imaginam. Stătea cu spatele în lumină. Imaginația mi-o luase razna.

Luke și copilul meu, dacă va fi băiat, vor sta între Simon și *Revels*. După felul în care vorbea de *Revels* și de Simon îmi dădeam seama că însemnau foarte mult pentru ea, poate mai mult decât orice altceva.

Dacă Simon ar fi stăpîn la *Revels*, atunci s-ar întoarce pentru a-și petrece acolo ultimele zile ale vieții.

Am spus repede, de parcă mi-ar fi fost frică să nu mi citească gîndurile:

- Și tatăl nepotului tău... fiul tău... a fost la fel de plăpînd?

- Niçi vorbă. Tatăl lui Simon a fost ucis în timp ce lupta pentru țară și pentru Regină, în Crimeea. Simon nu l-a cunoscut niciodată, iar șocul a omorît-o pe mama lui, care oricum nu-și prea revenise după nașterea lui Simon. Era o ființă delicată.

Am simțit o urmă de dispreț în voce ei, în timp ce a continuat:

- N-a fost o căsătorie aranjată de mine. Dar fiul meu era încăpățînat... nu l-am putut opri și a ajuns la această căsătorie dezastruoasă. Mi-au lăsat un nepot.

- Probabil a fost o mare consolare.

- O mare consolare, a zis pe un ton mai tandru decît folosise pînă atunci.

Am întreat-o dacă mai dorea ceai. A refuzat și, cum amîndouă terminaserăm de servit, a zis:

- Te rog, sună după Dawson. Nu-mi place să văd cești și farfurii folosite.

După ce acestea au fost luate din cameră, a început să vorbească despre Luke. Dorea să-mi cunoască părerea despre el; mi se părea atrăgător, amuzant?

M-am simțit încurcată, deoarece nu-mi era clar ce gîndea despre Luke.

- E foarte tînăr, am replicat. E greu să-ți formezi o părere despre cei tineri. Se schimbă atît de repede! A fost amabil cu mine.

- Cred că frumoasa fiică a doctorului face vizite dese pe acolo.

- N-am văzut-o de cînd m-am întors. Avem așa de puțini vizitatori acum, că sîntem în doliu.

- Desigur. Și te întrebi, probabil, cum de aud așa multe despre ce se întîmplă la *Revels*. Servitorii sînt neîntrecuți purtători de vești. Soția portarului meu are o soră la *Revels*.

- Da, e camerista mea, o fată tare bună.

- Mă bucur că-ți place de ea. Sînt mulțumită de Ety. O văd foarte des. E pe punctul de a naște primul ei copil și întotdeauna m-am interesat de oamenii mei. O să am grijă să aibă tot ce-i trebuie pe perioada de lăuzie. Totdeauna trimitem lingurițe de argint copiilor ce se nasc pe domeniul *Kelly Grange*.

- E un obicei drăguț.

- Personalul ne este loial pentru că ei știu că pot avea încredere în noi.

Am fost mirate amîndouă cînd a apărut Simon pentru a mă conduce înapoi la *Revels*. Cele două ore petrecute cu Hagar Redvers trecuseră foarte repede și îmi făcuseră plăcere. Cred că și ei, deoarece mi-a întins mîna cu multă amabilitate.

- O să vii să mă mai vezi, a zis.

Apoi, cu o sclipire în ochi, a adăugat:

- Sper.

Era ca și cum acceptase ideea că nu eram o persoană căreia să i se comande. Știam că mă place pentru asta.

I-am răspuns că mi-ar face plăcere să vin din nou s-o văd.

În drum spre casă, n-am schimbat prea multe vorbe cu Simon, dar mi-am dat seama că era mulțumit de modul în care decurseseră lucrurile.

În următoarele săptămîni m-am plimbat mai puțin și m-am odihnit mult, petrecînd după amiezile în pat, citind din romanele lui Dickens, Henry Wood și ale surorilor Bronte. Deveneam tot mai absorbită de copilul meu și asta mă consola. Uneori, durerea provocată de moartea lui Gabriel era foarte vie, iar faptul că nu avea să-și cunoască niciodată copilul făcea totul să pară și mai tragic.

Și în fiecare zi exista cîte ceva care mi-l aducea în minte pe Friday. Făcusem atîtea plimbări împreună pe domeniu și, ori de cîte ori auzeam un lătrat

îndepărtat, inima începea să-mi bată cu putere, plină de speranță. Încercam să cred că, într-o zi, avea să se întoarcă. Asta poate din cauză că nu suportam ideea - ca și în cazul lui Gabriel - că nu aveam să-l mai văd niciodată.

Am încercat să mă preocup de problemele de zi cu zi ale comunității. Am luat ceaiul cu familia vicarului; m-am dus la biserică și am stat în strana familiei Rockwell, cu Ruth și cu Luke. Am început să simt că mă adaptam tot mai mult, mai mult decât pe vremea când Gabriel era lângă mine.

Uneori mă lăsam dusă de Sarah în camerele copiilor - părea să nu se plictisească niciodată să mă ducă acolo. Am făcut cunoștință cu leagănul copiilor familiei, o piesă de artă foarte frumoasă, veche de vreo două sute de ani. Sarah lucra la o țelivitoare albastră, căptușită, care să-l acopere, iar broderia la care lucra era minunată.

Am vizitat-o din nou pe Hagar și părea să ne apropiem tot mai tare; m-am convins că aveam, în persoana ei, un prieten de nădejde.

Nu exista viață socială la *Kirkland Revels* deoarece eram în doliu dar, din când în când, eram vizitați de prieteni apropiați ai familiei.

Damaris trecea pe la noi și eram sigură că Luke era îndrăgostit de ea, dar nu eram deloc sigură de sentimentele ei pentru el. Mă întrebam dacă Damaris avea sentimente de vreun fel. Am observat că și față de tatăl ei părea apatică, deși era destul de docilă. Mă întrebam dacă simțea vreo afecțiune reală, chiar și pentru el.

Doctorul venea aproape tot timpul pe la noi. "Pentru a fi cu ochii, zicea el, pe Sir Matthew și Sarah și să n-o uităm pe doamna Rockwell", adăuga el, zîmbindu-mi.

Îmi făcuse un mic program: nu aveam voie să mă îndepărtez prea mult de casă, trebuia să renunț la călărie, trebuia să mă odihnesc ori de cîte ori simțeam nevoia și să beau lapte cald înainte de culcare.

Într-o dimineață, ieșind la plimbare și îndepărtîndu-mă cam o milă de casă, am auzit în urma mea zgomotul unor roți de trăsură. Cînd m-am întors, am văzut cupeul doctorului. I-a spus vizitiului să oprească în dreptul meu.

- Te obosești, m-a atenționat.
- Nici vorbă. Și sînt aproape de casă.
- Urcă, te rog. Te duc înapoi.

L-am ascultat, protestînd că nu eram deloc obosită. De fapt, el arăta mult mai obosit decît mine și, în felul meu direct, i-am spus-o.

- Am fost la Worstwhistle, mi-a zis. Asta mă obosește întotdeauna.

Worstwhistle! Simpla menționare a aceluia loc mă întrista. Mă gîndeam la acei oameni amăriți, cu mintea încetoșată, închiși departe de lume. Ce frumos din partea lui să-și ofere serviciile într-un astfel de loc!

- E foarte frumos din partea dumatăle să te duci acolo, i-am zis.

- Motivele mele sînt egoiste, doamnă Rockwell. Acei oameni mă interesează. Pe lîngă asta, au nevoie de mine. E foarte plăcut să fie nevoie de tine.

- Așa este, dar, oricum, e drăguț din partea dumitale. Am auzit de la alții cum liniștești oamenii, nu numai datorită cunoștințelor medicale ci și prin bunătatea pe care le-o arăți.

- Ha! a rîs, brusc, iar dinții albi i-au strălucit pe fața măslinie. Eu ar trebui să fiu recunoscător. Am să-ți spun un secret despre mine. Acum patruzeci de ani eram un orfan... un orfan fără un ban. E adevărat, e trist să fii orfan pe lume, dar să fii un orfan fără un sfanț, este într-adevăr o tragedie, draga mea doamnă Rockwell.

- Îmi imaginez.

- Aș fi putut deveni un cerșetor... să stau pe marginea drumului, tremurînd de frig, mort de foame dar, în final, viața a fost bună cu mine. După ce am crescut, visul vieții mele a fost să-i vindec pe cei bolnavi. N-aveam nici o speranță să-mi realizez țelul. Dar i-am atras atenția unui bărbat bogat care a fost bun cu mine. Mi-a oferit o educație, m-a ajutat să-mi realizez ambiția. Dacă nu ar fi fost acel om bogat, ce aș fi devenit? Ori de cîte ori văd un cerșetor pe marginea drumului, sau un criminal în pușcărie, îmi zic: asta aș fi fost, fără bunătatea acelui om. Și atunci, mă dedic pacienților. Mă înțelegi?

- N-am știut... , am început.

- Și acum, mă desconsideri pentru că nu sînt un gentleman, așa-i?

M-am întors spre el, zicînd cu vehemență:

- Cred că ești un gentleman adevărat!

Ajunsesem la Revels. M-a întrebat:

- Atunci, îmi faci o favoare?

- Dacă pot.

- Ai multă grijă de dumneata... chiar mai multă decît pînă acum.

□

În timp ce luam ceaiul cu Hagar Redvers și-mi povestea despre copilăria ei - era întotdeauna încîntată s-o facă - despre cum dirija ea tot ce se întîmpla în camera copiilor la Revels, am simțit deodată cum se năruie peste mine camera înțesată în care ne aflam și că rămîn fără aer. Ceva mi se întîmplase, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

Următorul lucru de care-mi aduc aminte este că zăceam întinsă pe o canapea, cu săruri la nas.

- Ce... s-a întîmplat? am întrebat.

- E în regulă, draga mea. Ai leșinat, s-a auzit vocea autoritară a lui Hagar.

- Am leșinat! Dar... eu...

- Nu te agita. Bănuiesc că e ceva obișnuit în starea în care te afli. Stai întinsă. Am trimis după Jessie Dankwait. Am cea mai mare încredere în ea.

Am încercat să mă ridic, dar mîinile acelea puternice, strălucind de diamante și rubine, m-au oprit.

- Dragă mea, cred că ai mers prea mult pe jos. Distanța este acum deja prea mare pentru tine. Data viitoare va trebui să te aducă cineva cu trăsura.

Stătea în scaunul de lîngă canapea.

- Mi-aduc aminte cum am leșinat și eu, cînd eram însărcinată. E o senzație tare neplăcută. Ai vrea să bei ceva răcoritor? Mă gîndeam că, poate, ți-ar face

bine puțin coniac. Dar, mai bine s-o așteptăm pe Jessie Dankwait.

După mai puțin de un sfert de oră, Jessie Dankwait a intrat în cameră. Avea în jur de patruzeci de ani iar fața, roz, avea o expresie plăcută. Boneta neagră, împodobită cu mărgelile ce dansau destul de nostim în timp ce mergea, era prinsă sub bărbie cu panglici negre. Mărgelile asemănătoare străluceau și pe mantia de gabardină. Sub mantie purta o rochie neagră și un șorț alb, puternic apretat, ce strălucea de curățenie. Am aflat imediat că era moașa de pe domeniul Kelly Grange și, cum Hagar conducea domeniul așa cum o regină domnește peste regatul său, moașa se purta ca un supus al acesteia. Ulterior am aflat că dacă o mamă nu avea bani să-i plătească, Hagar prelua aceste datorii. Jessie avea și rol de infirmieră, fiind destul de bine pregătită și pentru această meserie.

Mi-a pus tot felul de întrebări, iar modul său de a vorbi indica multă experiență. A ajuns la concluzia că totul era normal, iar micul incident nu trebuia să mă mire, ținând cont de cât de avansată era sarcina. M-a îndemnat să beau o ceașcă de ceai fierbinte, bine îndulcit, asigurându-mă că nu era nici un pericol.

După ce a ieșit din cameră, în timp ce-mi beam ceaiul, Hagar mi-a zis:

- Cea mai bună soluție ar fi, când va veni timpul, să o angajezi pe Jessie. Nu cunosc pe cineva mai bun ca ea în toată zona, de aceea apelez și eu la serviciile ei. Este cea mai bună moașă din câte am cunoscut vreodată. Dacă nora mea ar fi născut cu ea, ar fi fost și astăzi printre noi.

Mi s-a părut o idee excelentă, mai ales că, oricum îmi puneam problema cum să procedez.

- Atunci, ne-am înțeles, a zis Hagar. Am s-o anunț pe Jessie. Ar fi o idee bună și înțeleaptă s-o iei pe Jessie la Revels cu o săptămână înainte de termen.

Deciziile păreau să-mi iasă de sub control, dar nu-mi păsa. Schimbările din trupul meu păreau să nu-mi fi schimbat și caracterul. Stînd întinsă pe canapea și ascultînd-o pe Hagar care făcea planuri pentru viitorul meu, simțeam cum mă cuprinde delăsarea.

Jessie nu părăsise casa și a fost încîntată să audă că mă hotărisem să apelez la ea.

- Jessie va trece periodic pe la Revels, a declarat Hagar. Să ascuți de sfaturile ei. Acum te va conduce cineva cu trăsura înapoi la Revels. Să te odihnești după ce ajungi!

Simon nu era acasă, așa că m-a condus unul dintre rîndași. Ruth a fost surprinsă să mă vadă sosind cu trăsura, așa că i-am povestit imediat ce se întîmplase.

- Ar fi bine să te duci direct în camera ta și să te odihnești. Îți trimit eu cina sus.

Am urcat, iar Mary-Jane a venit imediat să mă ajute, sporovăind despre experiența similară prin care trecuse Etty cu cîteva luni mai înainte.

Mă gîndeam cu plăcere la o seară liniștită, trîndăvind în pat, cu o carte în mînă.

Mary-Jane mi-a adus cina și, după ce am terminat de mîncat, a intrat să mă anunțe că doctorul Smith dorea să mă vadă.

Mi-a încheiat rochia de casă pînă la gît și a ieșit să anunțe că eram pregătită să-l primesc.

A intrat însoțit de Ruth și s-au așezat lângă pat, în timp ce el îmi puneă tot felul de întrebări referitoare la leșinul meu.

- Am înțeles că nu-i nimic îngrijorător, i-am spus. Mi se pare că e ceva uzual, cel puțin așa mi-a zis doamna.

- Cine? a întrebat doctorul.

- Jessie Dankwait. Doamna Redvers are mare încredere în ea. Am angajat-o pentru când va veni timpul să nasc și, pînă atunci, o să mai treacă din când în când pe aici.

Pentru o vreme, doctorul n-a scos o vorbă. Apoi a spus:

- Are o reputație foarte bună în ținut.

S-a aplecat spre mine, zîbind:

- Dar am să verific dacă are destulă experiență.

N-a stat mult și, după ce au plecat, m-am făcut din nou comodă. Era o senzație plăcută să știi că totul era aranjat cum trebuie.

■

Două săptămîni mai tîrziu, traiul meu liniștit a încetat brusc, lăsînd loc unui șir de întîmplări îngrozitoare.

Fusese o zi minunată. Deși eram la mijlocul lui septembrie, timpul frumos nu ne părăsise și doar căderea timpurie a serii indica apropierea de anotimpul rece.

Îmi petrecusem ziua foarte plăcut. Fusesem la biserică cu Ruth, Luke și Damaris pentru a o orna cu flori în cinstea sărbătorii recoltei. Nu m-au lăsat să

iau parte alături de ei la decorarea bisericii, dar am stat să-i privesc dintr-o strană. Moleșită, ascultam zumzetul vocilor lor în timp ce lucrau. Damaris, în timp ce împodobeau altarul cu crizanteme aurii, roșii și mov, părea un personaj coborât din Vechiul Testament, iar grația și frumusețea ei erau mai evidente ca oricând. Luke o ajuta - nu se îndepărta niciodată prea mult din preajma ei - iar Ruth împodobeau pervazele vitraliilor cu ciorchini de struguri și legume de tot felul.

Era o atmosferă calmă, de liniște sufletească - ultima de care aveam să mă bucur, pentru multă vreme de acum încolo.

Servisem ceaiul la familia vicarului, plimbându-ne apoi pe jos pînă acasă.

Cînd s-a lăsat noaptea, nici urmă de presimțire că schimbarea era iminentă.

M-am dus devreme la culcare, așa cum obișnuiam în ultima vreme. Era aproape lună plină și, cum draperiile erau trase deoparte, camera era inundată de lumina ei blîndă, aproape la fel de intensă ca și cea a lumînărilor.

Ulterior am încercat să-mi amintesc în amănunt acea noapte, dar pe atunci nu știam că ar fi trebuit să-i acord o atenție specială așa că, privind înapoi, părea ca orice altă noapte.

De un lucru eram însă sigură: că eu nu trăsesem perdeaua pe nici o parte a patului, eu fiind cea care insistă mereu ca acestea să stea strînse. Îi spuseseam asta lui Mary-Jane și avea să-mi confirme ulterior că nu ea le trăsesese.

Am stins lumînările și m-am băgat în pat. O vreme am stat întinsă privind spre fereastră. Știam că în aproximativ o oră luna va apare în dreptul ferestrei. Noaptea trecută mă trezise din somn, razele ei luminându-mi fața.

Am adormit. Și deodată m-am trezit foarte speriată deși, pentru câteva secunde, n-am știut de ce. Am simțit un curent rece. Eram întinsă pe spate iar camera era inundată de lumina lunii. Dar lumina ei nu era singura prezentă din cameră. Era cineva acolo... cineva care stătea la capătul patului, privindu-mă. Cred că am strigat, dar nu sînt sigură. Am început să mă ridic dar mi-am simțit mîinile și picioarele înghețate și, pentru câteva secunde, am rămas ca și împietrită. Dacă vreodată în viața mea am simțit cu adevărat ce este frica, atunci a fost. Și asta din cauza a ceea ce am văzut la picioarele patului... ceva ce mișca și totuși nu aparținea acestei lumi. Era o siluetă într-o sutană neagră cu glugă - un călugăr. Pe față avea o mască la fel cu cele purtate de inchizitori în camerele de tortură. În dreptul ochilor erau făcute două găuri, dar mi-a fost imposibil să-i văd ochii, deși aveam senzația că mă priveau cu mare intensitate.

Nu mai văzusem niciodată o fantomă. Nu credeam în fantome. Spiritul meu practic se opunea acestor fantezii. Întotdeauna am susținut că trebuie să văd, ca să pot crede. Acum vedeam.

În timp ce o priveam, silueta se mișca. Apoi a dispărut.

Nu putea fi o viziune, deoarece nu eram genul de om care să aibă viziuni. Cineva fusese în camera

mea. M-am întors încercînd să urmăresc cu privirea silueta, dar n-am întîlnit în fața ochilor decît un zid întunecat.

Eram așa de îngrozită, de șocată, încît mi-a luat cîteva secunde să realizez că perdeaua de pe o parte a patului fusese întinsă, astfel încît ușa și acea parte a camerei îmi erau ascunse vederii.

Încă amorțită de groază, nu m-am putut mișca pînă cînd, deodată, mi s-a părut că aud zgomotul unei uși închizîndu-se încet. Asta m-a adus la realitate. Cineva venise în camera mea și ieșise pe ușă; din cîte auzisem, fantomele nu aveau nevoie să se preocupe de deschiderea și închiderea ușilor!

M-am împleticit jos din pat, împiedicîndu-mă de perdeaua pe care am tras-o iute deoparte. Am alergat spre ușă, strigînd:

- Cine-i acolo? Cine-i acolo?

Pe coridor nu se vedea nimeni. Am fugit spre capătul scărilor. Lumina lunii, pătrunzînd prin ferestre, crea tot felul de umbre în jurul meu. M-am simțit brusc singură în fața răului și m-am îngrozit.

Am început să strig:

- Veniți repede! E cineva în casă!

Am auzit o ușă deschizîndu-se, apoi închizîndu-se, apoi vocea lui Ruth:

- Catherine, tu ești?

- Da, da... vino repede...

A părut să treacă mult timp pînă să apară. Apoi a coborît pe scară înfășurîndu-se în rochia lungă de casă, cu o lampă în mînă.

- Ce s-a întîmplat? a strigat.

- A fost cineva în camera mea. A intrat și a stat la capătul patului meu.

- Ai avut un coșmar.

- Ba eram trează! Eram trează! M-am trezit și am văzut-o. Probabil m-a trezit.

- Draga mea Catherine, tremuri toată. Ar trebui să te întorci în pat. În starea ta...

- A venit în camera mea. Ar putea veni din nou.

- Draga mea, a fost doar un coșmar.

Mă simțeam frustrată și furioasă pe ea. Era începutul frustrării și ce putea fi mai exasperant decât imposibilitatea de a-i convinge pe ceilalți că văzusem într-adevăr ceva și că nu era doar rodul imaginației mele?

- N-a fost un vis! am spus furioasă. De asta sînt absolut sigură, n-a fost un vis! A fost cineva în camera mea! Nu e doar imaginație.

Undeva, în casă, s-a auzit o pendulă bătînd ora unu și, aproape imediat, Luke a apărut pe palierul de deasupra noastră.

- Ce-i agitația asta? a întrebat el, căscînd.

- Catherine e cam... tulburată.

- A fost cineva în camera mea.

- Hoți?

- Nu, nu cred. Era cineva îmbrăcat ca un călugăr.

- Draga mea, ai tot fost pe la mănăstire și ți-ai lăsat în voie imaginația, a zis cu blîndețe Ruth. E un loc sinistru. Nu te mai duce acolo. E clar că te tulbură.

- Îți repet, chiar a fost cineva la mine în cameră. Persoana respectivă a întins perdeaua de la pat, să n-o pot vedea cum pleacă.

- A întins perdeaua? Bănuiesc că Mary-Jane a făcut asta.

- Nu ea. I-am spus să n-o facă. Nu, persoana care mi-a jucat festa a făcut-o - dacă a fost într-adevăr o glumă.

I-am văzut pe Ruth și Luke schimbînd priviri cu subînțeleș și mi-a fost clar că gîndeau că eram obsedată de mănăstire, că avusesem un coșmar de genul celor ce apar cînd ești pe cale de a te trezi și care se confundă cu realitatea.

- N-a fost un vis, am insistat cu vehemență. Cineva a venit în cameră. Poate se gîndea să facă o glumă...

Îmi plimbam privirea de la Ruth la Luke; oare vreunul dintre ei ar face așa o glumă proastă? Cine altcineva ar fi putut s-o facă? Sir Matthew? Mătușa Sarah? Apariția ce se deplasase prin camera mea închizînd încet ușa în urma ei trebuie să fi fost agilă.

- Ar trebui să te duci înapoi în pat, a zis Ruth. Nu lăsa un coșmar să te tulbure atît de tare.

Să mă întorc în pat. Să încerc să dorm. Poate, să fiu trezită de acea apariție stînd la capătul patului meu! De data asta a stat doar și m-a privit! Ce-ar face apoi? Cum mai puteam să dorm liniștită în camera aceea?

Luke a căscat. Evident, i se părea ciudat că-i trezisem din cauza unui vis.

- Hai cu mine, a zis Ruth cu blîndețe și, în timp ce mă lua de braț, am realizat că apărusem în fața lor doar în cămașă de noapte.

- Noapte bună, a zis Luke, luînd-o înapoi spre camera lui, lăsîndu-mă cu Ruth.

- Dragă Catherine, văd că într-adevăr ți-e frică, mi-a zis în timp ce mă conducea înapoi, pe coridor.

- A fost... groaznic. Când mă gândesc că eram privită în felul ăsta, în timp ce dormeam...

- Am avut și eu unul sau două coșmaruri oribile. Cunosc senzația pe care o lasă.

- Dar îți repet, nu dormeam.

Nu mi-a răspuns și a deschis larg ușa camerei mele. Curentul de aer a făcut să fluture perdeaua de la pat; mi-am amintit de curentul pe care-l simțisem și am fost sigură atunci că cineva se strecurase în liniște în camera mea și trăsese perdeaua de pe o latură a patului, înainte să se instaleze la picioarele acestuia.

Toate erau acțiuni umane. Cineva din casă îmi făcuse asta.

De ce să dorească acea persoană să mă sperie, știind că eram însărcinată?

- Uite, i-am spus, perdeaua e întinsă pe latura asta a patului. Nu era așa când m-am culcat.

- Mary-Jane trebuie să o fi făcut.

- De ce să se mai fi întors după ce i-am urat noapte bună și să întindă o perdea pe care am atenționat-o să n-o întindă?

Ruth a ridicat din umeri.

- Bagă-te în pat. Doamne, ești înghețată! Ar fi trebuit să mai fi pus ceva pe tine.

- N-am avut timp. Oricum, nu m-am gândit deloc la asta. Eram în urmărirea... a ceea ce a fost. M-am gândit că mai apuc să văd cum pleacă. Dar când am ieșit nu mai era nimic... nimic. Mă întreb dacă... o fi încă aici... privind... ascultând...

- Haide, întinde-te. Nu poate fi aici, pentru că era în vis.

- Dar îmi dau seama cînd sînt trează și cînd dorm.

- O să-ți aprind luminările. O să te simți mai liniștită.

- Luna e foarte strălucitoare. Nu-mi trebuie luminări.

- Poate e mai bine să nu le aprind. Mie mi-a fost întotdeauna frică de foc.

A strîns la loc perdeaua patului și s-a așezat pe marginea lui.

- O să ți se facă frig, i-am spus.

- Nu pot să te las singură, în starea asta de tulburare, mi-a replicat.

Mi-era rușine s-o rog să stea, însă îmi era totuși frică. Dar eram așa sigură că ceea ce văzusem nu fușese o vedenie, încît eram convinsă că dacă încuiam ușa prin interior nu ar mai avea cum să intre din nou.

- Mă simt bine. Nu e nevoie să stea cineva cu mine.

S-a ridicat zîmbind.

- Nu ți se potrivește, să te sperii dintr-un vis.

- Oh, doamne! De ce nu vrei să mă crezi? Știu că n-a fost un vis. Cineva îmi joacă o festă.

- O festă primejdioasă... pentru o femeie în starea ta.

- E cineva căruia nu-i pasă de ce mi se poate întîmpla, am răspuns.

A ridicat din umeri, ca și cum era de aceeași părere.

- Îmi pare tare rău că te-am deranjat atît de mult, am zis. Te rog du-te înapoi în camera ta.

- Dacă ești sigură că...

M-am ridicat din pat, întinzînd mîna după rochia de casă.

- Unde te duci? a întreat.

- Să încui ușa în urma ta. Dacă o încui pe asta și pe cea dinspre toaletă și pe cea dintre toaletă și coridor, o să mă simt în siguranță.

- Bine, dacă doar așa te simți în siguranță dar, Catherine, cine de aici ar face așa ceva? Sigur ai visat.

- Aș fi putut crede asta dacă n-aș fi simțit curentul ce s-a format și n-aș fi auzit ușa cînd s-a închis și dacă apariția aceea n-ar fi fost atît de prevăzătoare încît să îmi tragă perdeaua. Mă gîndesc că, de obicei, vedeniile nu au atîta simț practic.

Începuse să-mi treacă frica. Era ciudat că un dușman uman era mai puțin alarmant decît unul supranatural.

Nu începusem să-mi pun, încă, cea mai importantă întrebare: De ce?

- Atunci, noapte bună, Catherine. Dacă ești sigură...

- Am să mă simt bine.

- Noapte bună. Dacă o să te mai sperie ceva, adu-ți aminte că sînt pe aproape... la etajul de deasupra. Și Luke e aproape.

- Bine.

După ce Ruth a plecat, am încuiat ușa în urma ei, precum și ușa dintre toaletă și dormitor.

M-am întors în pat, dar nu ca să dorm. N-aș fi putut adormi pînă la ziuă. Am răsucit problema pe toate fețele. Cine o făcuse și de ce? Nu era o glumă obișnuită. Persoana care o făcuse urmărise să mă înspăimînte. Nu eram genul de femeie care să se sperie ușor, dar și cea mai echilibrată persoană s-ar fi îngrozit văzînd o astfel de arătare la capătul patului. Iar eu eram și însărcinată pe deasupra.

Atunci am simțit amenințarea. Cineva dorea să-mi facă rău. Probabil că eram vizată direct, datorită prețioasei sarcini ce o purtam. Un virtual moștenitor al domeniului murise în condiții violente; oare se plănuia ceva împotriva celuiilalt?

Așa a început pentru mine perioada de teroare.

capitolul 5

A doua zi dimineța m-am trezit puțin după ora șase. M-am sculat să descui ușa și m-am întors în pat. Am adormit și m-a trezit Mary-Jane care mi-a adus micul dejun pe o tavă.

- Doamna Grantley a spus că trebuie să vă odihniți toată dimineța.

Mă trezisem dintr-un somn adînc și mi-am adus aminte de toate grozăviile nopții trecute.

Probabil că mă uitam fix la Mary-Jane, căci aceasta a părut neliniștită. În primul moment după ce m-am trezit, mă așteptam ca Mary-Jane să se transforme într-un călugăr în sutană neagră.

- Oh, mulțumesc, Mary-Jane, m-am bîlbîit.

Mi-a aranjat pernele la spate și m-a ajutat să-mi pun halatul. Apoi mi-a pus tava pe genunchi.

- Mai doriți ceva, doamnă?

Nu părea în apele ei, parcă ar fi vrut să iasă imediat din cameră.

Dumnezeule, m-am gîndit cînd a ieșit din cameră, a aflat deja!

M-am ridicat și am sorbit din ceai. Nu puteam să mînc. Mi-am reamintit totul cu intensitate. Mă uitam fix la picioarele patului și retrăiam parcă toate grozăviile nopții ce trecuse.

Dîndu-mi seama că nu pot mînc, am dat

deoparte tava cu micul dejun și am început să mă gândesc la noaptea ce trecuse. Încercam să mă conving că totul fusese doar pură imaginație. Curentul ce mișca perdelele patului... Oare eram somnambulă? Oare eu deschiseseam ușa? Oare eu trăsesem perdelele patului?

- Gabriel, am murmurat, erai și tu somnambul?

Tremuram, așa că am încercat să mă adun cât mai repede.

Trebuia să fie o explicație logică pentru o aventură atât de înspăimântătoare. Totdeauna există o explicație logică și trebuia să o gădesc.

M-am dat jos din pat și am sunat ca să mi se aducă apă fierbinte. Mary-Jane mi-a adus apa și a lăsat-o în camera de baie. N-am fost prietenoasă cu ea, ca' de obicei. Mintea îmi era prea plină de ceea ce mi se întâmplase noaptea precedentă și nu vroiam încă să vorbesc despre asta nici cu ea... nici cu oricine altcineva.

Tocmai terminam cu îmbrăcatul, când s-a auzit o bătaie la ușă.

- Intră.

Ruth a intrat în cameră.

- Bună dimineța, Catherine, mi-a spus și m-a privit îngrijorată. Cum te simți în dimineța asta?

- Cam obosită.

- Da, așa arăți. A fost o noapte nu tocmai liniștită.

- Mi-e teamă că nici pentru tine. Îmi pare rău că am făcut atîta gălăgie.

- Nu contează. Ai fost tare speriată. Îmi pare bine că m-ai trezit... dacă asta ți-a ajutat într-adevăr.

- Da, m-a ajutat. Trebuia să vorbesc cu o

persoană... reală.

- Cel mai bine ar fi să încercăm să uităm. Știu că un asemenea lucru e totuși greu de uitat. Deverel Smith ar trebui să-ți dea ceva de dormit pentru diseară. O să te ajute să dormi bine.

Nu vroiam să mai stau la discuții cu ea, căci vedeam că e în zadar. Era sigură că fusesem victima unui coșmar și nimic nu-i putea schimba părerea.

- Îți mulțumesc că mi-ai trimis micul dejun în cameră.

- Am văzut-o pe Mary-Jane ducînd tava înapoi. Nu ai mîncat mare lucru.

- Am băut mai multe căni cu ceai.

- Amintește-ți că trebuie să ai grijă de tine. Ce ai de gînd să faci în dimineața asta?

- O mică plimbare, poate.

- Ei bine, în locul tău nu m-aș îndepărta prea mult și, nu te supăra că-ți spun, aș sta departe de mănăstire pentru un timp.

Un mic zîmbet îi apăru pe buze. Poate era un zîmbet de scuze. Nu eram prea sigură, căci Ruth părea să zîmbească doar cu buzele.

A plecat și am coborît în hol, dorind să ies afară din casă cît mai repede. Aș fi vrut să pot călări spre mlaștini, dar renunțasem la călărie și, în felul acesta, plimbările mele se scurtaseră considerabil.

În hol m-am întîlnit cu Luke care tocmai intra. Cum stătea acolo, în umbra holului, îmbrăcat în costum de călărie, pentru o secundă mi s-a părut că e Gabriel. Mi s-a tăiat respirația - categoric, nervii mei erau întinși la maxim în urma celor întîmplate și aveam impresia că văd numai lucruri ciudate.

- Bună, mi-a spus, ai mai văzut ceva spiriduși?
Mi-a zîmbit larg și nepăsător. Am încercat să par destinsă.

- A fost destul o dată.

- Un călugăr cu gluga pe cap, a murmurat. Biată Catherine, în ce hal erai!

- Îmi pare rău că te-am deranjat.

- Nu-i nevoie. Cheamă-mă oricînd ai nevoie de ajutor. Oricum, nu mi-au plăcut niciodată călugării. Postul, cămășile din păr aspru, celibatul și așa mai departe... Pare atît de nefolositor. Mie îmi plac mîncarea bună, lenjeria fină și femeile frumoase. Nu am nimic de călugăr în mine. Sînt omul tău, dacă vrei să-i pui pe goană.

Își bătea joc de mine și am ajuns la concluzia că cel mai bine era să nu dau impresia că pun povestea la inimă. Rămîneam la convingerile mele, dar nu avea nici un rost să-i forțez pe alții să le împărtășească.

Luke și mama lui erau siguri că avusesem parte de un coșmar îngrozitor. Nu căutam să le schimb părerea.

Cu toate acestea, eram foarte hotărîtă să aflu *cine* din această casă îmi jucase o farsă atît de crudă.

- Mulțumesc, i-am spus, încercînd să par la fel de nepăsătoare ca și el, o să-mi amintesc.

- E o dimineață plăcută. Păcat că nu poți să călărești. În aer e exact acea adiere de toamnă ce transformă călătoria în plăcere. Poate totuși...

- Mă descurc și fără călărie.

Trecînd pe lîngă el, mi-a zîmbit enigmatic și am avut senzația că își aduce aminte cum arătam cu o

noapte înainte îmbrăcată doar în *neglijie*. În acel moment mi-am amintit de Hagar Redvers care spunea că Luke semăna cu bunicul său, Sir Matthew fiind într-adevăr un bărbat căruia îi umblau ochii după femei.

Am ieșit la aer curat. Efectul aerului răcoros a fost minunat. Teama mi s-a evaporat și, în timp ce mă plimbam printre straturile de crizanteme și tufănele, mă simțeam în stare să înfrunt orice amenințare ce avea să apară. Tot ce trebuia să fac era ca înainte de culcare să verific toaleta, să încui ușile și ferestrele - dacă era să cred că o ființă umană îmi juca o festă - și dacă totuși aveam să mai fiu deranjată de tot felul de apariții, însemna că acestea erau ceva supranatural.

Era un test pentru ceea ce credeam.

Era ușor să fiu vitează într-o dimineață însorită, dar ce voi simți când va cădea întunericul? Eram hotărâtă să îmi demonstrez, să dovedesc că o ființă umană îmi jucase acea farsă.

M-am întors acasă la prînz și am stat la masă cu Ruth și Luke. Luke a făcut o aluzie la "coșmarul" meu și nu l-am contrazis. Prînzul a fost la fel cu celelalte și Ruth a părut ușurată. Mi-a spus că arătam mai bine după plimbarea făcută și într-adevăr am mâncat cu poftă, căci nu gustasem nimic la micul dejun.

Cînd m-am ridicat de la masă, William mi-a transmis un mesaj din partea lui Sir Matthew. Ar fi dorit să mă vadă, dacă puteam să-mi fac timp pentru el. I-am spus lui William că eram gata să-l vizitez chiar atunci.

- Vă conduc în camera dînsului, doamnă.

M-a condus pe scară spre o cameră de la primul etaj, nu departe de a mea. Începusem să învăț unde își avea fiecare apartamentul. Aproape toți locuiau în aripa de sud: Sir Matthew la primul etaj, unde locuiam și eu, Ruth și Luke la al doilea, iar la al treilea locuisem eu cu Gabriel în scurtul răgaz cît am fost împreună. Singurul membru al familiei care nu locuia în aripa de sud, era Sarah. Locuia în aripa estică, acolo unde se aflau și camerele în care locuiseră copiii familiei. Acum, tot restul casei nu era folosit dar aflasem că, în trecut, Sir Matthew dăduse petreceri din belșug și *Revels* de multe ori fusese plin de musafiri.

Bucătăriile, brutăria și spălătoriile erau la parter într-o prelungire a aripii sudice. Mary-Jane îmi spusese că apartamentele servitorilor se aflau la ultimul etaj al aripii vestice. Atît de puțini locatari, într-o casă atît de mare!

L-am găsit pe Sir Matthew stînd în pat, cu o haină de casă din lînă încheiată pînă la gît și cu o scufie pe cap.

Ochii i s-au luminat cînd m-am îndreptat spre el.

- William, adu un scaun pentru doamna Rockwell.

I-am mulțumit lui William și m-am așezat.

- Am auzit că n-ai avut o noapte prea liniștită, draga mea. Un coșmar, așa mi-a spus Ruth.

- A trecut, am spus.

- Îngrozitoare lucruri, coșmarurile. Și ai fugit din cameră desculță.

A dat din cap.

William își făcea de lucru în camera alăturată

unde se aflau, cred, dulapurile cu haine. Ușa era deschisă și auzea, probabil, tot ce discutam. Îmi și închipuiam servitorii discutînd despre întîmplările nopții, așa că am vrut să schimb subiectul.

- Și cum te simți azi?

- Acum, că te-am văzut, mult mai bine, draga mea. Dar nu e prea vesel să vorbim despre mine. Sînt bătrîn și istovit. Dar tu ești tînără și nu putem lăsa să fii necăjită.

- N-o să-mi mai fie frică, am spus repede. Este pentru prima oară că mi se întîmplă așa ceva.

- Acum trebuie să ai grijă; Catherine dragă.

- Da, o să am.

- N-am auzit nimic azi noapte.

- Îmi pare bine. Mi-ar fi părut rău să te deranjez și pe tine.

- Nu prea dorm, dar cînd reușesc, dorm foarte adînc. Ca să mă trezești pe mine ar fi trebuit să țipi mai tare. Mă bucur că te-am văzut, draga mea. Am vrut să mă conving că ești frumoasă și strălucitoare ca de obicei. Mi-a zîmbit vesel. De aceea te-am și chemat să mă vezi. Ce situație! Oare ce crezi despre mine... ăă... un biet bătrîn cu o scufie pe cap!

- Îți vine destul de bine.

- Catherine, ești o lingușitoare. Dragă mea, să nu uiți că, acum, ești un membru important al familiei.

- Nu uit. Nu voi face nimic care să dăuneze copilului.

- Îmi place felul tău direct de a vorbi. Dumnezeu să te binecuvînteze. Îți mulțumesc că ai venit să-i ții companie unui biet bătrîn.

Mi-a luat mîna și mi-a sărutat-o. În timp ce

ieșeam, l-am auzit pe William ce continua să-și facă de lucru în camera de alături.

Toată lumea știe, m-am gândit. Și mă întrebam de ce nu venise mătușa Sarah să mă vadă. Mi-o imaginam foarte interesată să afle totul despre această afacere.

Nu mi-am găsit liniștea nici în camera mea; mă gîndeam la bîrfa servitorilor. Brusc, m-am gândit că povestea mea avea să ajungă și la urechile lui Hagar și Simon Redvers. Ideea că ar fi putut să audă o altă versiune decît a mea, mă deranja. Părerea bună a lui Hagar conta foarte mult pentru mine și eram convinsă că disprețuia o situație atît de fantezistă, de felul celei prin care trecusem.

M-am hotărît să merg să-i povestesc exact ce se întîmplase, înainte ca alte persoane să fabuleze pe seama evenimentelor întîmplate.

Am pornit-o pe jos spre *Kelly Grange* și pe la ora trei am ajuns.

Dawson m-a condus într-o încăpere mică de la parter și mi-a spus că o va anunța pe doamna Rockwell-Redvers că sosisem.

- Dacă se odihnește, n-o deranja. Pot să aștept.

- Mă duc să văd, doamnă.

În cîteva minute s-a întors și mi-a spus că doamna Rockwell-Redvers mă așteaptă.

Stătea în același scaun cu spătar înalt în care o văzusem la prima întîlnire. l-am luat mîna și i-am sărutat-o, așa cum văzusem că procedează Simon. Era o concesie făcută prieteniei noastre. Nu-mi mai era teamă că mă va trata cu aroganță. Ne acceptam una pe alta ca egale și deci puteam fi naturale.

- Drăguț din partea ta că ai venit în vizită. Ai venit pe jos?

- E o distanță destul de mică.

- Nu arăți la fel de bine ca ultima oară când te-am văzut.

- N-am dormit bine.

- Asta-i rău. Te-a văzut Jessie Dankwait?

- N-are de-a face cu Jessie Dankwait. Vreau să-ți spun ceva, înainte de a afla de la alții. Vreau să auzi mai întâi versiunea mea.

- Ești surescitată, mi-a spus rece.

- Poate. Dar sînt mai calmă decît am fost cînd s-a întîmplat.

- Sînt curioasă să aud ce ai de spus. Te rog povestește-mi.

I-am povestit totul , fără să omit vreun amănunt. M-a ascultat, dînd din cap ca un judecător.

- E clar. Cineva din casă încearcă să te sperie.

- Pare o prostie.

- N-aș zice că e o prostie, cînd există un motiv.

- Dar ce motiv?

- Să te înpăimînte. Poate, să te facă să pierzi copilul.

- E un punct de vedere cam ciudat. Și cine...?

- Poate fi începutul unui întreg șir de neplăceri. Cred că trebuie să luăm niște măsuri de protecție.

S-a auzit o bătaie în ușă.

- Intră, a strigat, și a apărut Simon.

- Mi-a spus Dawson că a venit doamna Catherine. Vă supără dacă mă alătur vouă?

- Eu nu, a răspuns bunica. Tu, Catherine?

- ... Nu.

- Nu pari prea sigură, mi-a spus el, zîmbindu-mi.

- Din cauză că a venit aici să-mi povestească *mie* ceva. Nu știu dacă vrea să auzi și tu.

L-am privit. Nu mai întîlnisem niciodată pe cineva înzestrat cu atîta vitalitate, atît de mult ancorat în prezent. Practic, radia bun simț.

- N-am nimic împotriva să audă și el ce s-a întîmplat.

- Atunci să-i spunem, a zis Hagar și a început să-i povestească.

Era reconfortant să o aud spunîndu-i povestea exact așa cum i-o relatasem eu. Nu spunea *Catherine crede că a văzut* sau *Catherine crede că era* ci *Catherine a văzut* și *era*. Îi eram recunoscătoare pentru asta. El asculta cu mare atenție.

- Ce crezi? I-a întreat Hagar, cînd a terminat de povestit.

- Cineva din casă face glume proaste.

- Exact, a zis Hagar. Dar de ce?

- Cred că din cauza moștenitorului care trebuie să apară.

Hagar mi-a aruncat o privire triumfătoare.

- A fost o experiență îngrozitoare pentru Catherine, a spus ea.

- De ce n-ai încercat să-l prinzi pe cel ce face asemenea glume? m-a întreat Simon.

- Am încercat să-l prind, am replicat indignată, dar pe cînd mi-am revenit, dispăruse.

- Crezi că a fost vorba de un *el*?

- Nu știu, dar trebuie să-i spun cumva. Un *el* e mai normal decît o *ea*. A fost foarte iute. A ieșit pe ușă și

s-a pierdut pe coridor foarte repede și apoi...

- Și apoi unde s-a dus?

- Nu știu. Dacă ar fi coborât, l-aș fi văzut. N-ar fi putut să alerge în jos pe scări și apoi să traverseze coridorul într-un timp atât de scurt. Nu-mi dau seama cum a dispărut atât de repede de pe coridor.

- Probabil că a intrat în una din camere. Ai controlat?

- Nu.

- Ar fi trebuit.

- Tocmai atunci a apărut Ruth.

- Și apoi Luke, i-a spus Hagar semnificativ.

- Luke părea că se grăbește?

- Îl suspectezi pe Luke? am întrebat.

- Mă întreb doar. Bănuiesc că a fost cineva din casă. Dacă ideea era să te sperie, trebuie să fi fost Ruth, Luke, Matthew sau Sarah. I-ai văzut pe toți?

- Nu i-am văzut pe Matthew și pe Sarah.

- Ah!

- Nu mi-i pot imagina pe Matthew sau Sarah alergând prin casă noaptea, deghizați în călugăr!

Simon s-a aplecat spre mine:

- Familia Rockwell e căm sărită când e vorba de vechile tradiții.

A zîmbit spre Hagar:

- Toți, a adăugat. N-aș avea încredere în nici unul când e vorba de *Revels*, asta-i clar. Jumătate din timp trăiesc în trecut. Cine ar putea face altfel în fortăreața aia? Nu e o casă, e un mausoleu. Oricui trăiește acolo un timp, îi pot veni idei ciudate.

- Așa crezi și despre mine? I-am întrebat.

- Tu, nu. N-ai devenit o Rockwell doar pentru că

te-ai măritat cu unul. Ești o femeie din Yorkshire, cu capul pe umeri. Ai adus mult bun simț în locul acela învechit. Știi ce se întâmplă cu cadavrele când sînt scoase la aer curat? Se descompun și se fărîmitează.

- Mă bucur că nu crezi că toată povestea e rodul imaginației mele, pentru că toți încearcă să mă convingă că așa stau lucrurile. Spun că a fost un coșmar.

- Normal, cel ce ți-a făcut asta vrea să pară așa.

- O să fiu pregătită să-i fac față data viitoare.

- N-o să faci același truc de două ori. Poți fi sigură de asta.

- N-o să mai aibă prilejul. O să încui ușile noaptea.

- Dar poate că va încerca altceva, mă preveni Simon.

- Sînt gata pentru ceai, a zis Hagar. Sun-o pe Dawson și vom lua ceaiul împreună. După aceea, Simon, trebuie să o conduci pe Catherine înapoi la *Revels* cu trăsura. A venit pe jos și ar fi cam mult pentru ea să se întoarcă tot pe jos.

Dawson a adus ceaiul și, din nou, eu am fost cea care l-a servit.

Acum aproape că mă simțea normal. Cei doi îmi transmiseseră încredere. Eram încîntată și uimită. Credeau în mine și refuzau să mă trateze ca pe o persoană isterică. Era ceva minunat. Aș fi vrut ca ceaiul să nu se mai sfîrșească.

În timp ce amesteca în ceai, Hagar a început să povestească:

- Îmi amintesc că odată Matthew mi-a jucat o

festă. A fost cam ciudat că a venit tocmai în dormitorul meu. De fapt, a fost o poveste asemănătoare cu a ta. Perdelele erau trase în jurul patului. Îmi amintesc că era în toiul iernii... cam de Crăciun. Afară era zăpadă groasă și vîntul de est adusesese viscol. Aveam puțini musafiri în casă. Doar cei ce sosiseră înainte ca vremea să se strice. Urmau să rămînă la noi pînă după Crăciun, dacă nu venea dezghețul. Nouă, copiilor, ni se dăduse voie să privim balul din Galeria Menestrelilor. Era o priveliște minunată... rochiile doamnelor și decorațiile. Dar nu asta e principalul. Cred că noi, copiii, mîncaserăm cam multă budincă cu prune, căci am devenit certăreți... Matthew și cu mine, de fapt. Biata Sarah nu se amesteca niciodată în certurile noastre. Dar să mă întorc la subiect. Vorbeam cu Matthew despre strămoșii noștri și el își dorea să poată purta toate acele pălării cu pene și gulere de dantelă, ca în vremea cavalerilor, iar eu i-am spus: "Ca Sir John! Să nu-mi spui că vrei să fii ca Sir John!". "Ba vreau să fiu exact ca Sir John!", a spus Matthew. "Îl urăsc pe Sir John!", am țipat. "Mie-mi place Sir John!", a replicat Matthew. Apoi, el mi-a răsucit brațul iar eu l-am pocnit în nas și țipam că Sir John fusese un laș.

A rîs și ochii îi străluceau la aceste amintiri.

- Vezi, Catherine, Sir John fusese stăpîn la *Kirkland Revels* pe vremea războiului civil. Marston Moor era de partea lui Cromwell și Fairfax, iar prințul Rupert se retrăgea. Sir John era regalist, normal, și a declarat că cei de la *Revels* se vor ridica împotriva lui Cromwell chiar dacă asta urma să-i coste viața.

Revels nu fusese niciodată al altcuiva decît al familiei Rockwell. Dar cînd cei de la Parlament au venit la Kirkland Moorside, Sir John și toți cei din casă dispăruseră. Încearcă să-ți imaginezi soldați la *Kirkland Revels*! Dacă l-ar fi prins, l-ar fi spînzurat de unul din stejari. Dar el dispăruse. Este un mister cum el și toți cei din casă au reușit să dispară în momentul în care soldații au intrat în Kirkland Moorside. Și au luat cu ei tot ce era de preț în casă. Totul a fost adus înapoi după Restaurație. Dar i-am spus lui Matthew că John a fost un laș pentru că n-a rămas să înfrunte dușmanul ci a plecat, lăsînd domeniul la voia inamicului. Matthew nu era de acord cu mine. Dar *orice* ar fi fost un motiv de ceartă în acea zi. S-a întîmplat ca Sir John să fie cauza.

Amesteca în ceai gînditoare și aroganța îi dispăruse de pe față în timp ce se lăsa purtată în trecut.

- Așa că Matthew a hotărît să facă o glumă proastă pe socoteala mea. Eram destul de trează să văd cum perdelele patului se dau la o parte și o față hidoasă apare de sub o pălărie cu pene. O voce a șuierat "Deci tu ești cea care a îndrăznit să mă facă laș! Hagar Rockwell, vei regreta asta. Sînt Sir John și am venit să te pedepsesc". Eram năucă de somn și, pentru cîteva minute, am crezut că vorbele mele nesăbuite îl sculaseră pe strămoșul meu din mormînt. Apoi am recunoscut vocea lui Matthew și am văzut că ținea în mîină o lumîinare. Am sărit din pat și m-am repezit la pălărie. I-am azvîrlit-o de pe cap, i-am tras cițiva pumni și l-am dat afară din camera mea.

A rîs din nou și m-a privit cerîndu-mi parcă scuze.

- Cu toate că este altceva decît ce-ai pățit tu, mi-a adus aminte de povestea veche.

- Unde a găsit pălăria cu pană? am întrebat.

- În casă sînt o grămadă de haine puse în cufere. Toate demodate. Mi-aduc aminte că am fost consemnați amîndoi în cameră pentru o zi, doar cu pîine și apă. O deranjasem și pe guvernantă cu toată povestea asta.

- Diferența este că tu l-ai prins pe nepoftit, a zis Simon. Aș vrea să putem descoperi cine este de fapt acel călugăr.

- Cel puțin, în viitor voi fi în gardă.

Simon a schimbat subiectul și am început să vorbim despre alte probleme: ferma pe care o cumpărase și o anexase la *Kelly Grange* și pe care o administra chiar el, despre celelalte proprietăți asupra cărora urma să fie stăpîn în viitor. Era clar că el și Hagar erau foarte atașați de *Kelly Grange*, dar într-un fel deosebit de venerația pentru o casă, ce o simțeam la cei de la *Revels*. Pe cei de la *Revels* nu-i auzisem niciodată discutînd despre fermieri în acest fel. Eram sigură că lui Sir Matthew nici nu i-ar fi păsat dacă un om de pe moșie s-ar fi rănit în timp ce ara sau dacă nevasta unuia ar fi fost însărcinată.

Chiar dacă Hagar păstra tradițiile vechi, avea ochii ațintiți în prezent. Probabil că își dorise să fie ea stăpînă la *Kirkland Revels* iar Simon stăpînul, dar asta nu însemna că era indiferentă față de *Kelly Grange*. Departe de asta. Cred că și-ar fi dorit să unească cele două domenii.

Cît despre Simon, el era genul practic: o casă nu

însemna pentru el mai mult decît piatra din care era construită, iar tradiția, în gîndirea lui, era făcută să servească omul și nu omul să fie robul tradiției.

Atîtea lucruri mă supăraseră la el, căci nu puteam uita aluziile lui că eram o vînătoare de zestre, dar în acea zi aveam nevoie de bunul său simț și îi eram recunoscătoare. Cei doi îmi dăduseră puterea și curajul de care aveam atîta nevoie. Știam că la noapte, singură în camera mea, va fi destul să mă gîndesc la încrederea lor în mine și voi avea și eu încredere.

La ora cinci Simon m-a dus acasă și, cînd a întors trăsura pe alee, seara începuse să-și arunce deja umbrele. Am simțit cum mă părăsește curajul. Dar continuam să mă gîndesc la cei doi și, în timp ce urcam scara, deși aș fi vrut, nu m-am uitat nici o dată peste umăr să văd dacă mă urmărește cineva.

În timpul cinei, Matthew, Ruth și Luke păreau să mă privească pe furiș. Cît despre Sarah, n-a spus nimic cu privire la toată povestea mea, ceea ce m-a surprins. Am reușit să par destul de firească.

După cină, doctorul Smith și Damaris au venit în vizită la un pahar de vin. Eram sigură că Ruth trimisese după el, povestindu-i ce s-a întîmplat, căci în timp ce Damaris și Luke ședeau împreună șoptindu-și tot felul de lucruri, Ruth l-a luat pe Sir Matthew de lîngă mine - Sarah se retrăsese în camera ei - iar doctorul mi-a spus:

- Am auzit că ai avut un mic necaz azi noapte.
- N-a fost nimic, am răspuns repede.
- Ah, deci ți-ai revenit. Doamna Grantley s-a simțit datoare să-mi spună. Am făcut-o să-mi promită că te

va supraveghea.

- Nu e nevoie.

- A fost un coșmar, așa-i? Așa mi-a spus doamna Grantley.

- Dacă ar fi fost un coșmar, n-aș fi ieșit din camera mea să-i trezesc pe ceilalți. După părerea mea n-a fost un coșmar.

S-a uitat spre ceilalți și mi-a șoptit:

- Ai putea să-mi povestești totul?

Așa că, încă o dată, am repetat povestea. M-a ascultat cu gravitate, dar n-a făcut nici un comentariu.

- Poate că nu vei dormi prea bine la noapte.

- Ba da, cred că voi dormi.

- Ah, ești o tânără doamnă cu mult bun simț.

- Voi închide toate ușile iar nepoftitul nu va mai putea intra în camera mea. Așa mă voi simți în siguranță.

- Nu vrei un medicament de dormit?

- Nu e nevoie.

- Ia-l totuși. N-ai nevoie de două nopți nedormite. Am medicamentul la mine.

- Nu e necesar.

- Nu-i nici un rău să-l ai la îndemână. Pune-l lângă pat. Dacă nu poți dormi... ia-l și în zece minute vei dormi tun.

Am luat sticluța cu doctoria și am pus-o în buzunarul rochiei.

- Mulțumesc.

- N-ai de ce să te temi, mi-a zîmbit. O singură doză nu te face dependentă. Vreau să dormi bine și să mănânci mult. Așa că nu face pe curajoasa și ia

doctoria. Gîndește-te la odihna și relaxarea de care ai nevoie... pentru cel mic.

- Ești foarte grijuliu, doctore Smith.

- Vreau să am grijă de tine.

Am pus medicamentul în camera mea lîngă pat. Am făcut o inspecție a camerei și apoi am încuiat ușile. M-am culcat, dar n-am adormit atît de repede cum mă așteptam. Moțăiam și mă trezeam brusc, privirea mea coborînd brusc spre picioarele patului. Fără îndoială că eram isterică, dar abia trecusem printr-un șoc violent și chiar cel mai calm dintre oameni nu și-ar fi putut reveni imediat. Ultimul dintre ceasurile din casă a bătut miezul nopții. Am luat atunci medicamentul de la doctorul Smith. Aproape instantaneu m-am cufundat într-un somn adînc, odihnitor.

□

În cîteva zile mi-am revenit complet din șoc, dar continuam să fiu în gardă. Deși nimic asemănător nu mi s-a mai întîmplat, încuiam ușile în fiecare seară. Dormeam bine, fără acele bruște treziri din somn pentru a căuta cu privirea diverse apariții prin cameră. Personalul casei încetase să mai facă aluzii la acest incident și mi-am dat seama că servitorii hotărîseră că fusese unul din acele lucruri ciudate ce li se întîmplă uneori femeilor însărcinate.

Eu, însă, eram hotărîtă să aflu cine se deghizase în călugăr. Într-o dimineață, în timp ce meditam asupra acestui subiect, mi-am adus aminte că Hagar îmi spusese că în cuferele din casă se găseau tot

felul de haine vechi. Și dacă într-unul dintre ele se găsea o sutană de călugăr? Dacă aș fi găsit așa ceva, aș fi fost pe drumul cel bun în a elucida misterul.

O singură persoană putea să mă ajute în această problemă. Aceasta era Sarah și am hotărît să-i fac o vizită.

Era după masa de prînz - la care nu participase - cînd am pornit-o spre apartamentul ei din aripa de est. Am bătut la ușa camerei în care își păstra tapiseriile și am fost bucuroasă cînd m-a poftit să intru. Era încîntată că venisem să o vizitez din proprie inițiativă.

- Ah, a exclamat - strecurîndu-se între mine și ușă, la fel ca prima dată cînd o vizitasem - ai venit să-mi vezi tapiseriile.

- Și pe tine.

Asta i-a făcut plăcere.

- lese tare frumos, mi-a spus, mergînd spre micul locaș unde se afla învelitoarea de satin albastru pe care o broda pentru leagăn. E aproape gata, mi-a zis, desfăcînd-o să o pot vedea.

- E minunată.

- Mi-a fost teamă.

- Teamă?

- Dacă ai fi murit, ar fi fost așa o pierdere de vreme...

Eram uimită și a continuat:

- Erai desculță. Puteai să te îmbolnăvești și să mori.

- Deci ai aflat despre asta?

- Am folosit atîta mătase albastră!

- Ce crezi despre... spaima mea?
- Toată munca mea ar fi fost în van.
- Cine ți-a povestit?
- Dar ar fi putut fi bună pentru un alt copil.

Totdeauna sînt copii.

Ochii i s-au mărit în timp ce continua:

- Poate copilul lui Luke. Mă întreb dacă Luke o să aibă copii *buni*.

- Te rog nu mai vorbi despre copilul meu ca și cum nu s-ar naște niciodată, i-am spus tăios.

S-a dat înapoi ca și cum aș fi lovit-o.

- Te-a făcut să fii furioasă. Oamenii sînt furioși cînd sînt înspăimîntați.

- Nu sînt speriată.

- Ești furioasă?

- Cînd vorbești așa despre copilul meu, da.

- Atunci ești speriată, pentru că oamenii furioși sînt cu adevărat oameni speriați.

Am schimbat subiectul.

- Înelitoarea e minunată. Îi va place copilului meu.

A zîmbit mulțumită:

- I-am făcut o vizită surorii tale acum cîteva zile. Mi-a povestit de acel Crăciun cînd Matthew s-a deghizat.

Și-a pus mîna la gură și a început să rîdă.

- Ce rău s-au mai certat! Ea i-a tras niște pumni în rîs! I-a curs sînge pe jachetă. Guvernanta noastră a fost foarte supărată. O zi întreagă n-au primit decît pîine și apă. El s-a deghizat... știi... ca să o sperie pe Hagar.

M-a privit brusc, dîndu-și seama de asemănarea

dintre cele două incidente.

- Ce-ai de gînd să faci, Hagar? Ce-ai de gînd să faci cu... călugărul?

Nu i-am amintit că sînt Catherine. Am zis doar:

- Vreau să văd dacă pot găsi hainele.

- Știu unde este pălăria. Eram acolo cînd a fost găsită.

- Știi unde este și sutana călugărului?

S-a întors spre mine uimită.

- Sutana călugărului? N-am văzut-o niciodată. Nu există așa ceva. Matthew a găsit pălăria și a zis că o să o sperie pe Hagar cînd ea va dormi. Era o pălărie cu o pană atît de frumoasă! E încă în cufăr.

- Unde e cufărul?

- Doar știi, Hagar! În cămăruța aceea mică de lîngă sala de clasă.

- Hai să mergem și să-l vedem.

- Vrei să te deghizezi și să-l sperii pe Matthew!

- Nu. Vreau doar să văd hainele.

- Bine. Haide!

M-a condus. Am trecut prin sala de clasă, prin camerele copiilor și am ajuns la o ușă în capătul coridorului. A deschis-o. Înăuntru era un miros stătut ca și cum camera nu ar mai fi fost aerisită de ani de zile. Am văzut mai multe cufere mari, cîteva picturi sprijinite de pereți și cîteva piese de mobilă, desperecheate.

- Mama a schimbat interioarele la *Revels* cînd a venit aici. Spunea că sîntem sufocați de prea multă mobilă; a pus o parte aici... o parte în alt loc... stau aici de atunci.

- Hai să ne uităm la haine.

Totul era acoperit cu un strat pe praf. Dacă cineva ar fi umblat pe aici de curînd, oare n-ar fi trebuit să se vadă niște urme lăsate în praf? Am văzut o urmă pe un cufăr ce era al lui Sarah; ea își privea tristă mîinile.

- Praf, a zis. Nimeni n-a mai fost aici de multă vreme. Poate de cînd eram copii.

Nu era ușor să ridicăm capacul, căci cufărul nu era doar greu ci și foarte înțepenit. Dar pînă la urmă am reușit. Am privit hainele ce erau înăuntru. Rochii, pantofi, mantii și pălăria pe care Sarah a recunoscut-o cu un strigăt triumfător. Și-a pus-o pe cap. Arăta ca și cum ar fi pășit dintr-un tablou din galerie. -

- Probabil că Hagar s-a speriat destul de tare.

- Hagar nu poate fi speriată pentru multă vreme. Așa sînt unii. Sînt speriați pentru o vreme și apoi... le trece spaima. Tu ești așa, Hagar.

Mi-am dat brusc seama cît de ticsit era podul, cît de ciudată era femeia din fața mea, ai cărei ochi albaștri, ca de copil, puteau fi atît de vagi și totuși atît de pătrunzători.

S-a aplecat peste cufăr și a scos o mantie de mătase, înfășurîndu-se în ea. Mai avea încă și pălăria pe cap.

- Acum nu mai sînt eu însămi. Sînt altcineva... cineva care a trăit în această casă cu mult timp în urmă. Probabil că atunci cînd porți hainele altora devii ca ei. Asta-i pălăria unui bărbat și asta mantia unei femei.

A început să rîdă:

- Mă întreb... Dacă-mi pun sutana unui călugăr, oare simt ca un călugăr?

- Mătușă Sarah, unde este sutana călugărului?

S-a oprit părînd să gîndească profund. Pentru o clipă am crezut că eram pe cale de a descoperi ceva. Apoi mi-a spus:

- E pe călugărul care a fost în camera ta, Catherine. Acolo este sutana!

Am început să scot haine din cufăr dar cum nu am găsit sutana, am început să scotocesc și prin cuferele mai mici. Am fost dezamăgită, negăsind ceea ce căutam. M-am întors spre Sarah care mă privea seriosă.

- Mai sînt și alte cufere în casă, mi-a zis.

- Unde?

A dat din cap.

- Eu îmi părăsesc rareori partea din casă în care locuiesc.

Am simțit din nou că-mi vine să leșin; încăperea era atît de neaerisită, atît de închisă! mirosea a praf și a vechi. Ce știa oare Sarah? mă întrebam. Știa cine venise în camera mea, îmbrăcat în călugăr? Mă întrebam dacă nu cumva fusese chiar ea.

Cum senzația de leșin devenea tot mai puternică, vroiam să plec, să fiu înapoi în camera mea. Ce s-ar fi întîmplat oare cu mine dacă aș fi leșinat - așa cum pățisem acasă la Hagar - în această încăpere plină de relicve mucegăite?

- Acum trebuie să plec. A fost interesant.

Mi-a întins mîna ca și cum aș fi fost o simplă cunoștință venită într-o vizită de curtoazie:

- Să mai vii pe la mine.

Gabriel și Friday erau permanent în gândurile mele. Mai speram totuși că într-o zi Friday se va întoarce la mine. Pur și simplu nu suportam ideea că este mort. Și mai era încă o problemă care mă frământa: cu toate că îmi aminteam atât de clar prima mea întâlnire cu Gabriel, trebuia să mă concentrez pentru a-mi aminti exact trăsăturile feței sale. Îmi făceam reproșuri pentru acest fapt căci, într-un fel, mi se părea neloyal. Și totuși, undeva în adâncul sufletului știam că, deși fusesem soț și soție, în multe privințe Gabriel și cu mine fusesem, practic, doi străini. În fiecare zi îmi dădeam seama că erau multe lucruri pe care trebuia să le aflu despre el. Îmi spuneam că asta se întâmpla datorită firii sale interiorizate. Dar oare așa era? Ținusem mult la Gabriel, îi simțeam dureros lipsa, dar, oare, în ce fel? Fusesse, oare, mai mult un prieten decât un iubit?

Acum, că purtam în pînțece copilul lui Gabriel, știam că atunci cînd îmi voi strînge pruncul în brațe mă voi simți mai fericită. Îmi iubeam deja copilul și forța acestui sentiment îmi arăta că ceea ce simțisem pentru Gabriel era doar o umbră palidă a acestei noi dragoste.

Ținjeam mai mult ca niciodată să vină primăvara căci, odată cu venirea primăverii, urma să se nască copilul meu. Dar mai erau multe zile întunecate între mine și acele vremuri fericite.

Vremea a rămas umedă, cu toate că ploaia se oprise, iar ceața ne învăluia. Se strecurase în jurul casei ca o fantomă gri furîndu-ne priveliștea de la ferestre. Îmi plăcea să mă plimb, indiferent de

vreme. Ploaia nu mă deranja căci încă nu se făcuse frig. Dinspre sud venea o umezeală blîndă ce mîngîia pielea, ca petala unei flori.

Mă simţeam bine, atîta doar că mi se părea că timpul se tîrăşte.

Am fost încîntată cînd am observat pentru prima oară urme de verdeaţă pe pămînturile de la *Kelly Grange*. Grîul de primăvară îşi făcea loc prin pămînt: era o promisiune pentru noul an şi pentru primăvara ce avea să vină. Copilul urma să se nască în martie şi eram în noiembrie. Încă patru luni de aşteptare.

Fusesem la *Kelly Grange* să o văd pe Hagar, iar Simon m-a condus acasă cu trăsura. Nu mai vorbisem despre incidentul cu călugărul, dar continuam să fiu în gardă. Se mai întîmpla să mă mai trezesc în plină noapte din cauza unui vis urît şi aprindeam repede o lumîinare ca să fiu sigură că sînt singură în cameră.

Sentimentele mele pentru Simon se schimbaseră oarecum şi aceasta era rezultatul prieteniei mele cu bunica lui. Hagar mă întîmpină întotdeauna cu bucurie şi, deşi nu-mi spunea ce bine-i pare să mă vadă - era, la urma urmei, o femeie din Yorkshire şi nu făcea, deci, demonstraţii de afecţiune - îmi dădeam seama că îi făcea plăcere compania mea. De cîte ori eram cu ea, conversaţia aluneca, invariabil, spre Simon. Îmi amintea de fiecare dată calităţile lui. Cred că începusem să-l înţeleg. Era direct, pînă la limita lipsei de tact. În firea sa era o duritate prin care doar bunica lui putea pătrunde. Îi plăcea să-şi asume sarcini dificile, pe care mulţi le-ar fi găsit imposibile, şi să dovedească că le putea

rezolva. Firește, o făcea și datorită aroganței sale. Era, totuși, de admirat. Nu se putea spune că nu îl interesau femeile. Hagar făcea chiar aluzie la unele încurcături sentimentale. Dar el lăsase să se înțeleagă că nu avea de gând să se însoare cu vreuna din aceste femei. Hagar nu vedea nimic imoral în toate astea. În concepția ei, o legătură amoroasă era de preferat unei mezalianțe.

- Are prea mult bun simț ca să facă așa ceva, mi-a spus. Atunci cînd se va căsători va lua femeia potrivită. Sigur va face așa.

- Să sperăm că cea pe care el o va considera potrivită va putea spune același lucru despre el.

Hagar a părut uluită. Cred că o uimisem. Nu-și putea închipui că cineva îl putea vedea pe nepotul ei în altă lumină decît îl vedea ea. Ceea ce dovedește - îmi spuneam - că și oamenii practici și raționali au slăbiciunile lor. Slăbiciunea lui Hagar era, fără îndoială, nepotul ei. Mă întrebam care era slăbiciunea lui. Sau dacă avea vreuna. Îi eram totuși recunoscătoare că mă crezuse în legătură cu apariția din dormitorul meu. Eram mai puțin rece cu el, de la acea întîmplare. I-am spus la revedere și am urcat direct în camera mea.

Era după amiază tîrziu și, în cel mult o jumătate de oră, urma să se întunece. Pe scări și în camera mea erau umbre ale înserării și, cînd am deschis ușa, am avut din nou acel oribil sentiment de prezență a răului, ca și atunci cînd am deschis ochii și am văzut călugărul. Senzația mă cuprinsese din cauza unui lucru aparent mărunț: perdelele patului meu erau întinse. M-am dus direct spre pat și le-am

tras înapoi. Aproape că mă așteptam să văd călugărul în pat. Dar, bineînțeles, nu era acolo. Am cercetat repede camera și am intrat în camera de toaletă. Nici acolo nu era nimeni. Am sunat și imediat a apărut Mary-Jane:

- De ce ai tras perdelele în jurul patului?

Mary-Jane s-a holbat spre pat.

- Dar... doamnă... eu n-am...

- Cine altcineva să fi făcut asta?

- Dar, doamnă, perdelele *nu* sînt trase în jurul patului!

- Ce vrei să spui? Că mi-am imaginat? Eu le-am tras înapoi.

Am privit-o intens; s-a dat înapoi speriată:

- Eu... eu... nu le-am făcut nimic. Întotdeauna ați spus că nu doriți să fie trase.

- Cine să mai fi intrat aici?

- Nimeni, doamnă. Doar eu fac curat aici, așa cum mi-a poruncit doamna Grantley.

- Tu trebuie să le fi tras. Cum altfel se explică faptul că erau întinse?

A mai făcut un pas înapoi:

- Dar nu le-am tras eu, doamnă. Nici nu le-am atins.

- Ai uitat. Probabil ai uitat.

- Nu, doamnă. Sînt sigură.

- Ba da, ai uitat! am stăruit, prostește. Poți pleca.

A ieșit cu fața descompusă. Relația dintre noi fusese totdeauna foarte bună. Felul cum mă comportam nu-mi semăna deloc.

După ce Mary-Jane a ieșit, am rămas cu privirea ațintită asupra ușii și mi-am amintit cuvintele lui

Sarah: "Ești furioasă pentru că ești înspăimântată". Da, asta era. Vederea perdelelor trase în jurul patului mă înspăimântase. De ce? Ce era, oare, așa neobișnuit ca niște perdele să fie trase? Răspunsul era simplu: îmi reamintise întimplarea aceea îngrozitoare.

De fapt, oricine ar fi putut să le tragă... poate le-a scuturat de praf și apoi a uitat să le tragă la loc. De ce nu vroia Mary-Jane să admită asta? Simplu: pentru că nu așa se întimplase. Nu Mary-Jane a tras perdelele. Dacă ar fi făcut-o și-ar fi reamintit, pentru că eu insistasem în fiecare seară să nu le întindă în jurul patului înainte de culcare.

Tremuram ușor. Îmi aduceam din nou aminte de tot ce se întimplase: acea trezire bruscă în toiu noptii... apariția îngrozitoare... încercarea zadarnică de a o urmări, blocată fiind de un zid de mătase albastră.

Doar că îmi amintisem, nimic mai mult, și mă speriasem. Mă întrebam deja dacă nu cumva săptămânile de liniște luaseră sfârșit și un nou șir de întimplări terifiante îmi erau sortite.

Fusesem furioasă din cauza spaimei, dar nu aveam dreptul să-mi vărs mînia asupra lui Mary-Jane. Mă simțeam cuprinsă de remușcări și am sunat imediat clopoțelul. Mary-Jane a răspuns deîndată, dar zîmbetul ei luminos dispăruse și evita să-mi întîlnească privirea

- Mary-Jane, îmi pare rău

M-a privit surprinsă.

- N-aveam dreptul să-ți spun ceea ce ți-am spus. Dacă te ai fi tras perdelele, mi-ai fi spus. Cred că

eram cam nervoasă.

Părea încă uimită.

- Oh... doamnă, nu are importanță.

- Ba are, Mary-Jane. A fost nedrept și eu urăsc nedreptatea. Du-te și adu lumînările. Se întunecă.

- Da, doamnă.

A ieșit din cameră mult mai fericită decît ieșise cu cîteva minute în urmă. Pe cînd s-a întors cu lumînările, mă decisesem să fiu sinceră cu ea. Doream să știe că nu eram genul de femeie care, atunci cînd este supărată, își varsă nervii asupra altora. Vroiam să știe adevăratul motiv.

- Pune-le pe cămin și pe măsuța de toaletă. Așa e mai multă lumină. Camera arată deja altfel. Mary-Jane, cînd am văzut perdelele patului trase... mi-am amintit de cealaltă situație...

- Mi-aduc aminte, doamnă.

- ... și m-am gîndit că cineva îmi face iar o farsă. Așa că doream ca tu să le fi tras. Ar fi fost o explicație atît de liniștitoare!

- Dar n-a fost așa, doamnă. Nu puteam spune că a fost așa, dacă n-a fost.

- Bineînțeles că nu. Așa că mă întreb cine a făcut-o... și de ce.

- Oricine ar fi putut intra, doamnă. Nu încuiați ușile în timpul zilei.

- Da, oricine ar fi putut să o facă. Dar... poate nu e nimic important. Poate sînt eu prea susceptibilă. Din cauza condiției în care mă aflu.

- Nici Etty a noastră nu mai e ca de obicei, doamnă.

- Cred că li se întîmplă deseori femeilor

însărcinate.

- Da. Lui Etty îi plăcea să îl audă pe Jim cîntînd. Are o voce... Dar acum nu-i mai place. Nu poate suporta - cum zice ea - nici un zgomot, de orice fel.

- Ei bine, astea sîntem, Mary-Jane. E bine ca lumea să fie pregătită să ne accepte ciudăţeniile. Am aici o rochie care s-ar putea să-ţi vină bine. Eu nu mai încap în ea.

Am scos din dulap o rochie din gabardină verde închis, tivită cu stofă în carouri roşu cu verde. Ochii lui Mary-Jane au strălucit de plăcere la vederea ei.

- Oh, doamnă, e minunată. Sînt sigură că mi se potriveşte.

- Atunci ia-o, Mary-Jane. Mi-ar place să o ai.

- Oh, mulţumesc, doamnă.

Era o fiinţă blîndă. Cred că era la fel de mulţumită de restabilirea relaţiilor dintre noi ca şi de rochie. Ceva din bucuria ei a rămas parcă în cameră şi după ce a ieşit. Mi-am văzut chipul în oglindă. Arătam tînără şi ochii mei verzi străluceau. Lumina lumînărilor este întotdeauna atît de măgulitoare!

Dar, chiar în timp ce mă priveam în oglindă, cercetam cu atenţie toate ungherele camerei, ce se reflectau în ea. Parcă aşteptam ca o umbră să se materializeze în spatele meu. Frica se reîntorsese.

În acea noapte n-am dormit bine. Mă tot trezeam şi mă uitam fix la picioarele patului. Aveam impresia că aud un foşnet de mătase. Dar nu era nimic. Perdelele erau aşa cum le lăsasem şi nimic nu a mai apărut în camera mea.

Oare cine să fi tras perdelele? Nu vroiam să

întreb pe nimeni, de teamă că aş fi putut atrage din nou priviri suspicioase. Eram, însă, în gardă.

□

După doar câteva zile am descoperit că vasul de alamă pentru încălzit - ce stătea agăţat de perete, în camera mea - dispăruse. Nu ştiam exact când a dispărut, aşa că nu eram sigură de cită vreme lipsea de la locul lui de pe perete, de deasupra scrinului de stejar din dormitorul meu.

Stăteam în pat, rezemată de perne, când Mary-Jane a intrat cu tava cu micul dejun. La sugestia doctorului Smith, luam micul dejun în pat. Mă complăceam în acest ritual deoarece, după atâtea nopţi agitate, dimineata mă găsea slăbită.

- Mary-Jane, ce ai făcut cu vasul pentru încălzit?

Ea puse tava jos şi privi în jur. Mirarea ei era evidentă.

- Oh, doamnă, a dispărut.

- O fi căzut, sau ceva de genul ăsta?

- Nu ştiu, doamnă. Eu nu l-am luat.

S-a dus spre perete.

- Cîrligul e tot aici.

- Oare cine... O voi întreba pe doamna Grantley, dar putea ca ea să ştie ce s-a întîmplat cu el. Îmi plăcea să-l am pe perete. Era atît de luminos şi de strălucitor!

Mi-am luat micul dejun fără să mă mai gîndesc prea mult la vas. În acele momente nu făceam nici o legătură între dispariţia lui şi lucrurile ciudate ce mi se întîmplau.

Abia după amiază m-am gîndit din nou la vasul dispărut. Luam ceaiul cu Ruth și îmi povestea despre cum se sărbătorea odată Crăciunul și ce diferit era totul acum - mai ales în acest an în care dusesem o viață atît de liniștită din cauza doliului după Gabriel.

- Ce ne mai distram! Mergeam cu căruța ca să alegem bușteanul pentru focul de Crăciun și culegeam ilice. De obicei aveam și oaspeți de Crăciun. Anul acesta va fi doar familia. Cred că va veni și mătușa Hagar împreună cu Simon. De obicei vin și stau două nopți. Mătușa e aproape sigură că va fi în stare să facă față călătoriei.

Planurile de Crăciun îmi făceau plăcere și mă întrebam cînd aș fi putut merge pînă la Harrogate, Keighley sau Ripon să cumpăr cadouri. Mi se părea incredibil că doar cu un an în urmă petrecusem Crăciunul la Dijon. Zilele de Crăciun petrecute acolo, în Franța, fuseseră mai degrabă singuratice, căci în afară de patru sau cinci colege ce rămîneau la internat, restul își petreceau sărbătorile în sinul familiei. Dar noi, cele care rămîneau, aveam grijă să ținem toate obiceiurile astfel încît erau totuși zile plăcute.

- Trebuie să mă interesez totuși dacă mătușa Hagar va veni în mod sigur și să le spun servitorilor să aibă grijă să aerisească bine așternuturile. Data trecută s-a plîns că am culcat-o în așternuturi umede.

Asta mi-a amintit ceva:

- Apropo, ce s-a întîmplat cu vasul pentru încălzit din camera mea?

A părut nedumerită. I-am explicat:

- Nu mai este acolo. Mary-Jane nu știe ce s-a întâmplat cu el.

- Vasul pentru încălzit din camera ta? Oh,... a dispărut?

- Deci, nu știi. Am crezut că tu sau altcineva ai dat ordin să fie luat de acolo.

A dat din cap.

- Probabil că l-a luat unul dintre servitori. O să aflui. S-ar putea să ai nevoie de el când se va strica vremea. Vremea asta blîndă și călduță nu poate continua mult timp.

- Mulțumesc. Mă gîndesc să mă duc pînă la Harrogate sau Ripon. Trebuie să fac niște cumpărături.

S-a uitat la mine speculativ, cu sprîncenele ridicate a mirare:

- Crezi că e bine să pleci acum... ? Vreau să spun că unul din noi poate să-ți facă cumpărăturile.

- Oh, nu. Mă simt atît de bine și vreau să merg.

Pe față îi apăru o expresie de resemnare, în timp ce spunea:

- Ei bine, tu hotărăști. Am putea merge împreună. Și eu vreau să merg și l-am auzit pe Luke spunînd că vrea să o însoțească pe Damaris la cumpărături.

- Atunci rămîne așa. Mi-ar face plăcere.

A doua zi am întîlnit-o pe scări tocmai cînd vroiam să pornesc într-o scurtă plimbare, căci ploaia încetase și soarele strălucea din nou.

- Pleci la plimbare? E tare plăcut afară. Aproape cald. Apropo! Nu am descoperit ce s-a întîmplat cu vasul tău pentru încălzit.

- E ciudat.

- Cred că cineva l-a mutat de acolo și a uitat.

A rîs ușor și m-a privit atentă. Cel puțin, mie așa mi s-a părut. Am ieșit la plimbare și dimineța fiind atît de minunată, am uitat imediat de vasul dispărut. În gardurile vii de pe alee am mai găsit ultimele flori ale toamnei, traista ciobanului, și deși nu m-am dus pînă la mlaștini, am zărit în depărtare crenguțe de grozămă aurii în lumina palidă a soarelui.

Amintindu-mi de sfaturile doctorului, mi-am scurtat plimbarea și, cum mă întorceam spre casă, am aruncat o privire spre ruine. Mi se părea că trecuse atîta timp de cînd nu mai fusesem pe acolo! Știam că nu mă puteam apropia de mănăstire fără să-mi amintesc de călugăr, așa că nu m-am îndreptat într-acolo, ceea ce dovedea, bineînțeles, că dovezile mele de bravură erau, în parte, false.

M-am așezat sub un stejar și am început să-i studiez scoarța. Tata îmi povestise mai demult că vechii Britoni aveau credința că urmele de pe coaja unui stejar erau semne exterioare făcute de ființe supranaturale ce locuiau în interiorul copacului. Mi-am plimbat degetele pe scoarță. Era ușor de înțeles cum luau naștere asemenea legende. E atît de ușor să te lași în voia fanteziei!

Dintr-o dată am auzit un țipăt batjocoritor, undeva deasupra mea. Am ridicat speriată privirea, așteptîndu-mă să văd ceva înfricoșător. Dar era doar o biată ciocăniitoare. M-am grăbit să intru în casă. În acea seară la cină i-am găsit în sufragerie pe Matthew, Sarah și Luke. Ruth lipsea. Cînd am intrat tocmai se întrebau unde putea fi.

- Nu e în firea ei să întârzie, a spus Matthew.

- Ruth are atîtea pe cap, s-a băgat în vorbă Sarah. Mai devreme vorbea despre Crăciun și se întreba ce camere să le dea lui Hagar și Simon, dacă vor veni pentru o scurtă vacanță.

- Hagar va sta în camera care a fost a ei, a replicat Sir Matthew. Iar Simon va sta în cea în care stă de obicei cînd vine aici. De ce ar fi preocupată de asta?

- Cred că e puțin îngrijorată de Hagar. Știi cum e Hagar. O să-și bage nasul peste tot și o să reproșeze că nu îngrijim casa la fel de bine ca pe vremea tatei.

- Hagar e o sîciitoare, așa cum a fost dintotdeauna, a mîrîit Sir Matthew. Dacă nu-i place ce vede aici, să-și găsească altceva de făcut. Ne descurcăm foarte bine și fără părerile și sfaturile ei.

În acel moment a apărut Ruth, ușor îmbujorată.

- Tocmai ne întrebam ce s-a întîmplat cu tine, i-a zis Sir Matthew.

- Ce lucru ridicol... a început ea.

A privit neajutorată în jurul mesei.

- Am intrat în fosta cameră a lui Gabriel și am observat ceva sub cuvertură. Ce credeți că era?

Am privit-o fix și am simțit cum mi se ridică sîngele în obraji. Încercam să mă stăpînesc, căci știam.

- Vasul pentru încălzit din camera mea!

Mă privea intens, întrebătoare.

- Cine l-o fi pus acolo?

- Ce ciudat, am zis, bîlbîindu-mă.

- Ei bine, l-am găsit. Acolo a fost tot timpul.

S-a întors spre ceilalți:

- Lui Catherine i-a dispărut vasul din cameră. Credea că am pus un servitor să-l ia. Cine oare să-l fi pus în pat în acea cameră?

- Trebuie să aflăm! am spus pe un ton tăios.

- Am întrebat servitorii. Nu știu nimic despre asta.

- Cineva l-a pus, totuși, acolo! mi-am auzit vocea sunînd nefiresc, pe un ton strident.

Ruth a dat din umeri.

- Dar trebuie să aflăm, am insistat. Cineva face niște glume proaste. Nu înțelegeți?... e la fel ca și cu perdelele!

- Perdelele?!

Eram supărată pe mine deoarece povestea cu perdelele era ceva ce știam doar Mary-Jane și cu mine și, evident, cel ce le trăsese. Acum trebuia să dau o explicație. Am dat-o, cît mai scurt posibil.

- Cine a tras perdelele? a țipat Sarah. Cine a pus vasul de încălzit în patul lui Gabriel? Pat care a fost și al tău, Catherine, nu-i așa? Al tău și al lui Gabriel.

- Tare aș vrea să știu, am strigat vehement.

- Cineva cam uituc, a spus Luke pe un ton ușuratic.

- Nu cred că e vorba despre uituci, i-am replicat.

- Dar, Catherine, a zis Ruth răbdătoare, de ce ar vrea cineva să-ți tragă perdelele sau să-ți ia vasul pentru încălzit?

- Asta aș vrea să știu și eu.

- Hai să uităm totul, a spus Sir Matthew. Ceea ce s-a pierdut, s-a găsit.

- Dar de ce... de ce? am insistat.

- Ești agitată, draga mea, a șoptit Ruth.

- Vreau o explicație pentru toate lucrurile ciudate

ce se întâmplă în camera mea.

- Să mîncăm, se răcește mîncarea, a zis Sir Matthew, venind lîngă mine și luîndu-mă de braț. Nu te mai gîndi la vasul acela, draga mea. La timpul potrivit, vom afla cine l-a luat.

- Da, a zis Luke, totul la timpul potrivit.

În timp ce vorbea, nu-și dezlipea privirea de pe fața mea și puteam să-i citesc în ochi speculațiile ce le făcea.

- Mai bine să începem să mîncăm, a zis Ruth, în timp ce se așeza la masă.

Nu aveam altă alternativă decît să mă așez și eu la masă, dar pofta de mîncare îmi dispăruse. Mă tot întrebam care era scopul acestor stranii întâmplări ale căror țintă păream a fi. Voi afla. Trebuia să aflu.

Înainte de sfîrșitul lunii, am fost invitați la vicariat pentru a discuta ultimele detalii în legătură cu Bazarul ce urma să aibă loc.

- Doamna Cartwright e ca o vijelie în astfel de ocazii, a zis Luke. Și asta e nimic pe lîngă serbarea din iunie sau îngrozitoarele carnavaluri pe care le organizează.

- Doamna Cartwright este o persoană plină de energie, avînd toate calitățile necesare pentru a fi o bună soție pentru un vicar, a zis Ruth.

- Se așteaptă să vin și eu? am întreat.

- Bineînțeles. Ai jigni-o dacă n-ai veni. Vrei să vii? E o plimbare scurtă dar, dacă dorești, putem merge cu trăsura.

- Pot merge pe jos, mă simt foarte bine.

- Atunci, să mergem. E o ocazie bună pentru tine să întâlnești câțiva vecini. Acum, că sîntem în doliu, vicariatul, mai degrabă decît *Revels*, pare să fie inima satului. Mai demult, asemenea întruniri aveau loc aici.

Am pornit pe la zece și jumătate și, într-un sfert de oră, am ajuns la casa vicarului; o casă frumoasă, din piatră gri, în apropierea bisericii. Pe drum ne-am întâlnit cu câțiva vecini ce mergeau tot într-acolo și Ruth m-a prezentat. Mă studiau cu o oarecare curiozitate, căci toți știau că eram femeia cu care Gabriel se însurase, cam în grabă, și pe care o lăsase însărcinată după numai două săptămîni de căsătorie. Mă cîntăreau din priviri, ceea ce mi se părea normal în asemenea împrejurări. Unii dintre ei credeau, probabil, că aveam unele defecte, ce-l făcuseră pe Gabriel să-și ia viața.

Doamna Cartwright pe care, firește, o cunoscusem deja, era o femeie impunătoare, roșie în obraji, înzestrată cu o puternică personalitate. Ne-a adunat pe toți într-un salon care, în comparație cu cele de la *Revels*, îmi părea mic. O fată în casă ne-a servit cu cafea și biscuiți.

M-a condus spre fereastră, de unde puteam vedea cimitirul. Am zărit în depărtare cavoul familiei Rockwell și gîndurile mi s-au îndreptat imediat spre Gabriel.

Cînd toți oaspeții au fost prezenți, doamna Cartwright ne-a anunțat, cu vîcea ei tunătoare, că eram în criză de timp. Bazarul trebuia să fie

organizat în timp util, pentru ca oamenii să-și poată face cumpărăturile de Crăciun:

- Așa că, vă rog, scotociți prin poduri, căci orice mic obiect de artă va fi foarte apreciat. Poate găsiți cîte ceva care nu vă mai e de folos. Asta nu înseamnă că nu ar putea fi de folos altcuiva. Vă rog să aduceți obiectele cu o zi înainte de Bazar. Astfel vom avea timp să le stabilim prețul. Și... veniți la Bazar să cumpărați! Amintiți-vă că e pentru binele bisericii, al cărei acoperiș stă să cadă pentru că, așa cum bine știți, e atacat de cari. Știu că ne veți ajuta. Dar avem nevoie urgentă de bani, doamnelor! Are cineva de făcut vreo sugestie?

Au fost cîteva și doamnă Cartwright a ținut seama de ele, cerînd și alte sfaturi. Semăna cu o afacere și am admirat-o pe soția vicarului pentru energia de care dădea dovadă.

Cînd toate problemele întîlnirii au fost rezolvate, doamna Cartwright s-a apropiat de mine și mi-a spus cît era de bucuroasă că venisem:

- E minunat că arăți atît de bine și că în curînd va apare un nou membru al familiei! Știu că Sir Matthew e încîntat... absolut încîntat. E o consolare pentru el în circumstanțele...

Era una dintre acele femei ce ducea singură conversația, căci plăcerea de a vorbi făcea din ea mai degrabă un bun vorbitor decît un bun ascultător.

- Sînt atîtea de făcut! Oamenii de aici sînt atît de amabili... atît de săritori... dar, între noi fie vorba, sînt cam înceteți în luarea unei hotărîri... dacă înțelegi ce vreau să spun. Trebuie îmboldiți... ca să realizezi ceva! Bazarul acesta nu va aduce nici jumătate din

profitul scontat dacă nu are loc înainte de Crăciun. Sper să poți aduce și dumneata câteva fleacuri... și sper că vei veni să cumperi câte ceva, nu-i așa? Ceva mic... oricît de mic... Poate aduci mai multe lucruri, dacă ai, firește. Orice... dar dacă sînt de valoare... cu atît mai bine. Și iartă-mă că sînt atît de insistentă!

I-am spus că era, de fapt, o cauză bună și că am să încerc să găsesc câte ceva.

- Am o broșă cu turcoaze și perle... cam mică...

- Minunat! Ce generos din partea dumitale! Și miine... am putea să o avem miine? O să trimit pe cineva după ea.

- E cam demodată!

- Nu contează. O să fie foarte bine. Sînt așa mulțumită că ai venit! O să ne fii de mare ajutor... mai ales cînd... Ei bine, acum ești mai puțin energică, dar mai încolo, îți vei reveni. Vorbesc din experiență. Am șase copii. Greu de crezut, nu? Și cel mai tînăr are nouăsprezece ani. Va fi și el preot. Mă bucur că măcar unul va intra în sînul bisericii. Începuse să-mi cam fie teamă că... Și cum spuneam, mai tîrziu, ne vei fi de mare ajutor. Știi... la carnaval. Vreau ca la vară să organizez un carnaval la ruine.

- Ați mai organizat vreodată vreunul?

- Cel de acum cinci ani a fost ultimul. Și bineînțeles că vremea a fost sub orice critică! Ploaie, ploaie și ... iar ploaie. Era în iulie. Mă gîndeam ca anul acesta să alegem luna iunie. Iulie este o lună atît de umedă!

- Ce fel de carnaval a fost?

- Inspirat din istorie. Trebuia să fie istoric, cu așa un decor! Costumele au fost minunate.

- Unde ați găsit costume?

- Unele le-am împrumutat de la Revels, altele le-am confecționat noi. Cele de cavaleri au fost de la Revels iar cele ale Capetelor Rotunde* le-am făcut noi. Erau așa ușor de confecționat!

- Deci ați început cu războiul civil, nu-i așa?

- Dumnezeule mare, nu! Am pornit-o de la perioada de dinaintea Dizolvării. Era ceva normal, avînd în vedere decorul. A fost de mare efect. Oamenii povestesc că aveau impresia că vechea mănăstire nu mai era o ruină, ci părea din nou însuflețită.

Am întreat încercînd să-mi stăpînesc emoția din voce:

- Deci, unii dintre participanți erau îmbrăcați în călugări?

- Sigur că da. Mulți dintre ei. Unii au jucat mai multe roluri. Era absolut necesar, căci nu aveam destui actori. Bărbații sînt atît de dificili și de timizi! Cred că erau mai multe femei costumate în călugăr.

- Bănuiesc că și costumele lor erau cel mai ușor de confecționat.

- Cele mai simple, într-adevăr. Doar o sutană neagră și o glugă... atît de simplu de croit... și cu un efect atît de frumos pe fondul ruinelor gril! Cred că scena asta a avut cel mai mare succes.

* Capetele Rotunde - partizanii lui Cromwell în Revoluția burgheză din Anglia (1642 - 1649) (N.T.)

- Probabil că da. Vă ajuta și decorul.

- Ce bine-mi pare că te interesează! Sînt sigură că vom putea organiza ceva asemănător și anul ce vine. Dar în iunie... ține minte! Iulie e o lună atît de ploioasă...

Ruth îmi arunca priviri, așa că m-am ridicat. Eram mulțumită că venisem la vicariat, căci simțeam că făcusem o descoperire importantă.

- Trebuie să plecăm, dacă vrem să ajungem la timp pentru masa de prînz, mi-a spus Ruth.

Ne-am luat rămas bun de la doamna Cartwright și am pornit spre casă. Îmi era greu să fac conversație. Îmi spuneam: "Cineva, care jucase la carnaval rolul unui călugăr, avusese un costum, de călugăr care mai exista încă. Persoana care venise în dormitorul meu, îl folosisese". Cum aș putea să aflu cine avusese rol de călugăr cu cinci ani în urmă? Dintre locatarii casei noastre, cine ar fi putut fi? Probabil că doar Ruth. Luke era prea tînăr pe atunci. Oare? Acum cinci ani avea vreo doisprezece ani. Cred că era destul de înalt. De ce să nu fi jucat rolul unui călugăr? Sir Matthew și Sarah erau prea bătrîni. Deci nu rămîneau decît Ruth și Luke.

- Doamna Cartwright mi-a povestit despre spectacolul de acum cinci ani. Ai avut și tu vreun rol?

- N-o cunoști pe doamna Cartwright dacă îți închipui că ar fi lăsat pe cineva să-i scape.

- Ce rol ai avut?

- Soția regelui... regina Henrietta Maria.

- Doar rolul acesta? Altul, nu?

- Era un rol important.

- Întreb doar pentru că doamna Cartwright mi-a povestit că, din cauza lipsei de actori, unii au jucat mai multe roluri.

- Poate dintre cei ce au avut roluri mai mici.

- Și Luke?

- Luke a fost foarte activ. Era în miezul tuturor lucrurilor.

Luke! m-am gândit. Mi-am adus aminte că, în noaptea cînd văzusem călugărul, Luke apăruse după mai multe minute. Ar fi avut destul timp să dea jos sutana și să-și pună hainele de casă. Probabil că se strecurase foarte iute pînă la etajul al doilea căci era tînăr și agil.

Și perdelele patului? Și vasul pentru încălzit? De ce nu? Ar fi avut posibilitatea să le facă pe toate astea. Îndoiala mea aproape că se transformase în certitudine. Luke încerca să mă înspăimînte. Încerca să-miucidă copilul înainte de a se naște. Era clar că Luke ar fi avut cel mai mult de cîștigat de pe urma morții copilului.

- Te simți bine? m-a întrebat Ruth.

- Da... mulțumesc.

- Parcă șopteai ceva.

- Nu. Mă gîndeam la doamna Cartwright. E atît de vorbăreață, nu?

- Da, este.

Casa intrase în raza privirii noastre și amîndouă ne uitam într-acolo. Ochii mi-au căzut, ca de obicei, pe balconul din aripa de sud, de unde căzuse Gabriel. Ceva era, parcă, diferit. Mă uitam fix, la fel și Ruth.

- Ce este? m-a întrebat.

Ceva închis la culoare se vedea pe parapetul balconului. De la distanță, părea un om ce vroia să se arunce.

- Gabriel! Probabil că am spus-o cu voce tare, căci Ruth mi-a replicat:

- E o prostie! Nu poate fi el. Dar ce...? Cine...?

Am început să alerg. Ruth a venit după mine, încercînd să mă oprească. Am început să gîfii, spunînd sacadat:

- E ceva acolo... Ce este... Ce este? Pare...

Acum vedeam mai bine. Orice ar fi fost, purta o mantie cu glugă, iar o parte din mantie atîrna peste parapet. Restul nu se vedea.

- O să cadă! Cine e? Ce înseamnă asta? țipă Ruth, fugind în casă. Putea să alerge mult mai repede decît mine și, deși abia mai respiram, am fugit în urma ei cît de repede am putut. În acel moment apăru Luke. Se uită surprins la mama sa și apoi la mine cum veneam, cu greu, din urmă.

- Ce naiba s-a întîmplat? întrebă el.

- E cineva în balcon, am țipat. În balconul lui Gabriel.

- Dar cine?

A pornit-o pe scări înaintea mea și l-am urmat cît de repede am putut. Ruth venea dinspre balcon cu un zîmbet aspru pe buze. Ținea în mîină ceva ce am recunoscut a fi mantia mea albastră de iarnă, făcută să mă apere de vîntul aspru. O glugă era prinsă la ea.

- E... a mea, am gîfîit eu.

- Și de ce ai atîrnat-o de parapet în felul acesta? m-a întrebat Ruth, aproape cu brutalitate.

- Dar nu am făcut așa ceva!

A schimbat priviri cu Luke.

- A fost pusă în așa fel încît să pară că cineva se apleacă peste parapet... aproape să cadă. Am avut un șoc cînd am văzut-o. Că prostie, să fie pusă acolo în felul acesta!

- Cine a făcut asta? am strigat. Cine face toate ciudăteniile astea?

Mă priveau ca pe ceva foarte straniu, ca și cum avuseseră anumite îndoieli ce, acum, le erau confirmate.

□

Trebuia să descifrez înțelesul acestor întîmplări ciudate. Devenisem nervoasă, așteptînd mereu să se întîmple cîte ceva. Toate păreau niște glume proaste - excepție făcînd apariția călugărului în odaia mea. Dacă cineva încerca să mă sperie, nu putea alege ceva mai potrivit decît acea apariție în miez de noapte. Dar toate hărțuierile astea mărunte... ce prevesteau oare?

Luke și Ruth păreau să fi ajuns la concluzia că eram o persoană excentrică - dar acesta era un cuvînt prea blînd. Îi surprindeam aruncîndu-mi priviri furișe. Era de nesuportat.

Mă gîndeam să mă duc la Kelly Grange și să le povestesc totul, dar devenisem atît de neîncrezătoare încît nu mai eram sigură nici măcar de Hagar. Cît despre Simon, el fusese de partea mea cînd îi povestisem întîmplarea cu călugărul, dar

ce ar fi crezut oare despre perdele, despre vasul de încălzit și despre mantie?

Era ceva sinistru în spatele acestor întâmplări și trebuia să aflu ce anume. Vroiam să fac cercetări de una singură, căci orice avea legătură cu Revels îmi inspira neîncredere.

A doua zi m-am hotărît să-i fac o vizită doamnei Cartwright. Ceea ce-mi spusese despre spectacol, cu o zi înainte, mi se părea important și vroiam să aflu și alte amănunte. Am pus broșa cu turcoaze într-o cutie mai veche de email și le-am luat pe amîndouă cu mine. Am fost norocoasă să o găsesc acasă. M-a întâmpinat cu efuziune, exprimîndu-și bucuria atît pentru broșă cît și pentru cutie.

- Doamnă Rockwell, ce drăguț din partea dumitale! Și m-ai scutit de a trimite pe cineva să le ia! Evident că ne vei fi de mare ajutor. Ce bine! Sînt sigură că minunatele lucrșoare pe care le-ai adus vor avea un preț bun. Și dacă vrei să vezi și celelalte lucruri, aș fi încîntată să ți le arăt.

Mă privea cu șiretenie, ca și cum acesta ar fi fost motivul vizitei mele. Am ezitat. Nu vroiam să creez suspiciuni. De cînd mi se întîmplaseră toate acele ciudățenii, aveam nevoie de un motiv pentru tot ceea ce făceam.

- Ei bine, am început.

M-a întrerupt conspirativ:

- Sigur. Meriți asta. E un mijloc excelent de a-ți face cumpărăturile de Crăciun, mai ales în starea dumitale. Cred că cei care ne-au ajutat trebuie să aibă unele privilegii... Aruncă o privire și, după aceea, poate vrei să bei cu mine o ceașcă de cafea

I-am răspuns că mi-ar face plăcere, așa că mă duse într-o cămăruță mică unde erau depozitate obiectele. Am ales un ac de eșarfă, o tabacheră și o vază chinezească. Era încântată de mine, atât pentru donație, cât și pentru ceea ce cumpărasem, așa că era într-o stare foarte potrivită pentru a-mi face confidențe.

Deîndată ce ne-am întors în salon ca să ne bem cafeaua, am îndreptat discuția spre spectacol. A fost ușor, căci era un subiect drag inimii ei.

- Și chiar vreți să organizați un spectacol la vară?
- O să fac tot posibilul.
- Cred că e foarte interesant.

- Este, iar dumitale îți vom da un rol principal. Totdeauna am considerat că membrii familiei Rockwell trebuie să aibă roluri importante. Nu ești de acord cu mine?

- Sigur. Întotdeauna s-au implicat? Vreau să spun, au luat mereu parte la asemenea activități?

- Oh, da! Întotdeauna au fost ceea ce se cheamă o familie care și-a îndeplinit îndatoririle.

- Aș vrea să-mi mai povestești despre spectacol. Bănuiesc că doamna Grantley și Luke vor lua și ei parte.

- Data trecută au luat parte.

- Mi-a povestit doamna Grantley că ea a intruchipat-o pe soția lui Carol I.

- Da, am avut o scenă cu războiul civil. Asta pentru că Revels a fost, pe atunci, ocupat de Parlamentari. E un noroc faptul că nu au distrus locul... vandalii aceia! Dar toate lucrurile de valoare fuseseră ascunse.

- Ce palpitant! Unde au fost ascunse?

- Dragă doamnă Rockwell, familia dumitale ar trebui să știe mai multe decît mine despre aceasta. Se pare, totuși, că e un mister.

- Și ați pus în scenă această întîmplare?

- Nu chiar... Am descris înaintarea Capetelor Rotunde și ocuparea domeniului. Apoi am avut o scenă cu Restaurația. Restaurația regelui și restaurația familiei Rockwell... legate între ele, o împletire a istoriei Angliei cu istoria familiei dumitale.

- Și ați prezentat mănăstirea înainte de Dizolvare. Cred că a fost foarte interesant.

- A fost, într-adevăr, și mi-am propus să repet spectacolul. Vreau să spun că e important. Și oferă fiecăruia, bineînțeles, posibilitatea să joace un rol cît de mic.

- Trebuie să fi fost cu adevărat impresionant să vezi acel loc plin de siluete în sutane negre.

- Așa e.

- Bănuiesc că Luke, fiind doar un băiețel pe atunci, nu a avut nici un rol.

- Oh, nu... nu-i așa. Era tare entuziasmat. A fost unul dintre cei mai buni în rolul de călugăr. Era aproape la fel de înalt cît un bărbat. După cum ți-ai dat seama, cei din familia Rockwell sînt înalți.

- Aveți o memorie excelentă, doamnă Cartwright. Cred că vă amintiți ce rol a avut fiecare.

A început să rîdă:

- Mi-aduc aminte rolul fiecărei persoane de pe domeniu. Dar spectacolul acela a fost ceva grandios, așa că am adus oameni și din alte locuri. Ceea ce a fost foarte bine pentru că, astfel, am avut

și spectatori mulți.

- Cîți călugări ați folosit?

- Mulți. Aproape toată lumea a fost rugată să ia parte. Am încercat chiar să-l implic și pe doctorul Smith.

- Și ați reușit?

- Nu. Era ziua în care se ducea la... instituția aceea. Și apoi mi-a spus că trebuia să fie liber, în caz că cineva ar fi avut nevoie de serviciile lui.

- Și fiica sa?

- Bineînțeles că ea a avut un rol. Avea rolul micului prinț Charles. Arăta minunat, îmbrăcată cu pantalonii de catifea strînși pe picior și cu părul ei lung. Era doar un copil, așa că nu părea indecentă, îmbrăcată în acel costum. Scena intitulată "Cînd ți-ai văzut ultima oară tatăl?" a fost înduioșătoare.

- N-ar fi putut avea și rol de călugăr?

- Nu. Dar n-am să uit niciodată cum l-a întruchipat pe prințul Charles. Toți au fost minunați. Chiar și domnul Redvers, deși nu se poate spune că e făcut pentru scenă.

- Oh! Ce rol a avut?

- Doar unul secundar, de călugăr. Dar s-a descurcat bine.

- Ce... interesant.

- Mai vrei cafea?

- Nu, mulțumesc. A fost delicioasă. Cred că ar trebui să mă întorc acasă.

- A fost drăguț din partea dumitale că ai venit. Sper ca bazarul să aibă succes.

Ne-am despărțit cu mulțumiri reciproce. Mergînd spre casă, mă simțeam năucă. Eram sigură că

rezolvasem misterul costumului. Cineva folosise un costum de carnaval ca să mă sperie. Luke avusese unul. Oare îl mai avea? Și Simon avusese unul. Și totuși, nu menționase acest lucru când îi povestisem întâmplarea mea.

La început m-am gândit să discut problema costumelor cu Hagar, dar apoi am ezitat căci s-ar fi putut ca Simon să afle ce descoperisem și nu eram prea sigură că doream ca Simon să afle câte lucruri știam.

Părea destul de ridicol să-l suspectez pe Simon, căci era cam greu de imaginat cum ar fi putut fi în casă în acea noapte. Totuși, era următorul, după Luke, la moștenire.

Era alarmant sentimentul că nu puteam avea încredere în nimeni, însă așa stăteau lucrurile. Așa că, în ziua următoare, m-am dus în vizită la Hagar dar n-am pomenit de incidentul cu mantia, deși doream tare mult să discut cu cineva întâmplarea. În schimb am discutat despre tot felul de alte lucruri și am întrebat-o pe Hagar dacă o pot ajuta la cumpărăturile de Crăciun. I-am povestit că urma să merg cu Ruth și Luke în oraș și aș fi fost bucuroasă să-i fac un serviciu. Mi-a făcut o listă cu ceea ce ar fi dorit și, în timp ce discutam lista, a apărut Simon.

- Dacă dorești să mergi la Knaresborough, pot să te duc eu. Am câteva treburi în oraș.

Am ezitat. Deși nu credeam că el era cel ce vroia să mă sperie, nu puteam uita totuși că la început nu

mă plăcuse. Ne apropiaserăm doar datorită prieteniei dintre bunica sa și mine. Bănuielile mele păreau să nu aibă totuși fundament, căci nu aveam motive obiective pentru a-l suspecta. Ar fi trebuit să aibă o cu totul altă fire pentru a se îndura să încerce să sperie o femeie în situația mea. Și totuși, eram hotărâtă să nu am încredere în el.

Ezitarea mea a părut să-l amuze. Părea să nu-și dea seama că-l bănuiam de rea credință, ci probabil își închipuia că nu vroiam să-i jignesc pe cei din familie.

- Ruth și Luke ar putea veni și ei cu noi, a spus cu un rînjit. Așa, poate, vei accepta și dumneata.

- Ar fi plăcut.

Așa că pînă la urmă am hotărît ca, atunci cînd Simon va merge la Knaresborough, Luke, Damaris și cu mine să-l însoțim.

Ziua era călduroasă pentru un început de decembrie. Am pornit puțin după ora nouă și am hotărît să ne întoarcem odată cu înserarea, ceea ce însemna, de fapt, ora patru.

Pe drum, Luke și Simon păreau a fi foarte bine dispuși. Eu le-am ținut isonul, dar Damaris era, ca de obicei, tăcută.

Mi-am dat seama că de cîte ori mă îndepărtam de casă îmi recăpătam bunul meu simț și veselia. Încetasem chiar să mă gîndesc că ar putea să mă amenințe ceva. Încercam să mă asigur că, orice ar fi fost, puteam să-i fac față. Ascultînd conversația strălucitoare a lui Luke, eram tentată să cred că el îmi jucase toate acele feste ca să mă tachineze. Dîndu-și probabil seama că întrecuse măsura cu

prima glumă, se amuza să facă altele mai inofensive ca, de exemplu, cea cu vasul pentru încălzit. Totdeauna mă privise oarecum batjocoritor. Ce proastă fusesem, să mă sperii! Fusesem, probabil, victima unor glume copilărești.

Aceasta îmi era starea de spirit în timp ce intram în Knaresborough.

Cunoșteam puțin orașul, de dinainte. Era, probabil, unul dintre cele mai încântătoare orășele din West Riding.

Ne-am oprit la un han pentru o mică gustare și apoi ne-am despărțit. Simon s-a dus să vadă de afacerile pentru care venise, iar Luke, Damaris și cu mine am plecat la cumpărături. Stabilisem să ne întâlnim cu Simon la han peste două ore. Dar curînd, în timp ce tîrguiam într-un magazin, i-am pierdut pe Luke și Damaris. Cred că se rătăciseră de mine în mod intenționat, dorind să fie singuri.

Am făcut cumpărăturile pentru Hagar și cite ceva pentru mine, dar mai aveam încă o oră la dispoziție pînă să ne întâlnim la han. Am hotărît să vizitez orașul. Părea tare plăcut în acea după amiază strălucitoare de decembrie. Era puțină lume pe stradă și, în timp ce admiram apele strălucitoare ale râului Nidd, străzile în pantă, căsuțele cu acoperișuri roșii și ruinele vechiului castel, mă simțeam înviorată, neînțelegînd cum putusem să fiu atît de speriată cu puțin timp în urmă.

Mergînd pe malul râului, am auzit în spate o voce strigîndu-mi numele. Întorcîndu-mă, l-am văzut pe Simon.

- Bună, ai terminat cumpărăturile?

- Da.

- Mai avem o oră pînă la întîlnire, a spus scoțînd un ceas din buzunar. Ce-ai dori să faci?

- Vroiam să mă plimb pe malul rîului.

- Hai să mergem împreună!

Îmi luă pachetele și mă însoți. Două lucruri m-au frapat în timp ce ne plimbam: forța pe care o emana Simon și pustietatea de pe malul rîului.

- Cred că știi ce vrei să faci, mi-a zis. Vrei să-ți încerci norocul la fîntînă.

- Ce fîntînă?

- N-ai auzit de faimoasa fîntînă? N-ai mai fost niciodată la Knaresborough?

- O dată sau de două ori, cu tata. Dar nu m-a dus la nici o fîntînă.

- Doamnă Catherine, educația dumitale a fost neglijată, mi-a spus pe un ton batjocoritor.

- Povestește-mi despre fîntînă.

- Hai să mergem! Dacă bagi mîna în apă, îți pui o dorință și lași apa să se usuce pe mînă, se va împlini.

- Sînt convinsă că nu crezi asemenea povești.

- Multe lucruri nu le știi despre mine, doamnă Catherine.

- Sînt sigură că ești un om practic, care nu-și dorește ce nu poate avea.

- Mi-ai spus, odată, că sînt un om arogant. Deci ai, fără îndoială, impresia că mă cred atotputernic. În acest caz, aș putea dori orice, convins fiind că am șanse să se îndeplinească.

- Chiar și așa, ar trebui să-ți dai seama că trebuie să lupți pentru a avea ceea ce dorești.

- S-ar putea să fie așa.

- Atunci de ce te obosești să-ți dorești ceva, cînd ar fi suficient să lupți ca să-ți îndeplinești dorința?

- Doamnă Catherine, nu prea ești în dispoziție pentru Fîntîna Dorințelor! Hai să lăsăm deoparte pentru o clipă bunul nostru simț! Hai, măcar o dată, să ne lăsăm amăgiți!

- Mi-ar place să văd fîntîna.

- Și să-ți pui o dorință?

- Da. Aș vrea.

- Dacă se îndeplinește, îmi spui dorința?

- Da.

- Dar să nu-mi spui înainte de a se îndeplini! Asta e una dintre condiții. Trebuie să fie un secret între dumneata și forțele întunericului... sau ale luminii. În cazul ăsta, nu-s prea sigur care dintre ele acționează. Uite, asta e Fîntîna și asta e mormîntul Mamei Shipton. Ți-a spus tatăl dumitale vreodată povestea bătrînei Mame Shipton?

- Nu mi-a spus niciodată povești. Îmi vorbea destul de puțin.

- Atunci, trebuie să-ți explic. Bătrîna Mamă Shipton a fost vrăjitoare și a trăit în aceste locuri cam cu patru sute de ani în urmă. Era rodul dragostei dintre o fată de la țară și un străin ce o convinsese că întruchiează spiritul unor făpturi supranaturale. Înainte de nașterea copilului, el a părăsit-o pe fată, iar micuța Ursula a crescut și a devenit o femeie înțeleaptă, o adevărată prezicătoare. S-a măritat cu un bărbat pe nume Shipton, devenind astfel Bătrîna Mamă Shipton.

- Ce poveste interesantă! M-am întrebat deseori

cine era Bătrîna Mamă Shipton.

- Unele din profețiile ei s-au adevărit. Se spune că ar fi prezis căderea lui Wolsey*, înfrîngerea Armadei și consecințele războiului civil asupra regiunii West Riding. Îmi amintesc cîteva din profețiile ei:

*În jurul lumii gîndurile vor zbura
Cît ai clipi...*

Cîndva, știam toate versurile și i le recitam bucătăresei pînă cînd o exasperam și mă gonea din bucătărie. Ca să o sperii, le făceam să sune ca niște preziceri ale răului. Mi-aduc aminte :

*Pe sub ape oamenii vor umbla
Vor călători, vor dormi și vor vorbi
Și oameni vor fi văzuți în văzduh*

Și sfîrșitul:

*Și apoi lumea își va găsi sfîrșitul
În o mie nouă sute nouăzeci și unu*

- Ne-au mai rămas cîteva ani, am ris.

În acel moment am ajuns lîngă Fîntîna Dorințelor.

- Este o fîntînă fermecată. Mai e cunoscută și sub denumirea de *Fîntîna ce pietrifică*. Tot ce cade în ea va fi, pînă la urmă, pietrificat.

- De ce?

* Thomas Wolsey (1473 - 1530) - între 1515 și 1529, Lord Cancelar al lui Henric al VIII-lea (N.T.)

- N-are nimic de-a face cu Mama Shipton, deși unii ar vrea să se creadă așa. Apa conține piatră de var și magneziu. De fapt, substanța se găsește în sol și de aici pătrunde în apa din fântină. Trebuie să lași apa să te ude pe mâini și să-ți pui o dorință. Începi dumneata sau eu?

- Tu mai întâi!

Se aplecă peste parapetul fântinii și am privit apa ce se prelinge pe margini, udându-i mâinile. Apoi se întoarse ridicând mîna udă:

- Mi-am pus o dorință. Acum dacă las apa să se usuce pe mîna, fără să o șterg, dorința mi se va îndeplini. Acum e rîndul dumitale.

Stătea foarte aproape de mine în timp ce-mi scoteam mînușa și mă aplecam peste parapetul fântinii. Eram conștientă de tăcerea ce ne înconjura. Eram singuri în acest loc și doar Simon Redvers știa că mă aflam aici. M-am aplecat și apa rece - cea mai rece ce o simțisem vreodată - mi-a udat mîna. A venit repede în spatele meu și am avut un moment de panică. Cu ochii minții îl vedeam, nu așa cum arăta cîteva minute mai devreme, ci îmbrăcat într-o sutană de călugăr.

Nu Simon, îmi spuneam în sinea mea. Să nu fie Simon. Și dorința aceasta era atît de puternică încît nu am putut să-mi doresc altceva.

Era atît de aproape încît îi simțeam căldura trupului. Mi-am ținut respirația, fiind sigură că urma să pătesc ceva. M-am întors brusc. S-a dat un pas înapoi. Stătuse atît de aproape de mine! Oare de ce?

- Nu uita, mi-a spus, apa trebuie să se usuce pe

mână. Cred că pot ghici dorința dumitale.

- Chiar poți?

- Nu e prea greu. Cred că ai șoptit: "Doresc să am un băiat".

- S-a făcut frig.

- E din cauza apei. E extraordinar de rece. Din cauza varului, bănuiesc.

Se uita fix undeva în spatele meu și am surprins o emoție în glasul lui. În acel moment apăru un bărbat. Eu nu-i observasem apariția dar probabil că Simon îl văzuse mai devreme.

- Ah, încercați puterile Fîntîinii? m-a întrebat binevoitor.

- Cine ar putea trece pe aici fără să o facă? a zis Simon.

- Vin oamenii din toate colțurile țării să încerce puterile Fîntîinii și să vadă mormîntul Mamei Shipton.

- Ce interesant, am spus.

- Ah, da. Așa-i.

Simon a ridicat pachetele:

- Trebuie să te asiguri că apa s-a uscat pe mână, mi-a spus, așa că am ridicat mîna să se usuce, în timp ce porneam.

Mă luă de braț într-o manieră posesivă conducîndu-mă pe străzile în pantă înapoi spre han.

Luke și Damaris ne așteptau deja. Am băut repede cîte o ceașcă de ceai și am pornit-o spre casă. Am ajuns la Kirkland Moorside în amurg. Simon a lăsat-o pe Damaris la casa doctorului și apoi ne-a dus, pe Luke și pe mine, la Revels.

Eram deprimată cînd am intrat în camera mea. Și asta din cauza noilor suspiciuni ce le aveam.

Încercam să le alung, dar nu puteam scăpa de ele. De ce-mi fusese frică la fîntînă? La ce se gîndea Simon stînd acolo, atît de aproape de mine? Vroia, oare, să facă ceva și apariția întîmplătoare a unui străin să-l fi împiedicat?

Eram uimită de mine. Pretindeam că disprețuiesc puterile Fîntînii Dorințelor și totuși îmi dorisem ceva cu ardoare și sperînd ca dorința să mi se îndeplinească. Dorința era să nu fie Simon. De ce să-mi pese că era Luke sau Simon? Și totuși, îmi păsa. În acel moment am început să-mi dau seama de sentimentele mele pentru acest bărbat. Nu era tandrețe ceea ce simțeam pentru el. Dar în preajma lui mă simțeam mai plină de viață decît în preajma oricui altcuiva. Puteam fi furioasă pe el - și deseori eram - dar a fi furioasă pe el era mult mai palpitant decît a fi amabilă cu oricine altcineva. Mă bucura părerea lui favorabilă despre bunul meu simț, deoarece el admira bunul simț mai mult decît orice altă calitate. De fiecare dată cînd ne întîlneam, simțămintele mele față de el sufereau o schimbare tot mai profundă și am înțeles că eram tot mai vrăjită de personalitatea sa.

De cînd a apărut în viața mea, am început să înțeleg natura sentimentelor ce le nutrisem pentru Gabriel. Am înțeles că-l iubisem pe Gabriel, fără a fi îndrăgostită de el. Mă măritasem cu el căci simțisem că avea nevoie de o protecție pe care eram dornică să i-o ofer. Mi se păruse rezonabil să mă căsătoresc cu Gabriel, căci eu îi ofeream lui protecție iar el îmi oferea mie posibilitatea de a evada dintr-un cămin mohorit. Din această cauză îmi era atît de greu să-

mi amintesc chipul lui. Din această cauză, deși îl pierdusem, puteam privi viitorul cu speranță. Simon și copilul mă ajutaseră. Dorința pe care o pusesem la fântână fusese un strigăt al inimii: să nu fie Simon!

Devenisem conștientă de o schimbare în atitudinea celor din casă față de mine. Schimbau între ei priviri furișe și chiar Sir Matthew părea că mă supraveghează. Aveam să descifrez secretul acestei atitudini cu ajutorul lui Sarah și descoperirea a fost mai alarmantă decât tot ce se întâmplase pînă atunci.

Într-o zi am urcat în apartamentul ei și am găsit-o brodînd rochița de botez.

- Îmi pare bine c-ai venit, m-a întîmpinat ea. Tapiseriile mele păreau să te intereseze.

- Mă mai interesează încă, am asigurat-o. Sînt minunate. Ce-ai mai lucrat în ultima vreme?

- Chiar vrei să vezi?

Avea un ton aproape triumfător.

- Bineînțeles.

A chicotit, a pus deoparte rochița de botez și, ridicîndu-se, m-a luat de mîină. Apoi s-a oprit și fața i s-a încrețit.

- Țin totul secret, a șoptit. Pînă e gata.

- În cazul ăsta, nu vreau să fiu indiscretă. Cînd va fi gata?

În acel moment am avut impresia că o să izbucnească în plîns.

- Cum aș putea să o termin, dacă nu știu? Am crezut că tu mă poți ajuta. Ai spus că nu s-a sinucis.

Ai spus...

Încordată, am așteptat-o să termine ce avea de spus, dar mintea i-o luase razna.

- Rochița de botez era puțin ruptă, a spus încet.

- Da? Mai povestește-mi despre tapiserie.

- N-am vrut să o arăt nimănui pînă nu este gata.

Luke a fost...

- Luke?! am țipat, cu inima bătîndu-mi nebunește.

- Luke a fost un copil atît de plin de energie!

A țipat cînd l-am băgat în cazan la botez și a rupt rochița. Și nimeni n-a mai cîrpit-o de atunci. De ce ar fi făcut-o, dacă nu așteptau un alt copil în familie?

- Sînt sigură că ai reparat-o foarte bine.

S-a înseninat.

- *Tu*, a murmurat. Nu știi unde e locul tău. De aceea...

- Nu știi unde e locul meu? am repetat nedumerită.

- l-am brodat pe Gabriel și... cîinele. A fost un cîine atît de drăgălaș. Friday! Un nume cam ciudat.

- Mătușă Sarah, ce știi despre Friday?

- Bietul Friday! Ce cățeluș bun! Un cîine atît de credincios. Cred că de aceea... Oh, dragă, mă întreb dacă bebelușul tău va fi cuminte la botez. Dar copiii Rockwell nu sînt niciodată cuminți. Am să spăl rochița chiar eu.

- Ce spuneai despre Friday, mătușă Sarah? Te rog, povestește-mi.

M-a privit neliniștită

- Era cîinele tău. Ar trebui ca tu să știi. N-am vrut să las pe nimeni s-o atingă. E greu de călcat. Are multe încrețituri. Am aranjat-o pentru botezul lui

Luke. Și pentru al lui Gabriel.

- Mătușă Sarah, arată-mi tapiseria la care lucrezi acum, i-am spus impulsiv.

Mă privi oarecum supărată.

- Dar nu e încă gata și nu vreau să o arăt nimănui pînă nu va fi terminată.

- De ce nu? Te-am mai văzut lucrînd la una. Am văzut-o înainte de a fi terminată.

- Era altceva. Atunci știam...

- Știai?

A aprobat.

- Vezi tu, nu știu unde să te pun pe tine.

- Dar sînt aici.

Își înclină capul spre umăr, arătînd ca o pasăre cu ochi strălucitori.

- Azi... mîine... poate săptămîna viitoare. Și apoi, unde vei fi?

Eram hotărîtă să văd tapiseria.

- Te rog, arată-mi-o.

Era încîntată de interesul meu sincer.

- Ei bine, ție îți arăt. Dar nimănui altcuiva.

- Nu voi spune nimănui, i-am promis.

- În regulă, vino.

Era ca un copil nerăbdător. S-a dus spre un bufet, a scos o bucată de canava și a ținut-o lipită de piept astfel încît eu să nu o pot vedea.

- Lasă-mă să o văd, am implorat-o.

A întors-o, continuînd să o țină lipită de ea.

Pe pînză era desenată fațada sudică a casei iar jos, pe piatră, era corpul lui Gabriel. Părea atît de viu, atît de real încît, uitîndu-mă la el, am simțit o ușoară amețală. M-am uitat fix, căci mai era și

altceva. Întins alături de corpul lui Gabriel, era Friday, cu corpul înțepenit de moarte.

Era oribil. Am scos, probabil, un sunet de uimire, căci Sarah a chicotit. Oroarea ce mi se citea pe față era, probabil, cel mai frumos compliment pe care i-l puteam face.

- Pare atât de... real, m-am bîlbiit.

- Oh, într-un fel, e destul de... real, a spus visătoare. L-am văzut întins acolo cînd a murit și de aceea știu cum arăta. Am coborît înainte să-l ia de acolo și l-am văzut.

- Gabriel..., m-am auzit murmurînd, căci vederea tapiseriei îmi trezise amintiri tandre, imaginea lui fiindu-mi mult mai clară decît în primele zile după moartea sa.

- Atunci mi-am spus - a continuat Sarah - că acesta va fi subiectul următoarei tapiserii... și a fost.

- Și Friday? L-ai văzut și pe el? am strigat.

Părea că face eforturi să-și aducă aminte.

- L-ai văzut, mătușă Sarah? am insistat.

- Era un cîine credincios. A murit din cauza devotamentului său.

- L-ai văzut mort... așa cum l-ai văzut pe Gabriel?

Făcea din nou eforturi ca să-și aducă aminte.

- E acolo, în tapiserie, a zis într-un tîrziu.

- Dar stă întins, mort lîngă Gabriel. Nu așa s-au petrecut lucrurile.

- Nu? L-au luat de acolo, nu-i așa?

- Cine l-a luat de acolo?

M-a privit întrebătoare.

- Cine? a zis.

Era ca și cum încerca să afle răspunsul de la

mine.

- Știi, nu-i așa, mătușă Sarah?

- Oh, da, știi, mi-a răspuns veselă.

- Atunci, te rog... te rog, spune-mi. Este foarte important.

- Dar știi și tu.

- Bine-ar fi să știi! Trebuie să-mi spui, mătușă Sarah! M-ar ajuta.

- Nu pot să-mi aduc aminte.

- Dar îți amintești atâtea lucruri! Trebuie să-ți amintești un lucru atât de important!

Deodată, fața i s-a luminat:

- Știu, Catherine. A fost călugărul.

Arăta atât de inocentă încît mi-am dat seama că, dacă ar fi putut, m-ar fi ajutat. Nu înțelegeam cum de descoperise atâtea lucruri. Eram sigură că trăia în două lumi - una reală și una imaginară. Iar cele două lumi se amestecau încît nu mai făcea distincție între ele.

Cei din casă nu o luau în serios. Discutau secrete de față cu ea neînțelegînd că mintea ei prindea din zbor informații pe care ea le aduna de-a valma.

Mi-am concentrat din nou atenția asupra tapiseriei și, odată trecut șocul provocat de vederea lui Gabriel și Friday zăcînd morți, am remarcat că doar jumătate din pînză era lucrată, restul fiind gol. Mi-a citit gîndurile imediat, ceea ce mi-a adus aminte că speculațiile ei - dacă erau speculații - erau ale unei femei ce putea fi foarte vicleană.

- Asta-i pentru tine, mi-a spus.

În acel moment arăta ca un prezicător pentru care viitorul era acoperit doar de un văl străveziu. Cum nu

ziceam nimic, s-a apropiat de mine și m-a strâns de braț. Îi simțeam, prin rochie, degetele fierbinți.

- Nu pot termina. Nu știu unde să te așez pe tine... de asta.

A întors din nou pînza ca să nu o văd și a strîns-o la piept.

- Tu nu știi, eu nu știu. Dar călugărul știe.

A oftat:

- Oh, Doamne, trebuie să așteptăm. Ce ghinion! Nu pot începe altă tapiserie pînă nu o termin pe asta.

S-a îndreptat spre bufet și a pus pînza la loc. S-a întors apoi spre mine și m-a privit cu atenție.

- Nu arăți prea bine. Vino și stai jos. O să te faci bine, nu-i așa? Biata Claire! Știi că a murit? Se poate spune că nașterea lui Gabriel a ucis-o.

Încercam să-mi scot din minte scena tapiseriei, așa că am spus absentă:

- Ea avea o inimă slabă. Eu sînt puternică și sănătoasă.

Și-a lăsat capul într-o parte și m-a privit întrebătoare.

- Probabil că de asta sîntem prietene... a început ea.

- Ce este, mătușă Sarah?

- Sîntem prietene. Am simțit de la început. De cum ai venit, mi-am spus: "Îmi place Catherine. Ea mă înțelege". Cred că de aceea ei zic că...

- Mătușă Sarah, ce vrei să spui? De ce dumneata și cu mine ne-am înțelege mai bine decît alții din casă?

- Ceilalți spun că am dat din nou în mintea

copiilor.

Un gând înspăimântător mi-a trecut prin minte.

- Și despre mine ce spun?

Un timp a rămas tăcută, apoi a spus:

- Totdeauna mi-a plăcut galeria menestrelilor.

Dorința de a ști ce era în mintea ei încurcată mă făcea nerăbdătoare. Dar mi-am dat seama că galeria avea legătură cu descoperirea ei și de fapt ea îmi spunea.

- Deci erai în galerie și ai surprins o discuție.

A aprobat și s-a uitat repede peste umăr ca și cum se aștepta să fie cineva în spatele ei.

- Ai auzit ceva legat de mine?

A dat din cap a aprobare, apoi a negat.

- Nu cred că anul acesta vom decora prea mult casa de Crăciun. Din cauza lui Gabriel. Poate vom pune niște vișc.

Mă simțeam frustrată dar știam că nu trebuie să o sperii. Auzise ceva și îi era teamă să-mi spună, căci știa că nu e bine. Dacă simțea că încerc să aflu cu tot dinadinsul, s-ar fi pus în gardă și nu mi-ar fi spus. Trebuia totuși să aflu, căci eram sigură că era ceva important.

Am făcut eforturi să rămân calmă și am spus:

- Nu-i nimic. Crăciunul viitor...

- Dar cine poate ști ce se va întâmpla cu noi pînă la Crăciunul viitor? Cu mine... Cu tine...

- Probabil că voi fi aici cu copilul meu, mătușă Sarah. Dacă va fi băiat, va trebui să crească aici, nu crezi?

- S-ar putea să ți-l ia. S-ar putea să te ducă...

M-am prefăcut că nu am înțeles.

- N-aș vrea să fiu despărțită de copilul meu, mătușă Sarah. Nimeni nu ar putea să îmi facă așa ceva.

- Ar putea, dacă... zice doctorul.

Am ridicat rochița de botez prefăcîndu-mă că o examinez dar , spre groaza mea , mîinile începuseră să-mi tremure. Mi-era frică să nu observe.

- A spus doctorul așa ceva?

- Oh, da. Îi spunea lui Ruth. Spunea că s-ar putea să fie necesar... dacă mergi spre rău... și că ar fi o idee bună să te ducă înainte de a naște copilul.

- Erai în galeria menestrelilor.

- Ei erau în hol. Nu m-au văzut.

- Și a spus doctorul că sînt bolnavă?

- A spus "tulburări mintale". A spus că e o formă de boală, că faci lucruri ciudate și apoi spui că alții le-au făcut. A spus că se cheamă "mania persecuției" sau ceva asemănător.

- Înțeleg. Și a spus el că eu sufăr de așa ceva?

Buzele au început să-i tremure.

- Oh, Catherine! Îmi place cu tine aici. Nu vreau să pleci. Nu vreau să te duci la Worstwhistle.

Vorbele ei sunau ca un clopot de înmormîntare, propria mea înmormîntare. Dacă nu aveam să fiu atentă, urmau să mă îngroape de vie.

Nu mai puteam rămîne în cameră.

- Mătușă Sarah, ar trebui să mă odihnesc. Te rog să mă scuzi.

Nu i-am mai așteptat răspunsul. M-am aplecat și am sărutat-o pe obraz. Am pornit apoi calmă spre ușă și, după ce am ieșit, am fugit în camera mea. Am închis ușa și am rămas sprijinită de ea. Mă simțeam

ca un animal ce simte cum se închide cușca în care este băgat. Trebuia să scap înainte de a fi pusă cu totul între gratii. Dar cum?

M-am hotărît foarte repede ce aveam de făcut. Trebuia să merg la doctorul Smith și să-l întreb ce însemnau vorbele spuse lui Ruth. Probabil că era necesar să o trădez pe Sarah, să-i spun că i-a auzit vorbind, dar aveam să încerc să fac în așa fel încît să nu o desconspir. Era o chestiune prea importantă ca să mă gîndesc la asemenea fleacuri. Deci spuneau "e nebună". Aceste vorbe îmi sunau neîncetat în minte. Spuneau că am halucinații, că văd arătări în camera mea și că fac tot felul de lucruri ciudate și fără de noimă și apoi le pun pe seama altora.

Îl convinseseră de asta pe doctorul Smith și trebuia să-i demonstrez acestuia că se înșeală, atît el, cît și ceilalți.

Mi-am pus pelerina albastră - cea care atîrnase peste parapet - căci era foarte călduroasă și vremea devenise rece. Dar nici nu mi-am mai dat seama cum e vremea mergînd spre reședința doctorului.

Știam unde stă, căci o lăsasem pe Damaris atunci cînd ne-am întors de la Knaresborough. Eu, personal, nu mai fusesem niciodată la el acasă. Cred că familiile Rockwell și Smith își făceau mai demult vizite reciproce dar, avînd în vedere boala doamnei Smith, asemenea vizite nu avuseseră loc de cînd sosisem eu la *Revels*.

Casa era așezată pe un teren cu o suprafață de un acru. Era o casă înaltă, îngustă și jaluzelele venețiene de la ferestre mi-au amintit de *Glen House*. În curtea din față erau brazi înalți ce umbreau casa. Pe ușă era o plăcuță de bronz cu numele doctorului pe ea. Am sunat și ușa mi-a fost deschisă de o servitoare căruntă cu o bonetă și un șorț foarte scrobite.

- Bună ziua. Doctorul este acasă?

- Intrați, vă rog. Îmi pare rău, dar nu este acasă. Poate doriți să-i lăsați un mesaj.

Fața îi era ca o mască și mi-am adus aminte că acesta fusese primul lucru pe care-l remarcasem și la Damaris. Dar eram atît de surescitată, încît totul îmi părea ciudat. Parcă eram o altă persoană, nu cea care fusesem de dimineață. Nu că aș fi crezut că eram nebună, dar sămînța neîncrederii era deja în mintea mea. Aș vrea să văd o femeie ce ar putea fi nepăsătoare cînd s-ar spune așa ceva despre ea.

Holul părea întunecat. Pe o masă era o plantă în ghiveci, o tavă de aramă pe care erau cîteva cărți de vizită, un creion și un carnet pentru notițe. Femeia îl luă, întrebîndu-mă:

- Ați putea să-mi spuneți cum vă numiți?

- Sînt doamna Rockwell.

- Oh! Părea uimită. Ați vrea să vină doctorul să vă vadă?

- Nu, aș vrea să-l văd aici.

- Mi-e teamă că aveți de așteptat cam o oră pînă se întoarce.

- Voi aștepta.

A înclinat din cap și a deschis o ușă spre o

cameră cu un aspect impersonal, probabil o sală de așteptare. Apoi m-am gândit că de fapt eram mai mult decît o pacientă. Doctorul îmi era prieten. Și o cunoșteam și pe fiica sa.

- Domnișoara Smith e acasă?

- Și dînsa a ieșit, doamnă.

- Atunci poate aș putea să o văd pe doamna Smith.

Servitoarea a părut puțin surprinsă și a spus:

- O voi anunța pe doamna Smith că sînteți aici.

A plecat și s-ă întors în cîteva minute spunîndu-mi că doamna Smith ar fi încîntată să mă primească.

Am urmat-o sus pe scară către o cameră mică. Jaluzelele erau lăsate și în cămin ardea focul. Lîngă cămin era o canapea pe care stătea întinsă o femeie. Deși era palidă și slabă, mi-am dat seama imediat că e mama lui Damaris, căci păstra încă urmele unei extraordinare frumuseți. Era învelită cu un șal iar mîinile ei păreau prea străvezii pentru o ființă vie.

- Doamna Rockwell, de la *Kirkland Revels*, mă anunță servitoarea în timp ce intram.

- Drăguț din partea dumitale că ai venit să mă vezi.

I-am luat mîna, dar i-am dat drumul cît am putut de repede. Era rece și lipicioasă.

- De fapt, am venit să-l văd pe doctor. Dar cum nu este aici, m-am gândit să întreb dacă mă puteți primi dumneavoastră.

- Mă bucur.

- Cum vă mai simțiți?

- Ca de obicei, mulțumesc. Mă pot plimba în zilele

bune prin cameră. Scările sînt peste puterile mele.

Mi-am amintit că Ruth îmi spusese că era ipohondră și că era un chin pentru doctor. Dar pe fața ei citeam suferință adevărată. Părea cu adevărat interesată de persoana mea.

- Am auzit că vei avea un copil.

- Cred că v-a spus doctorul.

- Oh, ... nu. Nu vorbește despre pacienții lui. Fiica mea mi-a spus.

- O văd destul de des cînd vine la *Revels*.

Fața femeii se luminează.

- Oh, da. Damaris vă îndrăgește pe toți cei de la *Revels*.

- Și noi pe ea. E fermecătoare.

- Are de fapt un singur defect. Ar fi trebuit să fie băiat.

- Chiar credeți? Și eu sper să am un băiat, dar nu m-ar deranja să fie fată.

- Nici mie nu mi-ar păsa.

Făceam conversație încercînd să uit de problemele mele, dar nu prea reușeam să mă concentrez. I-am spus totuși:

- Deci doctorul e cel căruia i-a părut rău.

- Aproape toți bărbații ambițioși își doresc fii. Vor să aibă urmași. Este o tragedie cînd sînt dezamăgiți. Spune-mi, te rog, ai pățit ceva?

- De ce mă întrebați?

- Mi s-a părut că arăți ca și cum ai fi pățit ceva.

- Vreau... vreau să-l consult pe doctor.

- Sigur că da. Doar pentru asta ai venit aici, nu-i așa? Nu va mai întîrzia mult.

Să vină odată, mă rugam în sinea mea. Trebuie

să-i vorbesc. Trebuie să-l fac să înțeleagă.

- Vrei să-l vezi de urgență, nu-i așa?

- Da, aș vrea.

- E în legătură cu sarcina, așa-i?

- Da.

- Mi-aduc aminte că și eu, de câte ori eram însărcinată, eram neliniștită.

- Nu știam că mai aveți copii, doamnă Smith.

- Doar Damaris mai trăiește. Am făcut multe încercări ca să am un fiu. Din păcate, nu am reușit. Am născut două fete dar au murit în timpul nașterii. Și am mai pierdut câteva sarcini în primele luni. Am mai avut o naștere acum patru ani... un băiat... născut mort. A fost o lovitură cumplită.

Deși nu-i vedeam bine fața, căci stătea cu spatele la lumină, am simțit o schimbare în expresia ei în timp ce-mi spunea:

- A fost dorința doctorului de a avea un fiu. În ultimii patru ani... de la nașterea aceluia băiat, eu nu m-am mai simțit bine.

Eram într-o stare de hipersensibilitate. Îngrijorată fiind de problema mea, mi-am dat totuși seama că și ea avea o problemă. Am simțit între noi o legătură pe care nu o înțelegeam prea bine dar pe care ea sigur o înțelegea. Era un sentiment ciudat. Mă întrebam deja dacă imaginația nu-mi juca feste. Dar am părăsit acest gând imediat ce mi-a venit.

Eram eu însămi, practică, cu picioarele pe pământ. Nimeni, mi-am spus hotărîtă - poate puțin cam prea hotărîtă - să nu încerce să mă convingă că eram nebună.

Își puse mâinile pe șalul ce-l purta, cu un aer de

resemnare.

- Un lucru e clar, a spus rîzînd ușor, nu mai pot încerca să am copii.

Conversația ajunsese la un punct mort. Aș fi vrut să fi rămas în acea sală de așteptare impersonală, așteptîndu-l pe doctor.

A încercat din nou să lege o discuție:

- Am fost mîhnită cînd am aflat de tragedia ce te-a lovit.

- Mulțumesc.

- Gabriel era o persoană fermecătoare. E greu de crezut...

- E imposibil de crezut ceea ce s-a spus despre el, m-am auzit replicînd cu vehemență.

- Ah! Mă bucur că nu crezi ce s-a spus. Mă întreb de ce nu te întorci la familia dumitale, să naști copilul acolo.

Am fost nedumerită căci am observat că obrajii i se coloraseră iar mîinile ei albe, înguste, îi tremurau. Ceva o tulbura și mi s-a părut că se întreba dacă să mi se confeseze. Dar încercam să mă stăpînesc și m-am gîndit disperată: "Oare de acum înainte va trebui mereu să-mi supraveghez reacțiile?"

- Copilul meu, dacă va fi băiat, va fi moștenitorul domeniului. E o tradiție ca toți copiii din familie să se nască la *Revels*.

S-a întins pe canapea și a închis ochii. Părea atît de bolnavă încît am crezut că a leșinat. M-am ridicat să sun clopoțelul dar chiar în acea clipă a intrat Damaris.

- Mamă! a strigat.

Arăta altfel, căci îi dispăruse de pe față acea mască pe care părea să o poarte. Arăta mai tânără, o fată minunată, plină de vitalitate. De-abia în acel moment mi-am dat seama că ținea foarte mult la mama sa. Expresia se schimbă când mă văzu.

- Dar, doamnă Rockwell! Ce...? Cum...?

- Am venit să-l văd pe doctor. Și cum trebuia să-l aștept, m-am gândit să profit de ocazie și să-i fac o vizită mamei tale.

- Oh, dar...

- De ce? Am făcut ceva ce nu trebuie? Îmi pare rău. Nu aveți voie să primiți musafiri?

- Ținând cont de starea sănătății ei, tata e foarte grijuliu cu ea.

- Îi este teamă că musafirii ar putea să o agite, sau... ce?

- Da, asta este. Are nevoie de liniște.

Damaris se îndreaptă spre mama ei, punându-i mâna pe frunte.

- Sînt bine, scumpa mea, a zis doamna Smith.

- Ai fruntea încinsă, mamă.

- Vreți să plec? am întrebat.

- Nu, te rog, a spus repede doamna Smith, dar Damaris a privit-o cu îndoială.

- Stai jos, continuă ea întorcîndu-se spre mine. Fiica mea e întotdeauna îngrijorată în ceea ce mă privește.

- Bănuiesc că la fel este și doctorul.

- Da... da, a spus Damaris.

- Mi-am închipuit că e așa, căci este atît de bun cu toți pacienții. Peste tot unde mă duc aud numai laude la adresa lui.

Doamna Smith se întinse din nou pe spate, cu ochii închiși.

- Da, da. Așa este. Toți au încredere în el, a continuat Damaris.

- Sper să se întoarcă curînd.

- Sînt sigură că s-ar fi grăbit dacă ar fi știut că îl așteptați.

Damaris se așeză lîngă mama, începînd să vorbească. Niciodată pînă atunci nu o auzisem vorbind atît de mult. A vorbit despre excursia noastră la Knaresborough și despre Crăciun. A vorbit despre bazar și despre alte activități ale comunității.

Așa ne-a găsit doctorul cînd a sosit acasă. I-am auzit pașii și ușa s-a deschis larg. Zîmbea, dar zîmbetul îi era diferit de cel obișnuit și mi-am dat seama că era mai tulburat decît îl văzusem vreodată.

- Doamna Rockwell! Ce surpriză!

- M-am hotărît să fac cunoștință cu doamna Smith în timp ce te așteptam.

Mi-a luat mîna și, pentru cîteva momente, mi-a ținut-o strîns într-a lui. Mi-am dat seama că încerca să-și recapete stăpînirea de sine. Apoi s-a dus spre canapeaua pe care stătea soția sa și i-a pus mîna pe frunte.

- Ești prea agitată, draga mea. S-a agitat mult?

Se uita spre Damaris și nu am putut să-i văd bine fața.

- Nu, tată.

Vocea lui Damaris era slabă ca și cum ar fi fost o fetiță nu prea sigură de ea.

S-a întors spre mine:

- Iartă-mă, doamnă Rockwell. Am fost îngrijorat

din două motive. Dumneata și soția mea. Ai venit să mă vezi. Ai ceva de discutat cu mine?

- Da, vreau să-ți vorbesc. Cred că e important.

- Foarte bine. Vom merge în sala de consultații. Mergem?

M-am ridicat și m-am apropiat de canapeaua doamnei Smith. I-am luat mâna rece și lipicioasă în mâna mea și în timp ce-mi luam la revedere mă întrebam ce se întâmpla cu ea.

Odată cu sosirea soțului ei se schimbase, nu-mi dădeam seama în ce fel, dar părea că un vâl îi acoperea expresia feței. Mi-am dat seama că doctorul avea s-o certe pentru că se agitase prea mult. Avea aerul unui copil care nu fusese cuminte.

Binele ei e preocuparea lui majoră, m-am gândit, ceea ce este normal. E atât de bun cu pacienții, încât este normal să fie bun mai ales cu ea.

Mi-am luat rămas bun de la Damaris și doctorul m-a condus în sala de consultații, a închis ușa și m-a așezat pe un scaun în fața biroului lui. M-am simțit puțin mai înviorată. Părea atât de bun, încât eram sigură că mă va ajuta.

- Ei, care-i necazul?

- Mi s-au întâmplat tot felul de lucruri ciudate, am izbucnit. Știi asta.

- Da, unele mi le-ai povestit chiar dumneata. Am auzit restul de la alții.

- Deci știi că am văzut un călugăr în dormitor.

- Știu ceea ce crezi că ai văzut.

- Deci, nu mă crezi.

A ridicat o mână.

- Hai să spunem că știu că l-ai văzut, dacă asta te

consolează.

- Nu vreau consolare, doctore Smith. Vreau ca oamenii să accepte că ceea ce spun este adevărat.

- Asta nu este întotdeauna ușor. Dar nu uita că sînt aici pentru ca să te ajut.

- Apoi au fost incidentele cu perdelele de la pat, cu vasul pentru încălzit și cu pelerina pusă pe parapet.

- Pelerina pe care o porți acum.

- Deci, știi chiar și asta!

- Trebuia să mi se spună. Știi, eu am grijă de sănătatea dumatăle.

- Și crezi că am inventat toate astea și că, de fapt, totul s-a întîmplat în imaginația mea?

A tăcut cîteva clipe și am insistat:

- Așa crezi? Așa crezi?

A ridicat o mîină.

- Hai să recapitulăm totul calm. Avem nevoie de calm, doamnă Rockwell. Ai nevoie de calm mai mult decît de orice altceva.

- Sînt calmă. Am doar nevoie ca oamenii să mă creadă.

- Doamnă Rockwell, sînt doctor și cunosc, din experiență, multe cazuri ciudate. Știu că pot să-ți vorbesc fără ascunzișuri.

- Deci nu mă crezi nebună?

- Nu folosi un asemenea cuvînt. Nu este nevoie.

- Nu mi-e frică de cuvinte cum nu mi-e frică nici de oamenii care se deghizează în călugări și-mi joacă feste.

A tăcut cîteva clipe apoi a zis:

- Treci printr-o perioadă dificilă. În corpul tău se

petrec schimbări. Uneori, cînd au loc asemenea schimbări fizice, se schimbă și personalitatea femeilor. Ai auzit, cred, că multe femei însărcinate au tot felul de capricii ciudate privind unele lucruri care înainte le erau indiferente.

- Țsta nu este un capriciu ciudat, am strigat. Trebuie să-ți spun că am venit aici deoarece știu că ai discutat despre mine cu doamna Grantley și amîndoi ați decis că sînt... dezechilibrată mintal.

- Ai auzit discuția! a spus și mi-am dat seama că era mirat.

Nu vroiam să o dau de gol pe mătușa Sarah, așa că am spus:

- Știu că ați discutat asta. Nu nega!

- Nu, a spus încet, ar fi o prostie din partea mea, nu-i așa?

- Deci ea și dumneata ați decis că sînt nebună.

- Nimic de felul acesta. Doamnă Rockwell, ești foarte agitată. Înainte de a fi gravidă nu te emoționezi așa ușor, nu-i așa? Asta e una dintre schimbările vizibile.

- Ce ai de gînd să faci cu mine? Să mă trimiți la Worstwhistle?

S-a uitat fix la mine dar nu a putut să-și schimbe expresia feței. Mi-am dat seama că la asta se gîndise. M-am simțit cuprinsă de furie și de... panică.

M-am ridicat dar a venit imediat lîngă mine. Și-a pus mîinile pe umerii mei și m-a forțat, ușor, să mă așez la loc.

- Ai înțeles greșit, mi-a spus, cu blîndețe. E o chestiune dureroasă pentru mine. Țin foarte mult la familia ta de la *Revels* și necazurile lor mă afectează

profund. Te rog să mă crezi că nici nu se pune problema, în această fază, să mergi la Worstwhistle.

L-am întrebat brusc:

- Atunci, în ce fază?

- Te rog, te rog, calmează-te. În... acel loc se face treabă bună. Știi că sînt un vizitator permanent al așezămîntului. În ultimele săptămîni ai fost foarte surescitată. Nu poți ascunde asta față de mine.

- Am fost surescitată deoarece cineva încearcă să mă facă să par isterică. Și cum îndrăznești să-mi vorbești de locul acela? Probabil că ești și dumneata nebun.

- Vreau doar să te ajut.

- Atunci află cine este persoana care-mi joacă toate aceste feste. Află cine a avut sutană de călugăr la petrecere. Poate descoperim cine o mai are încă.

- Te mai gîndești încă la acel incident nefericit?

- Sigur că mă gîndesc. A fost începutul.

- Doamnă Rockwell... Catherine... vreau să fiu prietenul dumitale. Nu te îndoiești de asta, nu-i așa?

Am privit acei ochi negri plini de blîndețe.

- M-a interesat persoana ta încă de cînd Gabriel te-a adus la *Revels*. Și cînd tatăl tău a venit la înmormîntare, am văzut cum stau lucrurile între voi. Asta m-a mișcat profund. Părai atît de... vulnerabilă! Dar sînt, poate, prea sincer.

- Vreau să aud ce ai de spus. Nu vreau să îmi ascunzi nimic.

- Catherine, aș vrea să ai încredere în mine. Îmi doresc tare mult să te pot ajuta în perioada asta dificilă. Damaris e doar cu puțin mai tînără decît tine

și de multe ori, cînd v-am văzut împreună, mi-am dorit ca și tu să fii fiica mea. Una din dorințele mele cele mai arzătoare a fost să fiu tatăl unei familii numeroase. Dar văd că ești nerăbdătoare. Pe scurt, sentimentele mele față de tine au fost ca pentru fiica mea și am sperat să ai încredere în mine așa încît să te pot ajuta.

- Cea mai bună cale de a mă ajuta este de a găsi persoana ce a venit în dormitorul meu, deghizată în călugăr. Dacă găsești acea persoană, nu mai am nevoie de alt ajutor.

Mă privi trist, clătinînd din cap.

- Ce vrei să sugerezi? l-am întreat.

- Atît doar, că aș vrea să-mi încredințezi necazurile tale ca și cum le-ai încredințat tatălui tău.

A ezitat, a dat din umeri și a adăugat:

- Cum ai fi făcut dacă ai fi avut un tată mai apropiat decît îți este tatăl tău. Aș fi bucuros să te pot proteja.

- Deci, crezi că cineva mă amenință?

- Ceva este. Ar putea fi ereditatea. S-ar putea...

- Nu înțeleg.

- Poate că am spus prea multe.

- Nimeni nu-mi spune chiar totul. Dacă aș ști tot ce gîndesc oamenii despre mine, aș putea să vă dovedesc că vă înșelați cînd mă considerați... dezechilibrată.

- Dar acum știi că vreau să te ajut. Sper să mă consideri nu doar doctor, ci și prieten.

l-am zărit neliniștea din ochi și am fost profund mișcată. Observase indiferența tatălui meu față de mine și probabil că-mi trădasem durerea datorată

acestei situații. Îmi spusese că eram vulnerabilă. Înainte, nu m-aș fi gândit la mine în felul acesta, dar începusem să îmi dau seama că așa era. Tînjeam după afecțiunea ce nu o avusesem niciodată. Unchiul Dick mă iubea, dar în această importantă criză a vieții mele, nu era alături de mine. Doctorul Smith îmi oferea simpatia sa și, odată cu ea, acea alinare părintească ce-mi lipsise atît de mult.

- Ești foarte bun cu mine, i-am spus.

O undă de mulțumire i se așternu pe față. Se apropie și mă bătu ușor pe mîină. Apoi, dintr-o dată deveni serios.

- Catherine, mi-a spus pe un ton ce arăta că-și cîntărește fiecare cuvînt, cu puțin timp în urmă mi-ai spus că vrei să fiu foarte sincer cu tine. Te-am convins, sper, că liniștea ta mă preocupă. Vreau să știi că am o datorie foarte mare de plătit familiei Rockwell. Am să-ți povestesc ceva, un lucru nu foarte cunoscut, ca să-mi înțelegi devotamentul profund față de familia din care faci parte. S-ar putea să-ți amintești că mi-am început viața fiind un copil nedorit, un orfan sărac căruia cineva bogat i-a dat posibilitatea să învețe și să devină ceea ce dorea. Acest om a fost un Rockwell - Sir Matthew. Vezi, deci, că n-aș putea uita ceea ce datorez acestei familii, lui Sir Matthew în special.

- Am înțeles, am murmurat.

- Dorește ca nepotul său să se nască puternic și sănătos. Vreau ca totul să fie în regulă. Trebuie să ai grijă de tine. Draga mea Catherine, trebuie să ai încredere în mine. *Trebuie* să mă lași să am grijă de tine. Și mai este ceva ce nu știi. Mă tot întreb dacă

să-ți spun sau nu.

- Trebuie, trebuie să-mi spui.

- Oh, Catherine, îți va fi greu cînd vei afla. Vei dori să nu-ți fi spus. Mă întreb acum, ca și în alte dăți, dacă este înțelept sau nu să-ți spun.

- Te rog, spune-mi. Nu vreau să bîjbîi în întuneric.

- Te simți în stare să auzi ce am de spus, Catherine?

- Sigur că da, singurele lucruri pe care nu le suport sînt minciunile și secretele. Voi afla cine-mi face toate astea.

- Te voi ajuta, Catherine.

- Atunci, spune-mi despre ce este vorba.

Ezita încă. Apoi a spus:

- Cred că-ți dai seama că-ți spun pentru a înțelege că trebuie să-mi ascuți sfaturile.

- Îți voi asculta sfaturile, dar spune-mi odată!

Tăcea încă, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele. Apoi, brusc, a început să vorbească iute, ca și cum cuvintele ar fi dat buzna.

- Știi, Catherine, că de cîțiva ani mi-am făcut obiceiul să merg la Worstwhistle.

- Da, și?

- Știi ce-i acolo, nu-i așa?

- Sigur că știu.

- Am o funcție în Consiliul instituției, așa că am acces la dosarele pacienților. Ca doctor...

- Bineînțeles, l-am întrerupt.

- O rudă de-a ta apropiată se află acolo, Catherine. Nu știu dacă știi asta... de fapt, sînt sigur că nu știi. Mama ta este pacientă acolo de șaptesprezece ani.

L-am privit fix. Aveam senzația că pereții camerei urmau să se prăbușească peste mine iar urechile îmi țiuiau. Se părea că această cameră, biroul și omul cu ochi blînzi din fața mea se topesc și, în locul lor, apare o casă întunecată, nu din cauza jaluzelelor venețiene totdeauna trase, ci din cauza unei tragedii necrutătoare. Auzeam o voce strigînd în noapte: "Cathy, întoarce-te la mine, Cathy". Și l-am văzut, parcă, pe tatăl meu dispărînd în fiecare lună și întorcîndu-se acasă trist, melancolic și fără speranță.

- Da, continuă doctorul, mi-e teamă că așa este. Mi s-a spus că tatăl tău e foarte devotat soției sale și că face în mod regulat vizite la instituție. Uneori, Catherine, ea își dă seama cine este. Alteori, pare să nu-l recunoască. Are o păpușă. Uneori își dă seama că este o păpușă, alteori crede că este un copil... adică tu, Catherine. Fac totul pentru ea la Worstwhistie, dar nu va părăsi niciodată instituția. Catherine, înțelegi ce vreau să spun? Uneori, sămînța răului se transmite mai departe. Te rog, nu mă privi atît de... șocată. Îți spun că putem avea grijă de tine... că putem să te ajutăm. Asta vreau să fac: să te ajut. Poți să ai încredere în mine, Catherine.

Mi-am prins fața în mîini și am început să mă rog: "Oh, Doamne, nu lăsa să fie adevărat. E doar un coșmar".

Doctorul se ridicase și venise lîngă scaunul meu. M-a luat după umeri.

- Vom lupta, Catherine. Vom lupta împreună.

Cuvîntul "luptă" se pare că m-a ajutat. Să lupt pentru ceea ce doream era o trăsătură a vieții mele. Mă gîndeam la viziunile ce le avusesem. Perdeaua

patului meu fusese trasă. Cine o trăsesese? Prin ușă simțisem o undă de curent. Nu puteam să accept teoria că fusesem o victimă a iluziei.

A observat schimbarea din atitudinea mea.

- Nu mă crezi, Catherine, nu-i așa?

Vocea mi-a sunat fermă când i-am spus:

- Știu doar că cineva vrea să ne facă rău, mie și copilului.

- Și crezi că așa putea fi atât de crud încât să inventez o asemenea poveste despre mama ta?

Nu i-am răspuns. Absențele de acasă ale tatălui meu se explicau. De unde să fi știut asta? Și totuși...fusesem lăsată să cred că mama murise. Presupunând că mama era într-adevăr închisă în acel loc, nu însemna totuși că și mintea mea o luase razna. Nu dădusem niciodată semne de isterie. Chiar și când fusesem supusă la toate aceste încercări grele, dădusem dovadă de tot calmul posibil. Eram sigură că oricare ar fi fost starea mamei mele, nu-i moșteneam nebunia.

- Oh, Catherine, mă încînți. Ești foarte puternică. Sper că vom trece peste toate astea. Crede-mă, este adevărat că mama ta este de șaptesprezece ani la Worstwhistle. Accepti asta, nu-i așa, fiindcă îți dai seama că nu ți-aș fi spus dacă nu aș fi fost absolut sigur. Dar nu accepti faptul că ai moștenit de la ea sămînța nebuniei. Asta ne ajută. Vom lupta împreună.

L-am privit drept în față și i-am spus ferm:

- Nimic nu mă va convinge că toate acele lucruri care mi s-au întîmplat de când am venit la *Revels* au fost doar imaginație.

A aprobat.

- Atunci, draga mea, trebuie să aflăm cine este în spatele acestor întâmplări. Bănuiești pe cineva?

- Am descoperit că mai multe persoane au avut sutane de călugăr la acel spectacol de acum cinci ani. Și Luke, și Simon au avut câte unul. Și amîndoi sînt potențiali moștenitori ai domeniului.

A dat din cap și a murmurat:

- Dacă cineva încearcă să-ți facă rău în mod deliberat...

- Asta vrea, am spus vehement, asta vrea.

- Catherine, emoțiile te-au copleșit. Aș vrea să pleci acasă și să te odihnești.

Mi-am dat seama că eram într-adevăr epuizată și am spus:

- Aș vrea să fiu acasă. Aș vrea să fiu în camera mea... singură, să mă odihnesc și să mă gîndesc la toate astea.

- Te-aș conduce eu, dar mai am de văzut un pacient.

- Nu vreau ca cei de acasă să afle că am fost aici. Vreau să merg acasă și să mă comport ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

- Deci nu vrei să le spui nimic.

- Pentru moment, nu. Vreau mai întii să mă gîndesc.

- Ești foarte curajoasă, Catherine.

- Aș vrea să fi fost mai înțeleaptă.

- Cred că ești foarte înțeleaptă. Te rog, totuși, ceva.

- Ce?

- Îi dai voie lui Damaris să te însoțească pînă

acasă?

- Nu este nevoie.

- Ai spus că ai să-mi ascuți sfaturile, iar ceea ce ai aflat despre mama ta a fost un șoc pentru tine. Te rog, fă așa cum îți spun.

- Bine. Dacă Damaris nu are nimic împotriva...

- Bineînțeles că nu are. Va fi încântată. Așteaptă puțin, să merg să-i spun. Dar mai întâi îți voi da un pic de coniac. Te rog, fără proteste. Îți va prinde bine.

S-a dus la un bufet și a scos două pahare. A umplut câte unul pentru fiecare dintre noi, a ridicat paharul și mi-a zîmbit:

- Catherine, vei depăși totul cu bine. Ai încredere în mine. Spune-mi tot ce descoperi și crezi că este mai important. Știi cât de mult vreau să te ajut.

- Mulțumesc, dar nu pot bea atît de mult.

- Nu-i nimic. Ai băut puțin și cred că ți-a ajutat. Acum mă duc să o caut pe Damaris.

A plecat și nu sînt sigură cît timp am rămas singură. Mă tot gîndeam la tata părăsind *Glen House* și întorcîndu-se în ziua următoare. Petrecea, probabil, o noapte în apropierea acelei instituții. Și apoi încerca să își revină înainte de a se întoarce acasă. Acesta era deci motivul pentru care căminul nostru părea atît de mohorit. Aceasta era, deci, cauza pentru care am dorit totdeauna să evadez de acolo. Ar fi trebuit să mă prevină, să mă pregătească. Dar poate a fost mai bine că n-am știut. Ar fi fost și mai bine dacă nu aș fi aflat niciodată.

Damaris a intrat în cameră însoțită de tatăl ei.

Purta un palton gros cu blană la gît, iar în mîini ținea un manșon. Mî s-a părut că era îmbufnată și că nu prea avea chef să mă însoțească, așa că am început să protestez, spunîndu-le că nu am nevoie de însoțitor. Dar doctorul era hotărît:

- Lui Damaris i-ar prinde bine o plimbare.

Mi-a zîmbit ca și cînd totul ar fi fost normal, ca și cum dezvăluirile lui nu m-ar fi făcut să-mi pierd încrederea în mine însămi.

- Ești gata? m-a întrebat Damaris.

- Da, sînt gata.

Doctorul mi-a strîns, grav, mîna. Mi-a spus că, dat fiind că nu dormeam bine, ar trebui să iau un sedativ în acea seară, lăsînd să se înțeleagă că acesta era motivul vizitei mele. Am luat sticluța cu sedativul și am pus-o în buzunarul pelerinei.

Am plecat împreună cu Damaris.

- Ce frig este, mi-a spus. Dacă o ține tot așa, pînă dimineață va ninge.

Vîntul îi rumenise fața și arăta minunat, cu pălăria ei mică, tivită cu aceeași blană ca manșonul și gulerul.

- S-o luăm prin crîng, mi-a spus. Drumul e puțin mai lung, dar scăpăm de vînt.

Mergeam ca în somn. Nici nu observam pe unde mergeam. Nu puteam să-mi scot din minte ceea ce îmi spusese doctorul și, cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît mi se părea mai veridic. Ne-am oprit la adăpostul unor copaci, căci Damaris a spus că-i intrase o piatră în cizmă și o rănea. S-a așezat pe un trunchi de copac căzut, și-a scos cizma, a scuturat-o și s-a încălțat la loc. Se înroșise de efort, închizîndu-

și nasturii cizmei. Am pornit, dar cizma continua să o deranjeze. S-a așezat pe iarbă, repetînd operația.

- Cred că este o bucățică de cremene, mi-a spus. Asta trebuie să fie!

A luat-o și a aruncat-o în iarbă.

- E uluitor cum ceva atît de mic poate produce atîta disconfort. Oh, Doamne, nasturii ăștia!

- Lasă-mă să te ajut.

- Nu, mă descurc și singură.

S-a mai luptat puțin cu nasturii, apoi m-a privit și a zis:

- Mă bucur că ai cunoscut-o pe mama. I-a făcut mare plăcere să te întâlnească.

- Tatăl tău pare îngrijorat din pricina ei.

- Da, este îngrijorat pentru toți pacienții săi.

- Iar ea este, desigur, un pacient foarte special, am adăugat.

- Trebuie să avem grijă de ea să nu facă eforturi prea mari.

M-am gîndit la vorbele lui Ruth, care spunea că era, probabil, o ipohondră și că doctorul se implica atît de mult în viața sa profesională din cauza vieții ce-o ducea alături de ea. Dar, în timp ce stăteam acolo, printre copaci, în mintea mea nu era decît un gînd: era, oare, adevărat? Totul se potrivea atît de bine! Știam că este adevărat. Și atunci? Întrebarea venea de la sine: eram, oare, la fel ca mama?

Acolo, în pădure, în acea zi de decembrie, mă simțeam mai mult ca oricînd aproape de disperare. Dar nu ajunsesem încă la capătul suferințelor. Asta era clar, dar în acel moment mă gîndeam că nu se putea întîmpla nimic mai rău.

Damaris și-a încheiat cizma, și-a băgat mîinile în manșon și am pornit. Am fost surprinsă văzînd că ieșim din crîng pe una din laturile mănăstirii și că, pentru a ajunge la *Revels*, trebuia să o luăm printre ruine.

- Știi că acesta este unul din locurile tale favorite, a spus Damaris.

- A fost. A trecut ceva timp de cînd n-am mai fost pe aici.

Mi-am dat seama că după amiaza era pe sfîrșite și că, într-o oră sau două, avea să se facă întuneric.

- Te va însoți Luke pînă acasă, i-am spus.

- Poate, mi-a răspuns.

Printre ruine părea mai întuneric. Era normal, din cauza umbrelor aruncate de blocurile de piatră. Am trecut de bazinul pentru pește și eram în mijlocul mănăstirii, cînd am văzut călugărul. Trecea prin ceea ce mai rămăsese din arcadă. Mergea repede, fără să facă nici un zgomot. Arăta exact cum arătase cînd stătuse la capătul patului meu.

Am strigat:

- Damaris! Acolo! Privește!

La sunetul vocii mele, arătarea s-a oprit și, întorcîndu-se, a luat-o înapoi. Silueta i-a dispărut în spatele unuia dintre pilonii arcadei. Apoi am văzut din nou cum se mișca, dispărînd printre ruine. L-am privit fascinată, plină de groază, incapabilă să fac o mișcare. Am țipat:

- Repede! Trebuie să-l prindem.

Damaris m-a luat de braț, trăgîndu-mă înapoi.

- Dar nu avem timp de pierdut, o să-l pierdem! Este undeva aici, în mănăstire. Trebuie să-l găsim.

De data asta, nu trebuie să scape.

- Te rog, Catherine, mi-e frică.

- Dar trebuie să-l găsim!

Am pornit nesigură spre arcadă, dar Damaris m-a tras înapoi.

- Să mergem acasă! Să mergem imediat acasă!

M-am întors către ea:

- L-ai văzut și tu, am zis triumfătoare. Acum putem să le spunem tuturor. L-ai văzut și tu!

- Trebuie să mergem la *Revels*. Acum, imediat!

- Dar...

Mi-am dat seama că nu l-am fi putut prinde, căci se mișca mult mai repede decât noi. Dar nu era chiar atât de important. Îl mai văzuse cineva și jubilam. Ușurarea ce m-a cuprins, după panica prin care trecusem, a fost aproape de nesuportat. Abia acum îmi dădeam seama cât fusesem de îngrozită. Dar nu mai aveam de ce să mă tem. Îl mai văzuse cineva. Damaris mă trăgea printre ruine și am zărit casa.

- Oh, Damaris, ce bine-mi pare că s-a întâmplat acum... că ai văzut și tu.

S-a întors spre mine și vorbele ei m-au făcut să mă simt ca și cum aș fi fost aruncată în apă rece.

- Ce ai văzut, Catherine?

- Damaris, ce vrei să spui?

- Erai foarte agitată. Ai văzut ceva, nu-i așa?

- Să nu-mi spui că tu n-ai văzut nimic!

- N-a fost nimic, Catherine. N-a fost nimic.

M-am întors spre ea. Clocoteam de mînie. Cred că i-am luat brațul și am scuturat-o.

- Minți! am țipat. Te prefaci.

A dat din cap, ca și cum era gata să izbucnească

în plîns.

- Nu, Catherine, nu. Aș vrea să fie așa. Aș fi vrut să văd și eu, dacă asta înseamnă atât de mult pentru tine.

- L-ai văzut! Știu că l-ai văzut!

- N-am văzut nimic. *N-a fost* nimic.

- Deci, ești și tu implicată în toate astea, i-am spus rece.

- În ce, Catherine? În ce? m-a întrebat cu milă.

- De ce m-ai dus la mănăstire? Pentru că știai că va fi acolo. Și că vei spune că n-ai văzut nimic. Ca să le poți spune că sînt nebună.

Îmi pierdeam controlul, căci eram tot mai înfricoșată. Admisesem că mi-era frică, chiar în momentul cînd credeam că nu mai aveam motive de teamă.

M-a luat de braț, dar am îndepărtat-o.

- N-am nevoie de ajutorul tău. Nu vreau ajutorul tău. Pleacă! Cel puțin, ai dovedit că ești complice!

Am pornit nesigură. Nu puteam să mă mișc prea repede. Era ca și cum copilul ce-l purtam protesta.

Am intrat în casă. Totul părea liniștit. Am urcat în camera mea, m-am întins pe pat și am stat așa pînă s-a întunecat. Mary-Jane a venit să mă întrebe dacă doream să-mi aducă cina sus. I-am spus că nu îmi era foame și că eram doar foarte obosită. I-am spus să plece și am încuiat ușa. Eram în culmea disperării. Apoi am luat o porție din sedativul doctorului și am căzut într-un somn binecuvîntat.

capitolul 6

Există o anume însușire ce pare să se dezvolte foarte puternic la o femeie însărcinată: un fel de instinct extraordinar, ce o însoțește permanent. Își protejează copilul cu toată puterea de care este capabilă și, cu cât se îndârjește mai tare s-o facă, cu atât forța ei pare să crească.

A doua zi dimineață m-am trezit refăcută după somnul neîntrerupt datorat sedativului prescris de doctor. Evenimentele zilei precedente mi-au revenit însă imediat în minte, dîndu-mi senzația că mă aflam la intrarea într-un tunel întunecos, în care mi-ar fi fost fatal să intru, dar în care un suflu perfid părea să mă tragă încet.

Dar existența copilului îmi reveni imediat în minte. Oriunde mergeam, trebuia să mergă și el, iar tot ceea ce mi se întîmpla îl afecta și pe el. Aveam să lupt împotriva a ceea ce amenința să mă distrugă - nu doar pentru protecția mea, ci de dragul cuiva mult mai de preț pentru mine.

Cînd Mary-Jane a intrat să-mi aducă micul dejun, n-a părut să observe nimic schimbat la mine și am avut sentimentul unei prime victorii. Eram îngrozită la gîndul că nu puteam ascunde frica ce, cu o zi înainte, aproape mă paralizase.

- E o dimineață minunată, doamnă.

- Serios?

- Mai bate un pic vîntul, dar e un soare grozav.

- Mă bucur.

Am închis din nou ochii și a ieșit.

Simțeam că mi-era imposibil să mănînc, dar am reușit să iau cîteva înghițituri.

Soarele și-a trimis o rază palidă spre patul meu, înveselindu-mă; mi s-a părut un simbol. Mi-am reamintit că soarele este întotdeauna sus, pe cer, chiar dacă norii îl mai acoperă din cînd în cînd; există întotdeauna o cale de a rezolva orice problemă, chiar dacă ignoranța poate uneori s-o ascundă.

Îmi doream să pot vedea totul foarte limpede. În sufletul meu știam că ceea ce văzusem fusese realitate, nu rodul imaginației. Trebuia să existe undeva o explicație, deși părea de nepătruns.

Damaris era, în mod sigur, implicată în complotul împotriva mea; era foarte logic să fie deoarece, dacă Luke vroia să mă sperie astfel încît să dau naștere unui copil mort, iar Damaris urma să fie soția lui Luke, era rezonabil să presupun că-l ajută. Dar era, oare, posibil, ca acești doi tineri să poată plănuî, atît de diabolic, o crimă? Căci *ar fi* fost o crimă, chiar dacă copilul încă nu se născuse.

Am încercat să revăd clar situația și să mă gîndesc ce era de făcut. Primul gînd a fost că aș putea să mă întorc la tatăl meu. Am alungat însă, imediat, această idee. Aș fi nevoită să invoc un motiv. Ar însemna să spun: "Cineva de aici, de la Revels, vrea să mă aducă în pragul nebuniei. De aceea trebuie să plec". Însemna să-mi recunosc frica

și dacă, măcar pentru o clipă, acceptam ideea că aveam halucinații, ar fi fost primii pași pe calea pe care cineva încerca să mă împingă.

Mă gîndeam că n-aș fi fost în stare să suport atmosfera solemnă, morbidă, din casa tatălui meu. Și atunci m-am hotărît: n-aș fi putut să-mi regăsesc liniștea pînă ce nu elucidam acest mister. Deci nu era ceva de care aș fi putut fugi. Eram hotărîtă să-mi intensific efortul pentru a-l descoperi pe cel ce mă persecuta. Era o datorie față de mine, dar și față de copilul meu.

Acum trebuia să-mi fac un plan concret și m-am hotărît să-i spun totul lui Hagar. Aș fi preferat să acționez singură, dar era imposibil, deoarece mă hotărîsem ca primul pas să fie un drum la Worstwhistle, pentru a verifica ceea ce îmi spusese doctorul Smith. Nu puteam ruga pe nimeni de la *Revels* să mă ducă acolo cu trăsura, așa că trebuia să apelez la Hagar.

După ce m-am spălat și m-am îmbrăcat, am pornit imediat spre *Kelly Grange*. Am ajuns acolo pe la zece și jumătate, ducîndu-mă direct la Hagar să-i povestesc ce îmi spusese doctorul Smith.

M-a ascultat foarte atentă și, după ce am terminat povestirea, mi-a zis:

- Simon o să te ducă acolo chiar acum. Sînt de acord cu tine că ăsta trebuie să fie primul pas.

A sunat după Dawson, spunîndu-i să-l cheme imediat pe Simon. Eram puțin îngrijorată, amintindu-mi de suspiciunile mele față de el, dar trebuia să ajung la Worstwhistle chiar dacă însemna un risc. Dar îndoielile mi s-au pulberat de îndată ce a intrat

în cameră, simțindu-mă rușinată că am putut nutri asemenea sentimente. Era influența pe care el începuse s-o aibă asupra mea.

A fost foarte surprins când Hagar i-a povestit ce mi se întâmplase.

- Ar fi bine să mergem imediat la Worstwhistle.

- O să trimit pe cineva la *Revels* să anunțe că iei prânzul cu mine, a spus Hagar.

M-am bucurat, căci absența mea le-ar fi trezit curiozitatea.

Un sfert de oră mai târziu, eram amîndoi în drum spre Worstwhistle. N-am schimbat prea multe vorbe pe drum, fiindu-i recunoscătoare că-mi intuise starea de spirit. Nu mă puteam gândi decît la întrevederea ce mă aștepta și care însemna atît de mult pentru mine. Îmi tot aminteam de disparițiile tatălui meu, de tristețea permanentă ce părea să-l înconjoare și nu mă puteam opri să cred că era adevărat ce-mi spusese doctorul.

Am ajuns pe la prînz la Worstwhistle. Era o clădire din piatră gri ce mi se părea ca o închisoare. Era o închisoare, mi-am zis - ziduri de piatră între care nefericiții își trăiau viața tulbure, pînă la moarte. Era, oare, posibil, ca propria mea mamă să facă parte dintre acești amărîți și să existe, într-adevăr, un complot pentru a mă închide aici, prizonieră? Eram hotărîtă să nu se întîmple niciodată așa ceva.

De jur împrejurul clădirii era un zid înalt și, cînd ne-am apropiat de porțile masive din fier forjat, portarul ieși să ne întrebe pe cine căutam.

Simon i-a răspuns pe un ton autoritar că doream să vorbim cu directorul.

- Aveți stabilită o întâlnire, domnule?

- Este o problemă extrem de importantă, a replicat Simon, aruncându-i o monedă.

N-am fost sigură dacă moneda sau manierele lui Simon l-au convins, dar ne-a deschis porțile și ne-am continuat drumul pe aleea de pietriș ce ducea spre clădirea principală.

Un bărbat în livrea mă ajută să cobor.

- Cine are grijă de cal? l-a întrebat Simon.

Portarul strigă după un băiat ce-și făcu imediat apariția și care luă în grijă calul în timp ce ne îndreptam spre intrare, însoțiți de bărbatul în livrea.

- Vrei să-l anunți pe director că dorim să-l vedem imediat, pentru o problemă extrem de urgentă?

Am fost din nou recunoscătoare aroganței lui autoritare, ce-i făcea pe cei din jur să-i dea imediat ascultare.

Am fost conduși într-un hol pavat cu dale din piatră; focul ce ardea în șemineu nu reușea însă să încălzească încăperea și am simțit imediat răcoarea. Probabil, însă, că era mai degrabă o reacție psihică decât una fizică.

Tremuram. Simon a observat, căci m-a luat imediat de braț.

- Vă rog să luați loc aici, domnule, a zis bărbatul, în timp ce deschidea o ușă din dreapta noastră, prin care am zărit o cameră înaltă, cu pereți văruiți în alb, o masă masivă și câteva scaune. Numele dumneavoastră, domnule?

- Dînsa e doamna Rockwell de la *Kirkland Revels*, iar eu sînt domnul Redvers.

- Ați spus că aveți fixată o întâlnire, domnule?

- N-am spus asta.

- De obicei, așa se procedează, domnule.

- Sîntem presați de timp și problema e urgentă. Te rog, du-te și spune-i directorului că sîntem aici.

După plecarea lui, Simon îmi zîmbi:

- Ai crede că dorim să ne întîlnim cu Regina.

Apoi, fața i se destinse într-o expresie de tandrețe pe care nu o mai observasem pînă atunci decît, poate, cînd o privea pe Hagar.

- Curaj! Chiar dacă e adevărat, nu e sfîrșitul lumii.

- Mă bucur că ai venit cu mine, m-am trezit spunînd, fără să vreau.

Îmi luă mîna și mi-o strînse cu putere. Era un gest prin care vroia să-mi spună că nu eram oameni iraționali, cu comportament prostesc și, deci, eram perfect în stare să vedem lucrurile calm.

M-am îndepărtat de el, nefiind capabilă să-mi controlez emoția. M-am dus spre fereastră și am privit afară, gîndindu-mă la toți cei ce erau închiși acolo. Așa era toată lumea lor. Priveau în grădină și spre cîmpurile din spate - dacă li se permitea să privească pe fereastră - și asta era tot ce știau despre viață. Unii, ca mama mea, erau aici de ani întregi - șaptesprezece ani. Dar, poate, erau ținuți complet izolați. Poate nu vedeau nici măcar grădina și cîmpurile.

Mi s-a părut că a trecut mult timp pînă la întoarcerea bărbatului, care ne-a zis:

- Vă rog să poftiți pe aici.

În timp ce-l urmam în sus, pe scări, și apoi pe coridor, am observat ferestre prevăzute cu gratii și am simțit cum încep să tremur. Era exact ca la o

închisoare. Apoi portarul a ciocănit la o ușă pe care era scris "DIRECTOR".

- Intrați, se auzi o voce și Simon, luându-mă de braț, m-a condus în cameră.

Pereteii, văruiți cîndva în alb, erau gri, iar linoleumul era tocit la maximum. Era o încăpere rece și tristă. Un bărbat stătea la un birou; avea o față cenușie, obosită, iar în privire i se citea nemulțumirea - probabil, pentru că îndrăznisem să dăm buzna fără a avea fixată o întîlnire.

- Vă rog să luați loc, a zis, după ce a ieșit bărbatul în livree. Am înțeles că e o problemă urgentă.

- Pentru noi este extrem de urgentă, a răspuns Simon.

Am intervenit.

- E frumos din partea dumneavoastră că ne-ați primit. Sînt doamna Rockwell, iar înainte de căsătorie mă numeam Catherine Corder.

- Ah!

Expresia de înțelegere ce-i apăruse pe față era o lovitură ce-mi năruia toate speranțele. L-am întrebat:

- Aveți aici o pacientă cu acest nume?

- Da.

M-am uitat spre Simon și, oricît încercam, nu mai puteam scoate o vorbă. Gîtul mi se uscaseră complet.

- Știți, continuă Simon, doamna Rockwell a aflat abia foarte recent că ar putea fi aici o persoană Catherine Corder. Are motive să creadă că ar putea fi mama ei. Întotdeauna a crezut că mama ei a murit cînd ea era foarte mică. Evident, ar dori să știe dacă doamna Catherine Corder, din această instituție, este mama sa.

- După cum probabil știți, informațiile despre pacienți sînt confidențiale.

- Ne dăm seama de asta, continuă Simon. Dar nici chiar în cazul unei relații de rudenie atît de strînse nu puteți să furnizați o astfel de informație?

- Întîi ar fi necesar să se dovedească această legătură de rudenie.

Am izbucnit:

- Înainte de căsătorie mă numeam Catherine Corder. Tatăl meu este Mervyn Corder de la *Glen House*, Glengreen, aproape de Harrogate. Vă rog, spuneți-mi dacă pacienta de aici, care se numește exact ca mine, este mama mea!

Directorul ezită, apoi zise:

- Nu vă pot spune nimic, în afară de faptul că avem aici o pacientă cu acest nume. Nu e un nume atît de rar. Bănuiesc că tatăl dumneavoastră vă va putea răspunde la întrebare.

Am privit spre Simon, care a continuat:

- Am considerat că are dreptul să știe, în cazul unei relații atît de strînse

- După cum v-am mai spus, legătura trebuie mai întîi dovedită. Nu consider că am dreptul să trădez încrederea acordată de rudele pacienților.

- Spuneți-mi, am strigat vehement, soțul ei vine să o viziteze periodic, în fiecare lună?

- Multe rude ale pacienților noștri fac vizite periodice.

Ne privea cu răceală și, evident, era de neînduplecat. Simon era disperat, dar nu-l putea clinti din decizia lui.

- Aș putea s-o văd...? am început.

- În nici un caz. E imposibil.

Simon mă privi neputincios:

- Un singur lucru mai poți face: să-i scrii tatălui tău.

- Aveți perfectă dreptate, a răspuns directorul, în timp ce se ridica de pe scaun pentru a ne arăta că ne acordase destul din timpul său. Pacienta a fost adusă aici de soțul ei și, dacă vă va permite să o vedeți, noi nu o să avem nimic împotriva. Bineînțeles, dacă se va simți suficient de bine atunci când veți veni. Asta e tot ce pot face pentru dumneavoastră.

A sunat din clopoțel și bărbatul în livrea a apărut din nou, pentru a ne conduce.

Pe drum am avut tot timpul un sentiment de frustrare. Simon n-a scos nici un cuvânt pînă ce am parcurs aproape o milă. Apoi a oprit. Eram pe o alee deasupra căreia, pe perioada verii, ramurile copacilor formau o arcadă de verdeață; acum însă, printre crengile închise la culoare se vedea cerul bleu-gri și norii alungați de vînt. Nici nu simțeam vîntul. Cred că nici Simon. S-a întors spre mine, punîndu-și brațul în spatele meu, fără să mă atingă.

- Ești deprimată, îmi zise el.

- Te miră?

- N-a fost chiar edificator.

- A fost suficient. Există acolo o Catherine Corder. Asta e sigur.

- Ar putea să nu aibă nici o legătură cu tine.

- Ar fi o coincidență prea mare, să nu aibă. Nu ți-am spus că tata obișnuia să dispară periodic, nu-i așa? Nu știam unde se duce. Credeam că se duce la

vreo femeie! Acum știi că mergea la Worstwhistle, am zis, cu un rîs forțat.

- Nu poți fi sigură de asta.

- Ceva-mi spune că am dreptate. Nu uita, doctorul Smith i-a văzut dosarul și mi-a spus că e mama mea.

Simon a rămas tăcut cîteva secunde, apoi a zis:

- Catherine, nu ești tu însăși, dacă te lași pradă deznădejzii.

Am remarcat că renunțase la "doamnă" și asta, probabil, era un semn al schimbării relației dintre noi.

- Tu n-ai fi disperat dacă toate astea ți s-ar fi întîmplat ție?

- Cea mai bună metodă să te aperi de ceva ce te înspăimîntă este să privești acel ceva drept în față.

- Asta și fac.

- Ei bine, care ar fi lucrul cel mai rău care s-ar putea întîmpla?

- Ca o altă Catherine Corder să fie dusă în acel loc, iar copilul ei să se nască acolo.

- N-o să lăsăm să se întîmple așa ceva. Nimeni nu ar putea să facă asta, nu-i așa?

- N-ar putea? Chiar dacă doctorul este convins că ar fi cel mai potrivit loc pentru mine?

- Dar e absurd! Nu cunosc pe nimeni atît de sănătos la minte ca tine. Ești la fel de sănătoasă la minte ca și mine.

M-am întors spre el și i-am strigat vehement:

- Sînt, Simon. *Sînt*.

Îmi luă mîinile și, spre uimirea mea - pînă atunci nu-l crezusem în stare de așa un gest față de mine - mi le sărută. Am simțit, chiar și prin mănuși,

ardoarea cu care o făcuse. Apoi mi-a strîns mîna atît de tare încît am tresărit de durere.

- Sînt cu totul alături de tine, mi-a spus.

În acel moment am simțit cum mă cuprinde o imensă fericire. Simțeam cum forța lui mi se transmitea și îi eram atît de recunoscătoare încît mă întrebam dacă nu cumva această recunoștință era dragoste.

- Vorbești serios?

- Trup și suflet, mi-a răspuns. Nimeni nu te va duce nicăieri, împotriva voinței tale.

- Simon, mă îngrijorează felul în care au evoluat lucrurile. Privesc situația drept în față, așa cum ai spus tu. Sînt speriată. Am crezut că, prefăcîndu-mă că nu sînt speriată, mă voi opune mai bine, dar prefăcătoria nu ajută, nu-i așa? Viața mi s-a schimbat încă de cînd am văzut pentru prima oară acel călugăr. Am devenit alt om... un om speriat. Acum îmi dau seama că tot timpul mă întrebam ce se va întîmpla în continuare. Asta m-a făcut nervoasă... m-a schimbat, Simon, m-a schimbat!

- Oricine ar fi simțit la fel. Nu e nimic ciudat în asta.

- Simon, tu nu crezi în fantome, nu-i așa? Dacă cineva îți spune că a văzut o fantomă, te gîndești că minte sau că i s-a părut că a văzut așa ceva.

- Dar despre tine nu pot crede așa ceva.

- Atunci, crezi că sub sutana de călugăr era o ființă umană...

- Da, așa cred.

- Atunci trebuie să-ți spun tot adevărul. N-o să-ți ascund nimic.

I-am povestit despre apariția pe care o văzusem între ruine pe cînd eram cu Damaris și cum ea negase că fusese într-adevăr ceva, acolo.

- Cred că a fost cel mai greu moment prin care am trecut, pentru că atunci am început să mă îndoiesc de mine.

- Înseamnă că Damaris știe ce se întîmplă și că face parte din complot.

- Sînt sigură că Luke vrea să se însoare cu ea, dar, oare, ea vrea să se mărite cu Luke?

- Poate vrea să se căsătorească cu *Revels* - a zis Simon - și nu poate s-o facă decît dacă îi aparține lui Luke.

- Îmi e de mare ajutor faptul că ești alături de mine.

- Îmi doresc asta mai mult decît orice pe lume.

- Cum să-ți mulțumesc?

Brațul lui mă înconjură. Mă trase spre el și mă sărută ușor pe obraz. I-am simțit cîteva secunde obrazul rece lipit de al meu și m-a surprins căldura ce m-a învăluit.

- E ciudat să caut sprijin tocmai la tine.

- Nu e ciudat deloc. Ne asemănăm.

- Oh, da, îmi admirî simțul practic. Ți s-a părut un lucru foarte deștept că m-am măritat cu Gabriel... pentru avere.

- Deci n-ai uitat.

- Nu e ceva ce se poate uita. Bănuiesc că nu-i condamni pe cei ce vor să mă aducă în pragul nebuniei...

- I-aș strînge de gît, dacă i-aș găsi.

- Atunci, înseamnă că ți-ai schimbat atitudinea.

- Nici vorbă. Nu te-am admirat pentru că te-ai măritat cu Gabriel - după cum am crezut - pentru ceea ce-ți putea oferi. Te-am admirat pentru mintea ascuțită și curajul tău, care știam că există.

- Acum nu sînt prea curajoasă.

- O să fii.

- Se pare că n-am încotro, dacă vreau să-ți păstrezi părerea bună despre mine.

Era încîntat de tonul lejer care se strecurase în conversația noastră. Cît despre mine, mă surprindea faptul că, deși povara suspiciunii plana asupra mea, mă puteam lăsa, totuși, în voia acestei bune dispoziții. Dar îmi făcea bine, de asta eram sigură.

- Da, o să faci față situației, a repetat. Am să te ajut eu.

- Mulțumesc, Simon.

Mă privi intens cîteva secunde. Era începutul unei noi relații, o relație captivantă, stimulatorie pentru amîndoi, de aprige contradicții, dar și de splendidă armonie. Eram plămădiți din același aluat. El își dăduse seama mai demult. Acum admiteam și eu acest lucru. Știam ce vroia să-mi spună și-mi făcea atîta plăcere să ascult!

- Au fost momente în care nu știam în cine să am încredere, am continuat.

- O să ai încredere în mine.

- Sună ca un ordin, am zis, zîbind. Deseori sună așa, cînd faci o afirmație

- Este un ordin.

- Și crezi că ai vreun drept să-mi comanzi?

- Da... dacă ținem cont de... tot, da.

Doream să nu mai plec niciodată din acel loc. Mi

se părea că găsisem un loc liniștit în care să mă pot relaxa și să fiu fericită. În spatele nostru era acea cumplită instituție, cu secretele ei întunecate. În față era *Revels* și, undeva, nu foarte departe, se afla casa tatălui meu. Dar aici mă simțeam parcă deasupra amenințărilor și a dezastrului și aici îmi doream să rămân.

În acele momente am simțit că eram îndrăgostită de Simon Redvers și el de mine. Era ciudat să ajung la așa o concluzie într-un astfel de moment, afară, în frig, pe o alee de țară.

Nu mi se părea ciudat că simțeam astfel de emoții puternice pentru Simon Redvers. Într-un fel, îmi amintea de Gabriel. Era Gabriel, dar fără slăbiciunile acestuia. Lângă Simon am înțeles ce mă făcuse să mă arunc în acea căsătorie cu Gabriel. Într-un fel îl iubisem, căci dragostea poate fi de mai multe feluri. Mă gîndeam că și mila, dorința de a proteja pe cineva, însemnau tot dragoste. Dar mai era un fel de dragoste, adîncă, pasionată, despre care nu știam nimic. Dar știam că, pentru a iubi pe deplin, trebuia să cunoști fiecare fază a iubirii. Asta era adevărata aventură: să simți diverse emoții, cărora să le descoperi adîncimile pe măsura trecerii anilor.

Eram, însă, foarte departe de o astfel de aventură. Erau încă multe prin care trebuia să trec. Trebuia să mă eliberez de frică și să nasc copilul. Nu puteam zări prea departe în ceața ce-mi învăluia viitorul. Dar Simon era cu mine și, la acest gînd, îmi venea să cînt de bucurie.

- Bine, sînt gata să ascult ordinele tale, i-am spus.
- Bun. Primul lucru pe care-l vom face, este să o

luăm spre un han - cam la o milă de aici - și să mîncăm.

- N-aș putea să mînc.

- Ai uitat că ai acceptat să ascuți de ordinele mele.

- Dar nici măcar nu mă pot gîndi la mîncare.

- Au acolo o încăpere mică și retrasă, pentru oaspeți mai deosebiți. Eu totdeauna sînt un musafir special pentru ei. Specialitatea lor este o budincă cu carne și ciuperci. Trebuie să guști, ca să poți crede că există ceva așa bun. O să servim un vin roșu pe care o să-l aducă special pentru noi din pivniță. Te provoc să rezisti la aceste tentații!

- O să vin cu tine și o să privesc cum te bucuri tu de ele.

Îmi luă din nou mîna, o duse la buze, apoi o strînse, zîmbindu-mi. Era ciudat că puteam fi aproape fericită, dar eram. Am pornit din nou la drum. Soarele rece de iarnă încerca să ne zîmbească.

Am reușit chiar să gust puțin din acea budincă specială; iar vinul m-a încălzit.

Simon era la fel de practic ca întotdeauna.

- Următoarea etapă este să-i scrii tatălui tău. Trebuie să-l rogi să-ți spună adevărul. Dar nu uita, oricare ar fi adevărul, nu ne vom lăsa doborîți.

- Dar dacă acolo este, într-adevăr, mama mea?

- Ei bine, să presupunem că este.

- Hai să privim lucrurile în față, Simon. Mama mea, în locul acela... iar eu, după unii, am tot felul de vedenii, niște apariții ce fac lucruri ciudate.

- Dar noi nu credem în acele vedenii, nu-i așa?

mi-a spus cu blîndete.

- Eu, nu. Și cum aș putea să vă mulțumesc, ție și bunicii tale, că mă sprijiniți în toate astea?

- Nu trebuie să ne mulțumești că avem o opinie, Catherine. Dacă am putea prinde călugărul asupra faptei, ne-ar fi de ajuns să dovedim tuturor că avem dreptate. Părerea mea este că și-a găsit un loc în care se ascunde și trebuie să încercăm să-l descoperim. Săptămîna viitoare încep sărbătorile de Crăciun, iar eu și bunica o să fim la *Revels* pentru două zile. Poate asta ne va oferi o șansă să aflăm cîte ceva.

- Tare aș fi vrut să veniți săptămîna asta.

- Mai e puțin.

- Și dacă între timp încearcă ceva?

A rămas tăcut cîteva secunde, apoi a zis:

- Dacă mai vezi călugărul, să nu spui nimănui. Cred că urmărește să povestești tuturor ceea ce vezi, dar nu-i da satisfacția asta. Continuă să încui ușa noaptea, ca să nu te mai sperie în somn. Nu s-a mai întîmplat de cînd încui ușile, nu-i așa? Cred că e un lucru semnificativ. Între timp, o să primești răspuns de la tatăl tău - și te rog să nu disperii, orice ți-ar scrie. N-am fost niciodată de părere că ceea ce sîntem depinde de ceea ce au fost strămoșii noștri. Sîntem stăpîni pe soarta noastră.

- O să țin minte asta.

- Chiar te rog s-o faci. Ceea ce sîntem și ceea ce devenim, depinde de noi. Gîndește-te așa: Care este astăzi populația Angliei? De cîteva zeci de ori mai mare decît cu cîteva sute de ani în urmă. Te-ai gîndit vreodată că, dacă am da de urma strămoșilor noștri,

cu mult timp în urmă, am fi cu toții rude, într-un fel sau altul? În toate familiile e foarte probabil să fi existat pungași și sfinți, nebuni și genii. Nu, Catherine, fiecare dintre noi este o personalitate distinctă, ce-și crează singur destinul.

- Ai început să filozofezi. Nu m-aș fi așteptat. Te credeam realist pînă-n măduva oaselor, cu un simț practic foarte dezvoltat, dar fără imaginație și, deci, fără compasiune.

- E o mască pe care o afixez. Cu toții purtăm așa ceva, nu? Sînt dur; sînt șmecher; sînt un necioplit care spune totul fără menajamente. Asta e ceea ce se remarcă din afară. Nu e o personalitate prea atrăgătoare, așa cum ai constatat și tu încă de la prima noastră întîlnire. Obraznic, hotărît să nu-l întrecă nimeni - de aceea, încercînd mereu să-i întrecă el pe ceilalți. Asta face parte din mine, nu neg. Toate astea mă caracterizează. Dar, poate, mai sînt și altele. Un bărbat e destul de complex...

Mă privi cu viclenie:

- ... iar o femeie e, probabil, și mai complexă.

- Hai, te rog, să revenim la subiect. Mă ajută foarte mult discuția.

- Bine. Ce o să simți cînd o să ajungi din nou la *Revels*?

- Nu știu, dar sigur n-o să mă simt la fel de bine ca aici.

- Nu. O să fii speriată. O să alergi în sus, pe scări, privind mereu în urmă, să vezi dacă nu cumva ești urmărită. O să deschizi larg ușa camerei tale și o să cauți peste tot, îngrijorată, ca nu cumva să fie acolo. Apoi o să încui, dar tot n-o să scapi de frică. O porți

mereu în minte și se va accentua tot mai tare, pe măsură ce se va lăsa întunericul.

- Așa e.

Se aplecă peste masă și îmi luă mîna.

- Catherine, n-ai de ce să te temi. Niciodată nu există motiv. Frica e ca o cușcă ce ne împiedică să evadăm, dar *chiar noi* făurim zăbrelele. Ni le imaginăm ca pe niște bare dure din fier, de nezdruccinat. Dar nu sînt așa, Catherine. Noi înșine avem puterea să le apucăm și să le zdrobim. Ele pot fi tari, pot fi fragile, în funcție de cum le-am creat chiar noi.

- Vrei să-mi spui că n-are de ce să-mi fie frică?

- De fapt, nu s-a întîmplat nimic care să-ți facă cu adevărat un rău, nu-i așa? Doar te-a înspăimîntat.

- Dar de unde să știu că n-o să-mi facă?

- Motivul, cel puțin, e clar pentru noi. Această persoană - sau persoane - urmăresc să te demoralizeze. Viața ta nu este însă în pericol. Dacă ai muri violent, imediat după Gabriel, ar apărea suspiciuni. Nu, copilul e cel amenințat. Această persoană urmărește să te aducă într- așa stare de frică, încît să fie slabe șanse să naști un copil sănătos. Avînd în vedere moartea lui Gabriel, ar părea relativ normal.

- Și moartea lui Gabriel...? am început.

- Încep să cred că a fost primul act al dramei.

- Și Friday? am șoptit.

Mi-am amintit, atunci, de noaptea dinaintea morții lui Gabriel, cînd Friday se comportase foarte ciudat, insistînd să iasă pe coridor. I-am povestit lui Simon.

- Era cineva acolo, așteptînd. Dacă n-ar fi fost Friday, probabil s-ar fi întîmplat în noaptea aceea. Apoi, Friday a dispărut.

Își puse mîna peste a mea, zicînd:

- Nu știm cum s-a întîmplat. Hai să ne gîndim la ceea ce ne așteaptă de-acum încolo. Putem doar bănui ce s-a întîmplat atunci. Dacă am putea descoperi identitatea călugărului, dacă l-am prinde îmbrăcat în sutană, am putea cere explicații. N-am nici o îndoială că vom afla exact ce rol a jucat în moartea lui Gabriel.

- Trebuie să-l descoperim, Simon.

- Trebuie. Dar, dacă-l mai vezi, ignoră-l. Nu încerca să-l abordezi. Dumnezeu știe ce-ar fi în stare să facă! Dacă bănuielile noastre referitoare la moartea lui Gabriel sînt întemeiate, gîndește-te că am putea avea de-a face cu un criminal. Trebuie să faci cum îți spun, Catherine.

- Așa o să fac.

- Și nu uita că nu ești singură. Luptăm împreună.

Am părăsit hanul și m-a condus înapoi, la *Revels*. Deși nu aflasem nimic liniștitor la *Worstwhistle*, așa cum sperasem, era o mare mîngiere să știu că nu mai eram singură.

I-am scris tatălui meu și mă așteptam să primesc deja răspunsul în cîteva zile, căci sigur înțelegea dorința mea de a afla adevărul cît mai repede.

În ziua următoare nu s-a petrecut nimic neobișnuit, iar a doua zi dimineața, doctorul Smith a trecut pe la noi. A cerut să mă vadă între patru ochi, așa că Ruth ne-a lăsat singuri în salonul de iarnă.

M-a privit aproape cu tandrețe, lăsându-și mîna pe brațul scaunului meu și spunîndu-mi blînd:

- Ai făcut, deci, o vizită la Worstwhistle.

- Am vrut să fiu sigură, i-am explicat.

- Bineînțeles. Te-ai lămurit că ți-am spus adevărul?

- N-au vrut să-mi spună nimic.

A dat din cap, aprobator.

- Directorul a acționat în unicul mod posibil. Problemele pacienților săi au caracter confidențial. Dar ai aflat, totuși, că există în acea instituție o pacientă cu acest nume.

- Da.

- Catherine, crede-mă că-ți spun adevărul cînd zic că acea pacientă e mama ta. Tatăl tău, Mervyn Corder, o vizitează în fiecare lună. Fără îndoială, s-a gîndit că ar fi mai înțelept să nu-ți spună.

- Sînt sigură că așa s-a gîndit, dacă acea pacientă din Worstwhistle este, într-adevăr, mama mea.

- Mă bucur să te văd mai calmă, Catherine. Dacă tu m-ai fi rugat, te-aș fi dus chiar eu la Worstwhistle. Ai fi văzut că pot face mult mai mult pentru tine decît Simon Redvers.

Eram tentată să-i spun că-i scrisesem tatălui meu, dar n-am făcut-o. Simon îmi spusese că noi doi aveam să rezolvăm acest mister împreună, așa că m-am decis să rămînă secretul nostru. Pe lîngă asta, nu speram prea multe din ce ar fi avut să-mi scrie tatăl meu. Părea evident că acea Catherine Corder de la Worstwhistle era mama mea.

- Poate, mai tîrziu, o să te duc acolo și o să poți să o vezi, îmi spuse doctorul.

- Crezi că ar folosi la ceva, din moment ce nu am cunoscut-o niciodată?

- Bănuiesc că ți-ar face plăcere să-ți vezi propria mamă.

- Mă îndoiesc că m-ar recunoaște.

- Are momente de luciditate. Uneori își dă seama, vag, de ceea ce i s-a întâmplat.

Am început să tremur. N-aveam de gând să-i spun că mi-era groază să intru în acel loc, că aveam o stranie presimțire că, dacă-i mai treceam vreodată pragul, puteam deveni prizonieră acolo. Dacă i-aș fi spus, m-ar fi ascultat cu compasiune dar ar fi gândit că era un simptom al stării mele de surescitare, stare ce mă făcea să-mi imaginez că văd acele "aparitii".

Nu puteam fi la fel de sinceră cu el ca și cu Simon; era un alt indiciu despre sentimentele mele pentru cel din urmă. Nu puteam avea încredere în nimeni, nici măcar în doctorul Smith, deoarece știam că era dispus să creadă în dezechilibrul meu psihic. Dar nu era adevărat că n-aveam încredere în nimeni. Aveam încredere în Simon.

■

Mai erau trei zile pînă la Crăciun. Servitorii decoraseră holul cu ramuri de ilice și vîsc. Le auzeam pe fete chicotind alături de bărbați, în timp ce aranjau vîscul în locurile cele mai potrivite. L-am zărit pe domnul William prinzînd-o în brațe pe Mary-Jane și sărutînd-o zgomotos, sub bobîțele perlate. Toate astea făceau parte din distracțiile Crăciunului.

Apoi am primit scrisoarea. Eram în grădină cînd am văzut poștașul îndreptîndu-se spre casă. Îl așteptam deja, deoarece bănuiam că tata nu mă va lăsa mult timp să aștept. Și am avut dreptate. I-am recunoscut scrisul pe plic. Cu inima bătînd nebunește, m-am grăbit spre camera mea, avînd însă grijă să încui ușile înainte de a deschide plicul.

Draga mea Catherine,

*Am fost foarte uimit citind scrisoarea ta. Îți înțeleg sentimentele și, înainte de a citi mai departe, vreau să te asigur că acea Catherine Corder care este acum la Worstwhistle **nu este mama ta**, deși este soția mea.*

Am vrut să-ți spun adevărul cînd te-ai căsătorit, dar m-am gîndit să nu o fac înainte de a mă sfătui cu fratele meu, care este amestecat din plin în toate acestea.

Soția mea și cu mine am ținut foarte mult unul la altul și, la doi ani de la căsătorie, ea a născut un copil - o fetiță cu numele Catherine. Dar nu era vorba de tine. Soția mea o adora și aproape că nu suporta să n-o aibă sub ochi. Își petrecea aproape tot timpul în camera copilului, supraveghînd tot ce era legat de fetiță. Aveam, desigur, o doică. Venise cu recomandări foarte bune și era o femeie inimoasă, eficientă, care iubea mult copiii - cînd nu era sub influența ginului.

Într-o zi, cînd soția mea și cu mine eram în vizită la niște prieteni, am întîrziat cam două ore din cauza ceții ce se lăsase peste mlaștini. Cînd am ajuns, răul

se produsese deja. Doica, profitînd de absența noastră, se îmbătase și, în starea în care era, s-a gîndit să-i facă baie copilului. Apa era foarte fierbinte și... am avut o singură consolare - moartea trebuie să fi fost aproape instantanee.

Draga mea Catherine, acum, că ești pe cale de a avea un copil, o să înțelegi ce disperare a cuprins-o pe soția mea. Se învinovăța că lăsase copilul în grija doicii. Îi împărtășeam durerea, dar a ei nu a scăzut în intensitate odată cu trecerea timpului. Plîngea într-una după copil și am început să fiu alarmat văzînd că se acuza permanent. Umbla într-una prin casă hohotînd cînd de plîns, cînd de rîs. Nu am realizat atunci ce mult o afectase această tragedie. Încercam să-i spun că o să mai avem copii. Dar nu mi-am dat seama că trebuia urgent găsită o cale prin care să-i aduc liniștea de care avea nevoie. Și atunci unchiul Dick a venit cu ideea.

Știi cît de mult ții la unchiul Dick. A fost întotdeauna foarte bun cu tine. E firesc, Catherine, ținînd cont de legătura dintre voi. **El e tatăl tău,** Catherine. Îmi vine greu să-ți explic. Mi-aș fi dorit să fie aici și să-ți povestească chiar el. Nu era burlac, așa cum se credea. Soția lui - mama ta - a fost franțuzoaică. A cunoscut-o demult, cînd a oprit pentru puțin timp în port la Marseilles. Era din Provence. După cîteva săptămîni, s-au căsătorit. Erau făcuți unul pentru altul și pe ea o afectau profund absențele lui îndelungate de acasă. Cred că el se hotărîse deja să renunțe la mare în perioada dinaintea nașterii tale. Dar, ciudat, tragedia ne-a lovit pe amîndoi în același an. Mama ta a murit la

naștere; și asta, la mai puțin de două luni de la moartea copilului nostru.

Tatăl tău te-a adus la noi, deoarece își dorea pentru tine un cămin și amîndoi am crezut că ar fi o consolare pentru soția mea să aibă grijă de un copil. Aveați chiar și același nume. Pe fetița noastră o botezasem Catherine, după soția mea, iar tatăl tău hotărîse să te numești tot Catherine, pentru că aveai să stai la noi...

M-am oprit din citit. Vedeam acum totul atît de clar! Diverse evenimente din trecut se legau acum perfect într-un tablou ce se desfășura în fața ochilor mei. Jubilam de bucurie că lucrul de care mă temusem nu era adevărat.

Apoi, proiectîndu-mă înapoi în timp, mi-am amintit de ea, de femeia cu privire sălbatică ce mă ținea strîns în brațe, atît de strîns încît protestam țipînd. M-am gîndit la bărbatul pe care-l considerasem tatăl meu, încercînd să-și ducă viața mai departe în toți acești ani, fără să poată uita fericirea pe care o simțise alături de femeia de la Worstwhistle, chemînd-o să se întoarcă... nu așa cum era acum, ci așa cum fusese odată.

Mi-era tare milă și de el și de ea. Aș fi vrut să fi fost mai tolerantă față de căminul acela mohorît, cu storurile trase pentru a opri lumina zilei.

Am continuat să citesc.

Dick s-a gîndit că te-ai simți mai în siguranță cu noi decît cu el. Spunea că n-ar fi o viață potrivită pentru un copil, cu un tată plecat aproape tot timpul;

mai ales pentru un copil fără mamă. Nu putea renunța la mare acum că mama ta nu mai era. Îmi spunea că-i ducea dorul mai puternic cînd era la țărm decît cînd era pe mare, lucru firesc dealtfel. Așa că te-am lăsat să crezi că erai fiica mea deși de multe ori i-am spus că ai fi fost mai fericită să știi că erai a lui. Știi bine ce devotat a fost intereselor tale. Era hotărît să capeți o parte din educație în țara de baștină a mamei tale, de aceea ai fost trimisă la Dijon. Dar cu toții am dorit ca lumea să creadă că ești copilul meu, deoarece eram sigur la început că mătușa ta ar ajunge mai ușor, astfel, să te considere ca fiind fiica ei.

Dacă măcar ar fi avut efect! O vreme așa am crezut. Dar șocul fusese prea puternic pentru ea și a devenit necesar să o trimitem de acasă. După ce ea a plecat, ne-am mutat la Glen House. Părea o idee bună să rupem legăturile cu vechile cunoștințe și nu era nici departe de azilul în care se afla...

Ce mult îmi doream să fi știut! Poate așa aș fi fost în stare să-l alin în vreun fel.

Dar trecutul era undeva în urmă și, în acea dimineață de decembrie, eram fericită că scăpasem de temerile mele.

Acum eram hotărîtă să descopăr cine din această casă îmi era dușman; și aveam s-o fac cu așa o îndîrjire, încît n-aveam cum să dau greș.

Copilul meu urma să se nască la începutul primăverii și nu aveam să permit să fiu despărțită de el nici măcar pentru o clipă. Unchiul Dick - nu, tatăl meu, dar n-am să fiu niciodată în stare să-i spun

aşa; el va fi întotdeauna pentru mine unchiul Dick - unchiul Dick urma să vină acasă.

Aveam să am mare grijă de copilul meu și Simon îmi va fi prin preajmă, iar relația dintre noi se va dezvolta așa cum ar trebui să se dezvolte o astfel de relație, ca mugurii ce înfloresc treptat, dînd apoi rod:

Da, eram fericită în acea dimineață.

□

Părea că soarta hotărîse să fie bună cu mine pentru că, a doua zi, a avut loc un incident ce mi-a ridicat și mai mult moralul.

Ziua anterioară păstrasem veștile numai pentru mine. Luasem toate mesele în camera mea deoarece, deși doream să flutur scrisoarea pe la nasul lui Ruth, Luke, Sir Matthew și mătușa Sarah, hotărîsem să păstrez secretul pentru o vreme. Nimic nu putea să-mi însuflească mai multă tărie. Frica îmi dispăruse. Eram sigură că, dacă m-aș fi trezit din somn și aș fi văzut călugărul la picioarele patului, aș fi fost destul de calmă. Dar eram hotărîtă să aflu cine era călugărul și aveam s-o fac, nemaifiind împiedicată de cumplitele îndoieli.

Atenție, mi-am spus. Pentru moment trebuie să nu știe nimeni. Dar Simon? m-am întrebat. Oare să le spun, lui Simon și Hagar? Vîntul era extrem de rece și m-am gîndit că, dacă ar fi început să ningă, ar fi putut fi periculos să mă aventurez pe afară, așa că am rămas în casă. Mi-a trecut prin minte să le trimit o scrisoare. Dar cum puteam fi sigură, absolut sigură, că n-ar fi fost interceptată? Noutățile puteau

să aștepte. Între timp, aveam să plănuiesc pasul următor.

Trecuse deja prînzul, cînd Mary-Jane a urcat la mine, extrem de agitată, zicînd:

- Etty a noastră, doamnă! I-a venit timpul... Două zile înainte de Crăciun. Nu ne-am gîndit că s-ar putea întîmpla pînă în Anul Nou.

- Vrei să te duci s-o vezi, nu-i așa, Mary-Jane?

- Da, doamnă... taică-meu tocmai mi-a trimis vorbă. Maică-mea a plecat deja într-acolo.

- Uite ce, Mary-Jane, du-te și vezi cum se simte. Poate că ai putea fi de ajutor.

- Mulțumesc, doamnă.

- Bate teribil vîntul.

- Oh, nu mă deranjează, doamnă.

- Așteaptă o clipă.

M-am dus la dulap și am scos pelerina mea cea mai groasă. Era cea albastră, ce fusese atîrnată peste parapet. I-am pus-o pe după umeri și i-am tras gluga peste cap.

- O să te apere de vînt. Se încheie pînă sus, vezi... și nu mai pătrunde frigul.

- E foarte frumos din partea dumneavoastră, doamnă.

- Nu vreau să răcești, Mary-Jane.

- Oh, doamnă... mulțumesc.

Recunoștința ei era cu adevărat sinceră; a continuat, sfioasă:

- Mă bucur tare mult, doamnă, că pareți a fi mult mai bine de vreo zi încoace, cam așa.

Am rîs, în timp ce terminam de încheiat pelerina.

- Mă simt mai bine. Mult mai bine. Acum, du-te... și nu-ți face griji că trebuie să te întorci. Rămii peste noapte acolo, dacă au nevoie de tine.

Era aproape întuneric când s-a întors. A venit direct în camera mea și mi-am dat seama că era profund răvășită.

- Etty..., am început.

A dat din cap.

- Copilul se născuse deja, când am ajuns eu acolo, doamnă. O fetiță adorabilă. Etty a noastră se simte foarte bine.

- Atunci, ce s-a întâmplat?

- În drum spre casă, doamnă... m-am întors pe lângă mănăstire. Și l-am văzut, doamnă! Am tras o spaimă! Era aproape întuneric...

- Ai văzut... ce anume?

- Arătarea aia, doamnă. Călugărul. S-a uitat spre mine și mi-a făcut semn.

- Oh, Mary-Jane, ce grozav! Și ce ai făcut? Ce ai făcut?

- Am rămas, o secundă sau două, cu ochii holbați. Aveam senzația că nu mă mai pot mișca. Parcă mă lovise ceva în moalele capului. Apoi... am fugit. Nu m-a urmărit. Am crezut că o s-o facă.

Am luat-o în brațe și am sărutat-o.

-Oh, Mary-Jane, câtă nevoie aveam de așa ceva!

M-am tras înapoi s-o privesc. Eram aproape de aceeași înălțime, iar pelerina o acoperea complet. Fusese confundată cu mine, din cauză că purta pelerina mea, binecunoscuta pelerină ce fusese pusă peste parapet.

Îmi era devotată și între noi exista ceva ce ne apropia una de alta. Știam că mă considera cea mai bună stăpînă pe care o avusese vreodată. Ruth era prea rece pentru a putea cîștiga afecțiune, iar mătușa Sarah era prea ciudată. Mary-Jane lucra cu plăcere pentru mine, deoarece relația dintre noi era mai caldă decît cea obișnuită dintre o cameristă și stăpîna ei. Atunci m-am hotărît să-i încredințez o parte din secretele mele.

- Mary-Jane, ce te-ai gîndit că este? O fantomă?
- Doamnă, eu nu prea cred în așa ceva.
- Nici eu. Eu cred că sub sutana călugărului nu este o fantomă.
- Dar cum a ajuns în dormitorul dumneavoastră, doamnă?
- Asta vreau să aflu.
- Și a tras perdelele și a luat vasul de încălzit?
- Așa cred. Mary-Jane, deocamdată, te rog să nu spui nimic, nimănui, despre ceea ce ai văzut. Călugărul nostru crede că eu am fost cea care se grăbea spre casă, seara. Nu-și imaginează că erai tu. Vreau să nu afle, pentru o vreme. O să faci ce te rog?
- Totdeauna încerc să fac așa cum doriți, doamnă.

Zorii Crăciunului s-au ivit geroși și plini de strălucire. Stăteam întinsă în pat, citind bucuroasă scrisorile și felicitările primite. Una dintre ele era de la cel la care încă mă gîndeam ca la tatăl meu. Îmi dăduse numai bine cu ocazia Crăciunului și spera că

scrisoarea lui anterioară nu mă necăjise. Cu o zi înainte sosise o scrisoare de la tatăl meu adevărat, în care-mi spunea că spera să ajungă acasă în primăvară.

Mult așteptata primăvară! Atunci aveam să am și copilul. Și, oare, ce altceva? Dar nu doream să mă gândesc mai departe de atât. Ar fi fost prea mult.

În timp ce stăteam întinsă pe pat, gândurile mi s-au întors din nou - de fapt, nu erau niciodată prea departe - la dorința de a afla identitatea persoanei ce încerca să-i facă rău copilului meu. Mi-am derulat din nou în minte, în detaliu, diversele incidente legate de călugăr, căci eram sigură că aici se afla cheia pentru a descoperi identitatea celui ce mă persecuta. Călugărul apăruse în camera mea, mergînd apoi grăbit de-a lungul coridorului în timp ce încercam să-i iau urma, apoi dispărînd. Cu cît mă gîndeam mai mult la asta, ideea mă captiva tot mai tare. Era, oare, vreo ascunzătoare secretă în galerie? Călugărul fusese văzut nu numai în casă, ci și între ruinele mănăstirii. Dar dacă exista un pasaj ce lega mănăstirea de casă? Dar dacă erau două persoane care jucau rolul călugărului? Dacă Luke și Damaris purtaseră amîndoi, pe rînd, sutana - Damaris, în prima noapte, dîndu-i posibilitatea lui Luke să apară în haine de casă, pe palierul de la etajul doi, iar Luke, atunci cînd eram cu Damaris printre ruine?

Mi-am amintit de vechiul plan al mănăstirii, pe care-l văzusem cînd am sosit pentru prima oară la *Revels*. Era undeva, în bibliotecă. Dacă aș putea găsi în acel plan vreo indicație cu privire la locul

unde ar putea fi pasajul de legătură, ar putea fi începutul rezolvării misterului.

Dețineam două informații vitale. În primul rînd, arcada dintre ruine, unde călugărul a fost zărit de două ori - de Damaris împreună cu mine și apoi de Mary-Jane. Eram hotărîtă să studiez foarte atent planul în acel loc. Și mai era galeria menestrelilor, din casă.

Eram atît de agitată încît abia mai aveam răbdare să mă îmbrac. Și de ce aș face-o? Am tras iute pe mine o rochie ușoară de casă și am luat-o repede spre bibliotecă. Am găsit foarte ușor planul. Era legat într-o copertă moale din piele și indica cîteva detalii despre mănăstire, scrise pe o rolă de pergament îngălbenit de vreme.

În timp ce-l strecuram sub braț, am auzit o mișcare în spatele meu și, întorcîndu-mă brusc, l-am văzut pe Luke în pragul ușii. Se uita la mine cu acea expresie vigilentă pe care o observasem în ultimul timp pe fețele tuturor și care cîndva mă alarma, dar care acum nu mai avea puterea să mă rănească.

- Ia te uită! Parcă ar fi chiar Catherine! Sărbători fericite, Catherine... și un An Nou cu bucurii.

- Mulțumesc, Luke.

Stătea în dreptul ușii, barîndu-mi calea. Mă simțeam stînjinită, nu numai datorită a ceea ce duceam sub braț, ci și din cauză că aveam doar o rochie subțire de casă pe deasupra cămășii de noapte.

- Ce s-a întîmplat, Catherine?

- Nimic.

- Arăți de parcă ți-ar fi frică să nu cumva să te înghit.

- Înseamnă că expresia mea te induce în eroare.

- Deci ești într-adevăr binevoitoare față de mine în această dimineată de Crăciun?

- N-ar trebui ca toți să simțim așa față de toată lumea, mai ales în această dimineată?

- Vorbești exact ca bătrînul Cartwright. Va trebui să mergem și să-i ascultăm predica de Crăciun.

A căscat.

- Întotdeauna mă gîndesc că mi-ar place să-i fixez timpul alocat, după cronometru. Am auzit zilele trecute că cineva a făcut așa ceva. O persoană importantă în regiunea lui. E adevărat. S-a dus la biserică, și-a fixat ceasul - zece minute de predică, nu mai mult - și, după ce au trecut cele zece minute, a pocnit din degete și predica a trebuit să se încheie; și s-a terminat, pentru că pastorul trebuia să se gîndească și la traiul său.

Ochii i s-au îngustat și a continuat:

- Mă gîndesc să fac și eu așa într-o zi, cînd...

L-am privit atent. Știam ce vroia să zică: cînd va fi stăpîn. M-am simțit neliniștită, chiar dacă biblioteca era inundată de lumina zilei.

- Ei bine, ce citești acolo?

Degetele erau deja pe învelitoarea de piele.

- Oh, e doar ceva ce am observat în bibliotecă. Vroiam să mai arunc o privire.

Luase deja sulul, în ciuda efortului meu de a-l opri. A trebuit să-i dau drumul, nedorind să par că mă împotrivesc cu îndîrjire.

- Iarăși vechea mănăstire! șopti el. Știi, Catherine, tu ai căpătat o obsesie pentru mănăstiri... călugări... și alte de-astea.

- Tu, nu? am întrebat.

- Eu? De ce? Eu m-am născut aici. Noi le luăm ca atare. Doar cei ce sînt noi în aceste locuri gîndesc că toate astea sînt minunate.

Îmi puse la loc sulul sub braț, continuînd:

- Vai, Catherine, stăm chiar sub vîsc!

Mă luă în brațe și mă sărută brusc, pe buze.

- Sărbători fericite, Catherine, și La mulți ani.

Apoi se trase deoparte, făcînd o plecăciune ironică. Am trecut pe lîngă el cît am putut de demnă și am luat-o în sus, pe scări. A rămas în ușa bibliotecii, uitîndu-se după mine.

Aș fi preferat să nu vadă ce luasem cu mine. Mă întrebam cît de mult îmi citise gîndurile. Luke mă neliniștea. Nu-l înțelegeam și aveam senzația că el era cel căruia îi displăcea cel mai tare prezența mea aici... el și Ruth. M-am gîndit că dacă era vorba de Luke și Ruth, ar fi fost mai simplu pentru ei decît pentru oricine altcineva, iar faptul că Damaris mințise putea să însemne că ȳ făcuse pentru Luke.

Cînd am ajuns în camera mea, m-am băgat din nou în pat și am început să studiez planul. Purta titlul *Mănăstirea Kirkland*, anul 1520 și, în timp ce priveam, am avut senzația că locul revine la viață sub ochii mei, ca și cum zidurile și acoperișurile se refăceau din nou, în mod miraculos, acolo unde se distruseseră. Aveam în fața ochilor o serie de clădiri ce găzduiau o comunitate închisă ce nu avea nevoie de nici un fel de resurse din exterior, fiind perfect

capabilă să se întrețină din resurse proprii. Era așa simplu să ți-o imaginezi! Mi-am dat seama că învățasem destul de bine topografia mănăstirii. Nu din cauză că vizitasem locul de foarte multe ori, ci pentru că mă impresionase foarte puternic. Turnul central normand era un reper excelent. L-am urmărit conturul cu degetul. Transeptul din nord și din sud, sanctuarul, balconul, încăperea canonicilor. Iar arcada cu stâlpii ei de susținere, locul unde zărisem călugărul, era cea care ducea spre sala de mese și spre brutărie. Apoi privirea îmi căzu pe cuvintele: "intrare spre pivniță". Dacă existase pivniță sub mănăstire, aproape sigur existau tunele ce o legau de alte încăperi subterane. Un astfel de labirint era o caracteristică a mănăstirilor din acea perioadă. Știam asta din ceea ce citisem despre binecunoscutele noastre mănăstiri ca: Fountains, Kirkstall și Rievaulx. Am remarcat cu interes crescând că pivnița era pe acea parte a mănăstirii care era cea mai apropiată de *Revels*.

Eram atât de absorbită încît n-am auzit bătaia în ușă și Ruth era deja în cameră înainte să-mi dau seama de asta. Stătea la capătul patului, pe locul pe care stătuse călugărul.

- Crăciun fericit, mi-a zis.
- Mulțumesc, la fel și ție.
- Pari foarte obosită.
- Oh, da.

Ochii ei alunecau pe sulul desfășurat în fața mea și bănuiam că-l recunoscuse.

- Cum te simți?
- Mult, mult mai bine.

- Asta   o veste îmbucurătoare. Ai de g nd să te ridici din pat? Oaspeţii noştri trebuie să ajungă în curînd.

- Da, mă ridic acum.

A dat din cap  i a mai aruncat încă o privire peste plan. Mi s-a părut că era puţin cam neliniştită.

La ora la care familia era deja pregătită să plece la biserică, Simon  i Hagar încă nu ajunseseră.

- De obicei, ajung mai devreme, a zis Ruth. S-o fi  nt mplat ceva de-au  nt rziat. Vom pleca, totuşi, la biserică. Trebuie să fim în strana noastră în dimineaţa Crăciunului.

Matthew  i Sarah au cobor t în salon, îmbrăcaţi ca pentru biserică. Era, într-adevăr, un lucru neobişnuit  i mi-am dat seama că foarte rar i-am văzut îmbrăcaţi ca pentru a ieşi din casă. Aveau să merge cu trăsura la biserică  i era o veche tradiţie ca strana lor să fie plină în ziua Crăciunului.

Ardeam de nerăbdare să merg la mănăstire pentru a căuta pivniţa  i doream s-o fac într-un moment în care nimeni n-ar fi putut să mă urmărească. Dacă aş fi putut găsi o scuză să nu merg la biserică, aş fi fost sigură că aproximativ două ore n-ar fi putut să mă surprindă nimeni.

Mi-ar fi p cut să merg cu ei la biserică  i să-mi ocup locul în strană, deoarece începusem să îndrăgesc tradiţiile vechi  i t njeam după liniştea ce mi-ar fi dat-o slujba de Crăciun. Dar mai imperativă

era dorința de a-mi proteja copilul, așa că m-am hotărât să pun în practică o mică înșelăciune.

În timp ce urcau în trăsură, am stat o clipă nemișcată, cu mâinile în jurul corpului. Ruth mă întrebă imediat:

- Ce s-a întâmplat?

- Nu-i nimic, dar cred că n-am să mai vin cu voi. Doctorul mi-a spus să am mare grijă să nu mă obolesc.

- O să rămân cu tine, a zis Ruth. Ar trebui să mergi imediat în pat.

- Nu, am insistat, o să mă ajute Mary-Jane. Este foarte pricepută și ne înțelegem perfect.

- Cred, totuși, că ar trebui să rămân cu tine, insistă Ruth.

- Atunci, dacă așa crezi, vin eu cu voi, pentru că în nici un caz nu vreau să lipsești de la slujba de Crăciun.

A ezitat, apoi a spus:

- Bine, dacă insiști... Și ce ai de gând să faci?

- O să mă duc în camera mea. Vreau să fac tot posibilul să mă simt bine astăzi.

A aprobat din cap, zicându-i apoi băiatului de la grajd:

- Du-te și trimite-o pe Mary-Jane la mine... și repede, că altfel întârziem la biserică.

Mary-Jane a apărut în grabă.

- Doamna Rockwell nu se simte suficient de bine încît să ne însoțească la biserică. Du-o în camera ei și ai grijă de ea.

- Da, doamnă.

Ruth, satisfăcută, se urcă în trăsură și, peste câteva secunde, în timp ce eu urcam spre camera mea, alături de Mary-Jane, deja se depărtau. După ce am ajuns sus, am spus:

- Mary-Jane, o să ieșim.

- Dar, doamnă...

Știam că trebuia să-i mărturisesc deja mai multe. Apariția călugărului în fața ei o implicase în acest mister, iar faptul că venise direct la mine să-mi povestească ce văzuse, precum și faptul că-și ținuse promisiunea de a nu spune nimănui, dovedeau că era de partea mea.

- Mă simt foarte bine, am spus. Mi-ar fi făcut plăcere să merg cu ei la biserică, dar am altceva de făcut. Mergem la mănăstire.

Am convins-o să pună pe ea pelerina mea albastră iar eu m-am îmbrăcat cu o alta, maro închis. Ne-am îndreptat apoi spre mănăstire. Vroiam să nu pierdem nici o clipă deoarece nu știam cât aveau să dureze explorările noastre și era absolut necesar să fim înapoi în casă înainte ca ceilalți să se întoarcă de la biserică.

- M-am uitat pe un plan al mănăstirii, i-am spus. Îl am aici, cu mine. De fiecare dată când am zărit călugărul printre ruine, era în apropiere de intrarea spre pivniță. Hai să mergem imediat acolo!

- Și ce facem dacă vedem călugărul? întrebă ea.

- Nu cred că va apărea în dimineața asta.

- Tare aș vrea să-i spun vreo câteva. Ce m-a mai speriat, chiar dacă eu nu sînt însărcinată!

- Sper că nu ești, am spus.

Am rîs amîndouă, un rîs nervos după cum mi s-a părut, deoarece Mary-Jane își dădea seama, la fel de bine ca și mine, că nu aveam de-a face cu o persoană ce făcea o simplă glumă și că în spatele tuturor celor întîmplate era o implicație sinistră.

- Ce avem noi de făcut, i-am spus, este să descoperim dacă există vreo posibilitate de a ajunge de la ruine în casă. Să nu uităm, cu mult timp în urmă, anumite obiecte de valoare și, poate, chiar membri ai familiei, au rămas ascunși cîțiva ani. Vezi tu, totul indică existența unei intrări secrete.

Mary-Jane mă aprobă.

- Nu m-ar mira, doamnă. Casa asta este plină de unghere ascunse și crăpături ciudate. Este foarte posibil să existe pe undeva, numai s-o putem găsi.

Cînd am ajuns la ruine, am simțit o ușoară lipsă de aer - de agitație și efort - iar Mary-Jane a încetinit pasul.

- Nu uitați starea în care vă aflați, doamnă.

Nu uitam. Eram hotărîtă să am mare grijă de mine. M-am gîndit atunci că n-a existat niciodată un copil care să aibă atîta nevoie de grijă ca acesta, din cauza pericolului ce-l amenința.

Am mers de-a lungul arcadei, trecînd pe la fiecare punct de sprijin, așa cum văzusem că face călugărul și am ajuns la locul unde știam că fusese brutăria. Am ajuns la ceea ce se mai păstrase dintr-o scară în spirală ce eram sigură că ducea în pivniță. Din cauză că studiasem planul cu atenție, mi-am dat seama că merseserăm înspre casă și că aceasta era porțiunea de ruine cea mai aproape de *Revels*. Am coborît cu mare grijă scările, înaintea lui Mary-Jane,

iar la capătul acestora am ajuns la două pasaje care, ambele, duceau în direcția casei. Evident fuseseră niște tunele și am fost dezamăgită văzîndu-le deoarece, la fel cu naosul și transepturile, aveau drept acoperiș doar cerul. Am mers totuși de-a lungul celor două pasaje despărțite de un zid rămas doar pe jumătate în picioare, pasaje ce, după aproximativ cincizeci de metri, se uneau într-unul singur. Am ajuns într-un loc ce s-ar fi putut să fi fost cîndva o locuință. Erau mai multe camere spațioase, urmele zidurilor din cărămidă indicînd modul în care fuseseră despărțite între ele. M-am gîndit că acesta putea fi locul unde fuseseră ascunse obiectele de valoare, în timpul războiului civil. În acest caz, trebuia să existe un pasaj de legătură cu casa. Trebuia neapărat să-l găsim.

Am traversat încăperile și părea că ruinele se terminau aici. Puteam acum să văd *Revels* foarte aproape și știam că partea casei în care se afla galeria menestrelilor era chiar în fața noastră. Eram agitată și, totuși, exasperată, deoarece părea că nu puteam merge mai departe.

Mary-Jane mă privea neajutorată, pîrînd să întrebe ce era de făcut. Privind ceasul, mi-am dat seama că, dacă nu ne grăbeam spre casă, riscam ca ceilalți să se întoarcă de la biserică înaintea noastră.

- Trebuie să plecăm, am spus, dar o să mai venim.

Dezamăgită, Mary-Jane lovi cu piciorul în cîteva pietre mari ce erau proptite de un zid aproape năruit. Se auzi un sunet spart, sec, dar semnificația acestui fapt nu am înțeles-o decît mai tîrziu, deoarece atunci

mă gîndeam doar la ce s-ar fi putut întîmpla dacă se afla că doar mă prefăcusem că nu mă simţeam bine, pentru a vizita ruinele.

- Altă dată, am continuat. Poate mîine. Acum trebuie să ne întoarcem.

Am avut noroc că am ajuns atunci acasă pentru că după doar cîteva minute după ce am intrat în camera mea, Mary-Jane a venit să-mi spună că doctorul Smith era jos și dorea să mă vadă. Am coborît imediat.

- Catherine, cum te mai simți? m-a întreat, luîndu-mi mîna într-a lui și privindu-mă scrutător.

- Mă simt bine, mulțumesc.

- Am fost neliniștit văzînd că nu erai împreună cu ceilalți la biserică.

- M-am gîndit că ar fi mai bine să nu merg astăzi.

- Înțeleg. Ai simțit nevoia de odihnă. Eram acolo cu fiica mea și am folosit primul prilej să mă strecor afară.

- Dacă aș fi fost bolnavă, ai fi aflat cu siguranță. Cineva ar fi venit să te cheme.

- E adevărat, m-am gîndit că trebuie să fie doar o ușoară indispoziție. Am vrut totuși să verific.

- Ești foarte atent.

- Bineînțeles că sînt.

- Totuși, nu sînt pacienta ta. Jessie Dankwait o să vină la *Revels* cînd va fi timpul.

- O să am totuși grijă să fiu disponibil.

- Hai să intrăm în salonul de iarnă. Acolo arde focul.

Am intrat în salonul ce arăta încîntător, cu pereții ornați cu ilice pline de bobite mari, purpurii.

- Cea pe care am văzut-o cînd am ajuns, nu era cumva camerista ta? mă întrebă doctorul în timp ce ne așezam aproape de foc. Cred că are o soră care tocmai a născut.

- Așa e. Mary-Jane era așa de agitată în ziua în care s-a născut copilul! S-a dus să-și vadă sora și pe cine crezi că a mai văzut?

Zîmbea, părînd foarte mulțumit să mă vadă așa de bine dispusă.

- O să fii surprins să afli că Mary-Jane a văzut călugărul, am continuat.

- A văzut... călugărul!

- Da, i-am dat atunci să poarte una dintre pelerinele mele și s-a întors spre casă trecînd pe lîngă ruine. Călugărul era acolo și și-a jucat din nou rolul, făcîndu-i semne.

L-am auzit trăgînd aer în piept.

- Nu zău!

- N-am spus nimănui, dar dumneata trebuie să afli, bineînțeles, pentru că mă suspectezi de a-mi fi pierdut mințile și doresc să știi că sînt la fel de echilibrată ca întotdeauna. Și mai este ceva, chiar și mai minunat.

- Sînt nerăbdător să aflu.

- Am primit vești de acasă.

I-am povestit ce aflasem de la tatăl meu. Se relaxă vizibil. Apoi se aplecă spre mine, luîndu-mi cu căldură mîinile într-ale sale.

- Oh, Catherine, asta este într-adevăr o veste grozavă. Nimic nu mi-ar fi putut face mai mare plăcere.

- Îți imaginezi cum mă simt eu.

- Desigur.

- Și acum, că Mary-Jane a văzut călugărul... ei bine, s-a schimbat totul față de ziua aceea îngrozitoare în care mi-ai spus...

- M-am tot frământat de atunci. Nu eram convins că am avut dreptate să-ți spun sau nu, mă gîndeam dacă nu cumva ar fi trebuit să-mi țin gura.

- Cred că ai avut dreptate să-mi spui. E mai bine ca aceste lucruri să fie scoase la iveală. Vezi, acum am reușit să-mi risipesc toate îndoielile.

Brusc, a devenit foarte sobru.

- Dar, Catherine, spuneai că Mary-Jane a văzut acea arătare. Ce vrei să spui cu asta?

- Că cineva amenință viața copilului meu. Trebuie să aflu identitatea acestei persoane. Cel puțin, cunosc o persoană care este implicată.

- M-am oprit, iar el a zis repede:

- Știi o persoană care este implicată?

Am ezitat, nefiindu-mi ușor să-i spun că o suspectam pe fiica lui. Dar a insistat, așa că am izbucnit:

- Îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că Damaris este implicată în toate astea.

Mă privi fix, îngrozit. Am continuat:

- Era cu mine atunci cînd ne întorceam spre casă. Îți amintești că ai insistat să mă însoțească? Ei bine, am văzut amîndouă călugărul - iar ea a susținut că nu l-a văzut!

- Damaris! șopti, ca pentru el.

- Nu e nici o îndoială că l-a văzut și, totuși, a negat. Ea știe în mod sigur cine este această

persoană care încearcă să mă sperie. Când a negat că l-a văzut, mi-am dat imediat seama că e complice.

- Nu poate fi adevărat! De ce... de ce ?

- Tare aş vrea să ştiu. Cel puţin, zilele acestea am mai descoperit cîte ceva. Problema e că mi-e foarte greu să mai am încredere în cineva.

- Țsta e un reproş şi bănuiesc că-l merit. Catherine, trebuie să crezi cînd îţi spun că am suferit cumplit aflînd de existenţa unei Catherine Corder la Worstwhistle şi de legătura dintre voi. Le-am spus lui Sir Matthew şi Ruth pentru că am considerat de datoria mea s-o fac. Am vrut să mergi acolo doar pentru cîteva zile pentru a fi sub observaţie. N-am sugerat în nici un fel că ar trebui să fii închisă acolo. M-am gîndit numai la binele tău.

- A fost o lovitură cumplită pentru mine să-mi aud numele legat de locul acela.

- Ştiu, dar... a devenit un coşmar! Dămaris... propria mea fiică... să joace un rol în toate astea! Trebuie să fie o greşeală. Ai mai povestit asta cuiva?

- Nu, nu încă.

- Îţi înţeleg raţionamentul. Cu cît povesteşti mai puţin despre toate astea, cu atît îţi va fi mai simplu să găseşti duşmanul. Dar mă bucur că mi-ai spus mie.

Se auzi o bătaie în uşă şi William intră.

- Au sosit doamna Rockwell-Redvers şi domnul Redvers, doamnă.

Am coborît cu doctorul pentru a-i întîmpina pe Hagar şi Simon.

În după amiaza aceea am avut ocazia să stau de vorbă cu Simon. Vîntul bătea încă dinspre nord, dar ninsoarea se oprise. Membrii mai în vîrstă ai familiei se odihneau în camerele lor. N-aveam idee unde puteau fi Ruth și Luke. Dat fiind că dimineată nu mă simțisem suficient de bine încît să merg la biserică, Ruth mă sfătuisese să mă odihnesc pînă la ora ceaiului. Îi spusese că așa o să fac dar, fiind prea agitată pentru a putea rămîne în cameră, după zece minute am coborît în salonașul de iarnă, unde l-am găsit pe Simon adîncit în gînduri, lîngă șemineu. S-a ridicat imediat, încîntat să mă vadă, zicînd:

- Am observat încă de cînd am sosit că arăți radioasă. Schimbarea e uimitoare. Sînt sigur că s-a întîmplat ceva grozav. Ai descoperit ceva?

Am simțit cum roșesc de plăcere. Complimentele lui erau întotdeauna sincere. Așa era felul lui de a fi deci arătam, într-adevăr, radioasă. l-am povestit despre scrisoare și despre aventura trăită de Mary-Jane, relatîndu-i apoi turul de recunoaștere din dimineata aceea. Mă încînta să-i văd reacția în timp ce-i povesteam despre familia mea. Pe față îi apăru un zîmbet, iar apoi izbucni în rîs:

- Nici că puteai primi vești mai bune, nu-i așa Catherine? Cît despre mine...

Se aplecă spre mine, privindu-mă drept în față:

- Chiar dacă ai fi provenit dintr-o familie de lunatici nebuni de legat, tot aș fi rămas la părerea că ești cea mai echilibrată femeie pe care am avut vreodată ocazia să o cunosc.

Am început și eu să rîd. Mă simțeam atît de fericită în acel salonaș de iarnă... doar noi doi, la

gura șemineului. Mă gîndeam că, dacă n-aș fi fost văduvă , prezența noastră acolo ar fi fost considerată foarte nepotrivită.

- I-ai povestit doctorului? mă întrebă el. Erați împreună cînd am sosit.

- Da, i-am spus. A fost și el încîntat.

A dat din cap.

- Și despre Mary-Jane?

- Da, și despre asta. Dar m-am hotărît să nu mai spun nimănui... cu excepția bunicii tale, bineînțeles. Nu vreau să mai știe nimeni, deocamdată.

- E foarte înțelept. Doar nu vrem să ne punem călugărul în gardă, nu-i așa? Ce mi-ar plăce să apară acum, să dau nas în nas cu el! Mă întreb dacă e vreo șansă să-și facă apariția în noaptea asta.

- Cred că sînt prea mulți oameni în casă. Dar să sperăm că o va face.

- Îți garantez că l-aș prinde.

- Cred că ai face-o.

Simon își privi mîinile și am remarcat din nou ce puternice erau. Cred că se gîndea ce i-ar fi putut face călugărului dacă l-ar fi prins.

- Am o hartă a mănăstirii, i-am spus. Am încercat să descopăr o altă cale de acces spre casă.

- Ai găsit ceva?

- Nimic. Am luat-o pe Mary-Jane cu mine la ruine azi dimineată, în timp ce ceilalți erau la biserică.

- Înțelesesem că aveai de gînd să te odihnești.

- N-am spus asta. Am spus doar că doream să rămîn acasă. Restul s-a dedus.

- Trucuri femeiești! a ris el.

Prietenia noastră mă făcea fericită.

- Acum spune-mi, continuă el, ce ai descoperit?

- Nimic sigur, dar cred că e posibil să existe un pasaj de legătură.

- Ce te face să crezi asta?

- Aparițiile călugărului, atît în casă, cît și între ruine. Trebuie să-și țină costumul ascuns undeva. În plus, în acea primă noapte în care l-am văzut a dispărut atît de iute! Bănuiesc că are un complice.

- Damaris, a zis el.

- Care ar putea juca rolul călugărului, în anumite situații, l-am aprobat eu.

- E posibil.

- Am impresia că drumul spre această ascunzătoare pornește din galeria menestrelilor.

- De ce?

- Pentru că doar pe acolo putea să fugă în noaptea aceea.

- Dumnezeuule! strigă el, așa este.

- Sînt sigură că din galerie pornește o cale de ieșire din casă.

- Ar putea, oare, să existe, și cei ai casei să nu știe nimic?

- De ce nu? Capetele Rotunde au locuit aici cîțiva ani, fără s-o găsească.

- Ce mai așteptăm? întrebă Simon.

Se ridică și am luat-o împreună spre galeria menestrelilor.

Galeria păruse întotdeauna un loc straniu, fiind atît de întunecoasă. Nu exista nici o fereastră și singura rază de lumină venea din hol. Pe ambele laturi ale balconului atîrnau draperii grele. Pe vremuri, probabil că se dorea ca muzicanții care

cîntau acolo să fie numai auziți, fără a fi neapărat văzuți.

În acea după amiază locul era mohorît și deprimant. Nu era spațios. Era atît cît să încapă o orchestră formată din vreo zece oameni, oarecum înghesuți. Pe peretele din spate atîrna o tapiserie ce, evident, nu fusese mișcată din loc de ani de zile. Simon începu să ciocănească peretii de jur împrejur dar, din cauza tapiseriei, asta n-a ajutat prea mult.

Într-un loc descoperi că tapiseria se putea trage deoparte și emoția puse stăpînire pe mine cînd am dat peste o ușa. Am ținut tapiseria ridicată în timp ce el deschidea ușa, dar am dat doar peste un dulap gol, mirosind a praf și mucegai.

- Se poate să se fi ascuns în dulap pînă ce a încetat zarva, a zis Simon, închizînd ușa.

- Dar a apărut de la etajul al doilea.

- Te referi la Luke?

- Ei bine... la Luke mă gîndeam, i-am răspuns, lăsînd tapiseria să cadă la loc.

- Hm! exclamă Simon.

Deodată se auzi o mișcare bruscă în spatele nostru. Eram cu spatele la ușa ce ducea în galerie și ne-am întors, cu o senzație de vinovăție.

- Salut, zise Luke. Cînd am auzit voci, m-am gîndit că s-au întors fantomele menestrelilor.

Îmi doream cu ardoare să-i pot vedea fața.

- Galeria nu este folosită destul, a zis Simon. Miroase a vechi.

- N-ar avea loc suficient o orchestră modernă. La ultimul bal muzicanții s-au instalat pe podiumul din salonul mare.

- Ar fi mult mai eficient dacă ar sta în galerie, m-am auzit spunînd.

- Da, șă cînte la clavecin, la harfă, sau la ce or mai fi avut în vremurile de demult.

Vocea îi era batjocoritoare. Mă gîndeam că dimineață mă găsisese în bibliotecă, iar acum în galerie.

Am ieșit cu toții, îndreptîndu-ne spre salonul de iarnă. Ne-am așezat în preajma focului, vorbind vrute și nevrute, dar cu o oarecare rețineră de care eram conștienți cu toții.

În acea seară cîna se servi în salonul mare căci, deși eram încă în doliu, Crăciunul e Crăciun și, de secole, acolo se servea masa în astfel de ocazii.

Masa lungă și îngustă era aranjată cu gust. Din loc în loc erau așezate sfeșnice în care ardeau lumînări ce făceau să strălucească tacîmurile și paharele de pe masă, iar peste enorma față de masă din dantelă erau presărate mlădițe de ilice. Astfel aranjată, masa avea într-adevăr un aer festiv. Lumînările din aplicile de pe pereți erau, de asemenea, aprinse. Niciînd nu mai văzusem salonul atît de intens luminat. În timp ce coboram scările, mă gîndeam că așa trebuie să fi arătat cu un secol în urmă.

Purtam o rochie comodă din catifea, în culori pastelate, cu guler din dantelă verde și mîneci largi. Ó cumpărasem de la Harrogate și cred că nici o altă rochie n-ar fi putut fi mai potrivită pentru această ocazie, țînînd cont de condiția mea. Ruth îmi spusese că obiceiul era ca fiecare să ofere mici daruri la cină și am remarcat multe pachetele viu

colorate puse în fața fiecăruia. Am remarcat că numele noastre erau scrise pe bucățele de pergament, în dreptul locului ce ne era rezervat. Masa fiind atît de mare, era mult loc liber între noi, deoarece eram cu toții doar șapte persoane la masă, chiar dacă după cină urmau să sosească diverși invitați. "La un pahar de vin", după cum spunea Sir Matthew. Știam că printre aceștia aveau să fie doctorul Smith și Damaris, precum și domnul și doamna Cartwright, însoțiți de cîțiva membri ai familiei lor.

Ruth era deja acolo, discutînd cu William.

- Ah, zise ea, văzîndu-mă, te simți mai bine?

- Da, foarte bine, mulțumesc.

- Mă bucur. Ar fi fost păcat să nu te simți bine tocmai în seara asta. Dar, dacă cumva o să te simți obosită înainte să plece toată lumea, poți să te strecorei afară din cameră. O să-i rog eu să te scuze.

- Mulțumesc, Ruth.

Mi-a ștrîns mîna. Era pentru prima oară că simțeam căldură din partea ei. Poate din cauză că e Crăciunul, mi-am zis.

Hagar a fost următoarea care a sosit. Am urmărit-o cu privirea în timp ce cobora scările și, deși era nevoită să se sprijine în baston, și-a făcut o intrare magnifică. Era îmbrăcată într-o rochie de catifea purpurie, ce se potrivea foarte bine cu părul ei alb, iar croiala ar fi fost foarte la modă cu douăzeci de ani în urmă. Nu am cunoscut nicicînd pe cineva cu o atitudine atît de demnă ca Hagar. Aveam senzația că toți erau oarecum copleșiți de prezența ei ce inspira teamă și respect și eram bucuroasă că deveniserăm

atît de bune prietene. Purta o garnitură de cercei, colier și inel cu smaralde, piatra montată în inel fiind enormă.

Și-a lipit obrazul de al meu, zicînd:

- Ei bine, Catherine, mă bucur să te avem printre noi. Simon n-a coborît încă?

Își scutură capul, sugerînd o exasperare plină de afecțiune:

- Sînt sigură că n-are nici un chef să se îmbrace pentru seară.

- Lui Simon nu i-a plăcut niciodată să se îmbrace în ținută de ocazie, a zis Ruth. Îmi amintesc că odată a declarat că nici o ocazie nu merită atîta efort.

- Are propriile lui păreri despre astfel de lucruri, o aprobă Hagar. Dar iată-l pe Matthew! Matthew, ce mai faci?

Sir Matthew cobora scările urmat de mătușa Sarah, care arăta plină de însuflețire. Își pusese o rochie cu un decolteu destul de adînc, din satin bleu, ornată cu panglici și dantelă, al cărei efect era că o făcea să arate foarte tînără. Privirea i se îndreptă spre masă.

- Oh, cadourile! strigă ea. Asta e întotdeauna partea cea mai fascinantă, nu crezi, Hagar?

- N-o să te maturizezi niciodată, Sarah, zise Hagar.

Dar Sarah se întorsese deja spre mine.

- Îți plac cadourile, nu-i așa, Catherine? Noi două avem multe în comun, nu crezi?

Se întoarse spre Hagar.

- Așa am stabilit atunci cînd... cînd...

Atunci coborî Simon. Era pentru prima oară că-l vedeam îmbrăcat în ținută de seară și am remarcat că arăta foarte distins.

- Ha! exclamă Hagar. Deci ai cedat în fața tradiției, nepoate.

El îi luă mîna și i-o sărută. Un zîmbet de mulțumire apăru pe buzele ei.

- Există momente în care nu ai altă alternativă decît să te supui, zise el.

Eram cu toții în acel salon frumos luminat cînd, deodată, se auzi sunetul unei viori dinspre galeria menestrelilor. Imediat se lăsă tăcerea și toate privirile se îndreptară într-acolo. Galeria era în întuneric, dar vioara continua să cînte, iar linia melodică îmi era bine cunoscută: *Lumina Altor Vremuri*.

Hagar a rupt prima tăcerea:

- Cine e? a întrebă ea.

Nu răspunse nimeni, iar vaietul viorii continua să umple încăperea. Apoi, Simon zise:

- Mă duc să văd.

Dar, în timp ce se îndreptă spre scară, o siluetă apăru în balcon. Era Luke. Părul lui blond, destul de lung, îi încadra fața palidă.

- M-am gîndit că ar fi foarte nimerit să vă cînt la toți o serenadă la o așa ocazie, spuse el și începu să cînte cu o voce plăcută de tenor, acompaniindu-se cu vioara.

Cînd a terminat s-a înclinat, și-a lăsat vioara și, la scurt timp după aceea, coborî pe scări pentru a ni se alătura.

- Grozav efect! murmură Simon, sec.

- Ești exact ca bunicul tău, zise Hagar. Dornic de a fi admirat.

- Hai, Hagar! protestă Sir Matthew rîzînd, întotdeauna ai fost aspră cu mine.

- Întotdeauna am fost de părere că Luke ar trebui să cînte mai des și să exerseze mai mult la vioară, se auzi vocea plină de afecțiune a lui Ruth.

Ne-am așezat la masă și, în timp ce William și fetele ne serveau cina, ne-am îndreptat atenția asupra cadourilor. Am început să le desfacem, murmurîndu-ne unul altuia cuvinte convenționale de mulțumire, cu excepția lui Sarah care țipa de plăcere exact ca un copil.

În dreptul meu însă era un cadou cu o semnificație aparte, ce purta inscripția "Sărbători fericite din partea lui Hagar și Simon Rockwell-Redvers", scrisă de mîna lui Hagar. Mă întrebam de ce îmi făceau împreună un cadou și am avut o strîngere de inimă la gîndul că Simon nu avusese nimic pregătit, iar Hagar încercase să ascundă acest lucru adăugînd și numele lui lîngă al ei. Dar cînd am deschis cutia am făcut ochii mari de uimire, căci conținea un inel. Mi-am dat seama că era un inel vechi, foarte valoros, probabil o bijuterie de familie, cu un rubin încrustat într-un cerc de diamante. L-am scos din cutie privind cînd spre Simon, cînd spre Hagar. Simon mă privea cu intensitate, iar Hagar îmi adresa zîmbetul acela special ce, de obicei, îl păstra doar pentru Simon.

- Dar e prea... prea..., m-am bîlbîit.

Îmi dădeam seama că toți erau cu ochii pe mine și pe inel.

- Aparține familiei de generații întregi, a zis Simon. Vreau să spun, familiei Redvers.

- E atât de frumos!

- Știi, am avut și noi câteva valori. Familia Rockwell nu a avut chiar totul, a continuat el.

- N-am vrut să spun...

- Știm ce vroiai să ne spui, draga mea, interveni Hagar. Simon te tachinează. Pune-l pe deget. Vreau să văd dacă ți se potrivește.

Era prea mic pentru degetul mijlociu, dar se potrivea perfect pe cel inelar.

- Îi vine minunat, nu-i așa? întrebă Hagar cu ochii strălucind, în timp ce-i privea pe rînd pe ceilalți, parcă provocîndu-i să îndrăznească s-o contrazică.

- E un inel atât de frumos, murmură Ruth.

- E confirmarea aprecierii Redvers-ilor, Catherine, adăugă Luke.

- Cum aș putea să vă mulțumesc? am zis privind spre Hagar și fiind peste puterile mele să mă uit spre Simon. Simțeam că exista o semnificație anume, de care erau cu toții conștienți și pe care n-o înțelegeam... pe deplin. Dar îmi dădeam seama că era un cadou de valoare și că, prin acest gest, Simon și Hagar își arătau afecțiunea față de mine. Încercau, poate, să arate astfel persoanei ce mă persecuta că trebuia să aibă de-a face nu doar cu mine, ci și cu ei.

- Ne poți mulțumi purtîndu-l, răspunse Simon.

- E un talisman, spuse Luke. Știi, Catherine, atât timp cît porți inelul acesta, nimic rău nu ți se poate întîmpla. Este o veche tradiție a familiei. Poartă în el

un blestem... nu, pardon, o binecuvîntare. Spiritul inelului te va proteja de forțele răului.

- Atunci este de două ori mai prețios pentru că nu numai că mă apără de rele, dar e și atât de frumos! Vă mulțumesc din suflet pentru acest cadou minunat.

- Pune micile noastre cadouri într-o lumină jalnică, nu-i așa? oftă Luke. Dar nu uita, Catherine, spiritul inelului este ceea ce are importanță.

- E un lucru bun de ținut minte, răsună vocea autoritară a lui Hagar.

De frică să nu-mi trădez emoția provocată de acest cadou, m-am hotărît să nu mai comentez nimic față de ceilalți și mi-am îndreptat atenția asupra supei servite de William. Mai târziu, în timp ce toată lumea servea din curcanul umplut cu castane, m-am lăsat în voia stării plăcute de calmă mulțumire.

A fost apoi adusă budinca de Crăciun, minunat împodobită la bază cu o cunună de ilice și cu rămurele înfipte vesel în vîrf. William turnă peste ea coniacul, iar Matthew aprinse flacăra.

- Ce diferență față de Crăciunul de anul trecut! zise Sarah. Era plin de musafiri în casă. Gabriel stătea unde stai tu acum, Catherine.

- Hai să nu vorbim despre lucruri triste, zise Matthew. În fond, e prima zi de Crăciun.

- Crăciunul e momentul amintirilor, protestă Sarah. E momentul în care te gîndești la cei dispăruți.

- Zău? zise Ruth.

- Bineînțeles, strigă Sarah. Îți amintești, Hagar, de prima sărbătoare de Crăciun la care ni s-a permis să luăm parte?

- Mi-aduc aminte, zise Hagar.

Sarah își lăsă coatele pe masă, privind fix spre budinca flambată.

- Noaptea trecută am stat în pat și m-am gândit la toate serbările de Crăciun din viața mea, zise ea cu o voce spartă. Prima de care îmi pot aduce aminte este cea de când aveam trei ani. M-am trezit în toiul nopții și m-am speriat auzind muzica. Am plîns, iar Hagar m-a luat la rost.

- Prima din multele ocazii în care te-a luat la rost, sînt sigur, zise Luke.

- Cineva trebuia să preia conducerea familiei, răspuse Hagar cu sinceritate. Nu ți-ar fi prins rău, Luke, să ți se impună și ție o oarecare disciplină.

Sarah continuă, visătoare:

- De toate mi-am adus aminte, pe rînd, pînă am ajuns la cea de anul trecut. Vă aduceți aminte de toasturile voastre? A fost și unul special pentru Gabriel, după ce a scăpat.

Se lăsă tăcerea. Am întrebat:

- Cine a scăpat?

- Gabriel, zise Sarah. Putea să moară...

Își duse mîna la buze.

- ...dacă ar fi murit, n-ar mai fi întîlnit-o pe Catherine. Dacă ar fi murit, n-ai mai fi astăzi cu noi, Catherine. N-ai mai fi pe cale să...

- Gabriel nu mi-a povestit nimic despre acest accident.

- Nu prea merita povestit, interveni Ruth. S-a dărîmat brusc un zid al ruinelor, el era pe aproape și l-a lovit ușor la picior. N-a fost mare lucru, doar niște zgîrieturi.

- Dar, doar printr-un noroc a văzut la timp ce era pe cale să se întâmple și a reușit să scape. Dacă nu ar fi observat, ar fi fost omorît! a strigat Sarah, cu ochii strălucind de furie.

M-am gândit că era nervoasă pe Ruth, care încerca să minimalizeze ceva ce ei i se părea important.

- Hai să vorbim despre ceva mai vesel, zise Luke. În fond, nu s-a întâmplat nimic atunci. Ce-a fost, a fost.

- Dacă s-ar fi întâmplat, murmură Sarah, n-ar mai fi fost nevoie să...

- William, interveni Ruth, paharul domnului Redvers este gol.

Mă gândeam la Gabriel, la teama lui de propriul său cămin. Mi-am amintit de incidentul petrecut în luna noastră de miere, când am descoperit ruinele de pe țărmul mării care, probabil, îi aminteau de mănăstirea *Kirkland*. Să fi fost prăbușirea zidului un accident? Știa oare Gabriel că cineva de la *Revels* încerca să-l omoare? Să fi fost asta explicația fricii lui? De aceea să se fi căsătorit cu mine, pentru a nu lupta singur împotriva primejdiei ce-l amenința? Acea primejdie să-l fi doborât oare pînă la urmă? Dacă da, însemna că cineva dorea să pună mîna pe moștenire. Acea persoană trebuie să fi fost îngrozită, după ce-l omorîse pe Gabriel - eram deja sigură că fusese omorît - aflînd că altcineva era pe cale să-i ia locul: copilul meu.

Mi-am dat seama că eram cu ochii ațintiți spre Luke. Cu părul lui blond, lung, ce-i încadra fața palidă, părea o îmbinare între înger și demon. Îmi

amintea de figurinele sculptate în piatră. Ochii i-au strălucit satanic când mi-au întâlnit privirea, ca și cum îmi citise gândurile și se amuza pe seama lor.

La șampanie am ținut toasturi. A venit și rîndul meu, iar ceilalți stăteau în picioare, cu paharele ridicate. Mă gîndeam că unul dintre cei ce beau în sănătatea mea își făurea, poate chiar în acele momente, planuri să mă omoare, dar nu în mod violent ci astfel încît să pară o moarte naturală.

După terminarea cinei, servitorii au strîns repede masa și eram pregătiți să ne întîmpinăm oaspeții. A fost mai multă lume decît mă așteptam. Primii au sosit doctorul Smith și Damaris și mă întrebam ce se întîmpla cu soția doctorului și ce gîndea ea despre faptul că era lăsată singură de Crăciun. Am întrebat-o pe Damaris, care mi-a răspuns că mama ei se odihnea. Era deja o oră tîrzie pentru ea și doctorul nu permitea ieșirea din programul obișnuit nici măcar în ziua de Crăciun.

Soții Cartwright au sosit împreună cu mulți alți membri ai familiei, inclusiv familiile fiilor și fiicelor lor. Ca și Sarah, am început să mă gîndesc la alte sărbători ale Crăciunului - doar că eu mă gîndeam la cele viitoare, nu la cele trecute.

Nu s-a dansat, iar musafirii au fost conduși spre un salon de la primul etaj. Chiar și conversația a decurs în liniște. Cu toții se gîndeau la Gabriel, căci serbarea tradițională nu se organizase din cauza morții lui.

Am prins o ocazie să-i mulțumesc lui Hagar pentru inel. A zîmbit și mi-a spus:

- Ne-am dorit... amîndoi, să fie al tău.

- Este foarte valoros. Trebuie, de asemenea, să-i mulțumesc și lui Simon.

- Iată-l.

Simon era deja lângă noi și m-am întors spre el:

- Îi mulțumeam bunicii tale pentru acest inel minunat.

Mi-a luat mâna, studiind inelul.

- Arată mai frumos pe degetul ei decît arăta în cutie, s-a adresat el lui Hagar.

A continuat să-mi țină mâna cîteva secunde, cu capul aplecat într-o parte, privind spre inel cu un zîmbet de satisfacție pe buze.

Ruth ni s-a alăturat.

- Catherine, dacă vrei, te poți retrage discret în camera ta. Nu trebuie să te obosești. Ar trebui să evităm așa ceva.

Într-adevăr, eram atît de marcată de emoții noi și erau atît de multe la care trebuia să mă gîndesc, încît îmi doream să merg în camera mea. Și știam că ar fi trebuit să mă odihnesc.

- Cred că așa voi face, i-am spus.

- Mîine o să fim tot aici, mi-a reamintit Hagar. Poate ieșim la o plimbare cu trăsura mîine dimineață - noi trei - doar dacă nu cumva o să vrei și tu să vii cu noi, Ruth?

- Bănuiesc că o să tot treacă lume pe aici, toată dimineața, a răspuns Ruth. Știi cum se întîmplă de Ziua Cadourilor.

- Bine, o să vedem, a zis Hagar. Noapte bună, draga mea. Sînt sigură că ar fi mai bine să te retragi. Cred că a fost o zi lungă pentru tine.

M-a tras spre ea și m-a sărutat pe obraz. I-am întins apoi mîna lui Simon. Spre uimirea mea, s-a aplecat și mi-a sărutat mîna. I-am simțit sărutul fierbinte pe piele. Am roșit, sperînd ca Ruth să nu observe.

- Hai, fugi, Catherine, a zis Ruth. O să-i rog eu pe ceilalți să te scuze. Or să înțeleagă.

Așa că m-am strecurat afară din cameră dar, cînd am ajuns în camera mea, mi-am dat seama că nu puteam dormi. Eram prea tulburată.

Am aprins lumînările și m-am întins pe pat. Îmi răsuceam într-una inelul pe deget. Probabil că era un inel păstrat cu sfințenie de familia Redvers și, prin gestul lor, doreau să mă facă să înțeleg că ar fi vrut să devin membră a familiei lor.

Așa stătusem și cînd a apărut pentru prima oară călugărul în camera mea, la începutul acestor ciudate evenimente. Mi-am derulat în mințe toate întîmplările trecute și am devenit conștientă că situația era presantă. Timpul era scurt, deja oboseam repede și fusesem nevoită să părăsesc petrecerea înainte de a se termina. Misterul trebuia elucidat... și încă foarte repede.

Dacă aș putea descoperi acea cale de acces în casă... dacă aș reuși să găsesc sutana călugărului...

De fapt, încă nu verificasem atent galeria menestrelilor. Descoperisem dulapul, dar nu cercetasem încă ce era în spatele tapiseriilor de pe perete. Oare de cît timp nu mai fuseseră date jos tapiseriile?

M-am ridicat din pat cu o arzătoare dorință de a mai verifica o dată galeria. În timp ce mergeam de-a

lungul coridorului, auzeam sunetul vocilor venind dinspre salon. Am coborât încet treptele spre galeria menestrelilor, am deschis ușa și am intrat.

Singura geană de lumină venea de la lumînările puse pe pereții holului mare. Galeria era întunecoasă și sumbră și mi-am dat seama că mă comportam prostește, sperînd să descopăr ceva în acel întuneric.

M-am aplecat peste balcon și am privit salonul mare de la intrare, căre se vedea foarte bine, cu excepția zonei de dedesubt. Și în timp ce stăteam acolo, ușa se deschise și o siluetă se contură în prag. Pentru o clipă m-am gândit că era călugărul și, în ciuda convingerii mele că doream să-l întîlnesc, m-am înfiorat de frică.

Dar nu era un călugăr. Era un bărbat în costum de seară și, cînd a șoptit: "Doamne,... Catherine!" am recunoscut vocea doctorului Smith. A continuat să vorbească în șoaptă:

- Ce faci aici?

- N-am putut să dorm.

A intrat în galerie și am rămas unul lîngă altul, în dreptul balconului. Și-a ridicat un deget înspre buze:

- E cineva acolo, jos, a șoptit el.

Am fost surprinsă să remarc că el considera asta un secret, dat fiind că erau atît de mulți oaspeți în casă. Eram pe punctul de a-i spune asta cînd, brusc, mă apucă de braț și mă trase mai aproape de balcon.

Apoi am auzit vocile.

- Damaris! Sîntem, în sfîrșit, singuri.

La auzul acelei voci, am simțit o durere aproape fizică. Nu numai datorită vorbelor, ci și tonului pe care fuseseră rostite, ton plin de semnificații, tandru și plin de pasiune. Foarte rar auzisem acest timbru în vocea lui Simon, căci el era cel care vorbea.

Apoi, Damaris:

- Mi-e frică. Tata n-ar fi deloc încântat.

- În astfel de probleme nu trebuie să ne preocupe plăcerea taților, ci a noastră...

- Dar e aici în seara asta. Poate chiar acum ne urmărește.

Simon rîse și, în acel moment, s-au îndreptat spre centrul holului. Brațul lui o înconjura.

M-am întors cu spatele, nedorind să privesc: Îmi era frică să nu ne observe. Umilirea mea ar fi fost deplină dacă Simon ar fi aflat că fusesem de față la acest flirt al lui cu Damaris.

În timp ce mă îndreptam spre ușa galeriei, doctorul mă însoți și, împreună, am urcat treptele spre primul etaj. Părea preocupat, aproape ignorînd prezența mea și n-aveam nici o îndoială că era foarte îngrijorat pentru fiica sa.

- Am să-i interzic să se întâlnească cu acest... crai! a spus.

Nu am răspuns. Îmi împreunasem mîinile, atingînd acel inel ce, doar cu puțin timp în urmă, păruse să aibă o atît de mare semnificație.

- Poate ar fi inutil să-i interzici, am sugerat.

- Va trebui să mă asculte, a replicat.

I-am remarcat venele proeminente de pe tîmple. Nu-l mai văzusem niciodată atît de agitat și părea o dovadă clară a afecțiunii lui profunde pentru ea.

M-am simțit mai apropiată sufletește de el, această grijă de părinte fiind exact ceea ce-mi lipsise în absența tatălui meu adevărat.

- E autoritar și cred că va găsi întotdeauna calea de a obține ceea ce dorește, am spus, cu vocea plină de mândrie.

- Iartă-mă, am uitat de tine. Ar trebui să te odihnești. Am crezut că ăsta a fost motivul pentru care te-ai retras. Ce te-a făcut să vii în galerie?

- N-am reușit să dorm. Presupun că eram prea agitată.

- Cel puțin, ăsta e un avertisment pentru amîndoi, a zis doctorul.

- Dar pe tine ce te-a adus în galerie? am întrebat brusc.

- Știam că sînt acolo, împreună.

- Înțeleg. Și nu ți-ar conveni o astfel de căsătorie?

- Căsătorie! N-o va cere niciodată în căsătorie. Bătrîna are alte planuri pentru el. Se va însura cu cine va fi aleasa ei, iar aceea în nici un caz nu va fi fiica mea. În plus... ea îi este sortită lui Luke.

- Serios? În seara asta ea nu părea să gîndească astfel.

- Luke îi este foarte devotat. Dacă ar fi fost mai mari, ar fi fost acum deja căsătoriți. Ar fi o tragedie să-și ruineze reputația din cauza acestui...

- N-ai o părere prea bună despre onoarea lui.

- Onoare! Ești de prea puțin timp aici ca să-i cunoști reputația în ținut. Dar te rețin și se face tîrziu. Am s-o iau acasă imediat pe Damaris. Noapte bună, Catherine.

Îmi luă mîna. Era cea pe care era inelul de la familia Redvers.

M-am îndreptat spre camera mea. Eram atît de necăjită încît, în acea noapte, am uitat să încui uşa. Dar n-am avut vizitatori nocturni şi am fost singură cu sentimentele mele.

În acea noapte am înţeles natura exactă a acestor sentimente şi m-am condamnat pentru că le-am permis să devină atît de profunde, chiar dacă erau mascate de aparenţa antipatiei. Eram furioasă pe el pentru că părea să nu mă stimeze îndeajuns. Eram rănită, fiindcă îmi doream respectul lui.

În acea noapte am învăţat că ura se naşte din profunzimea propriilor sentimente. Iar atunci cînd o femeie ajunge aproape să urască un bărbat, ar trebui să fie atentă, deoarece înseamnă că sentimentele ei sînt profund implicate.

"E un uşuratic", îmi spuneam, încercînd să alung ecoul vocii lui, în timp ce vorbea cu Damaris. "E un crai ce se amuză cu orice femeie ce-i este la îndemînă. Şi s-a întîmplat să-i fiu şi eu la îndemînă. Ce proastă am fost! Şi cît îi urîm pe cei ce ne fac conştienţi de propria noastră prostie!"

Ură şi dragoste. Uneori, cele două sentimente pot merge mînă în mînă.

capitolul 7

În acea noapte nu am dormit bine și părea a fi încă noapte cînd am fost trezită de Mary-Jane, care ținea în mîină o luminare aprinsă.

- Mary-Jane! Cît este ceasul?

- E ora șase, doamnă.

- Dar de ce...?

- Am vrut să vă spun ieri, dar cu toate pregătirile astea de Crăciun, n-am avut ocazia. Am descoperit ceva ieri. S-a întîmplat în timp ce amenajam holul.

M-am ridicat în pat și am strigat:

- Ai descoperit calea de ieșire din casă?

- Așa cred, doamnă. E în galerie... în dulap. Sînt acolo două scînduri de dușumea cu un gol între ele, destul cît să încapă degetele. Mi s-a părut că ceva nu e în regulă cu ele, așa că am apucat una dintre ele. S-a ridicat ușor. Apoi am văzut gaura mare, neagră, de dedesubt, așa că am luat o luminare și m-am uitat. Se văd niște scări în jos. Asta-i tot, doamnă. Apoi m-a strigat William, așa că am lăsat scîndura să cadă la loc și n-am spus nimic gîndindu-mă să vin direct la dumneavoastră și să vă spun. Dar a trebuit să merg să ajut la bucatărie și n-am prins nici o ocazie, însă m-am gîndit la asta toată noaptea.

- Trebuie să mergem de îndată să vedem.

- Și eu m-am gândit că o să vreți.

- Nu s-a trezit nimeni, încă?

- Doar servitorii, doamnă, dar ei nu sînt în aripa asta. Totuși, or să vină în vreo jumătate de oră să aranjeze holul.

- Trebuie să ne mișcăm repede. Mergem chiar acum să aruncăm o privire.

- N-ar fi mai bine să vă îmbrăcați înainte, doamnă?

- Nu, nu avem timp. O să pun pelerina peste cămașa de noapte.

Am părăsit împreună dormitorul și ne-am strecurat în liniște spre galeria menestrelilor. Îmi era tot timpul teamă să nu apară Luke dar , Mary-Jane fiind cu mine, i-ar fi fost greu să-mi facă vreun rău.

Eram foarte agitată, aceasta fiind dovada de care aveam nevoie. Singura persoană din casă în care puteam avea încredere era Mary-Jane și ea mă însoțea în această aventură.

Casa era scufundată în liniște și, din acest motiv, chiar și pașii mei păreau a face mult zgomot, deși eram încălțată în papuci. Dar am ajuns la galerie fără ca nimeni să apară. Mary-Jane a închis încet ușa și eu am ținut lumina în timp ce ea deschidea dulapul arătîndu-mi scîndurile. A îngenuncheat și a ridicat cu ușurință una dintre ele; evident, fusese concepută cu viclenie, ca să funcționeze ca o ușă capcană. M-am aplecat peste deschizătură, încercînd să luminez dedesubt. Vedeam deja treptele despre care îmi povestise. Ardeam de nerăbdare să cobor, dar pînă la prima treaptă era o distanță destul de mare și mi-a fost frică să mă

aventurez. Însă Mary-Jane era sprintenă și suplă, așa că m-am întors spre ea:

- Coboară tu, iar eu o să-ți întind lumînarea. Uită-te doar prin jur și spune-mi ce se vede acolo, jos.

A pălit ușor, dar era genul de persoană care disprețuia ceea ce ea numea *tîmpenii* și, după acea scurtă ezitare, se lăsă în jos prin deschizătură. Când a ajuns să stea pe trepte, i-am întins lumînarea.

- Pare să fie o cameră mare acolo, jos; și e foarte frig.

- Aruncă o privire în jur. Apoi să încercăm să găsim calea pornind dinspre mănăstire.

Pentru o vreme se lăsă tăcerea. M-am uitat în jos. Am văzut-o coborînd cu prudență scările și am atenționat-o să aibă grijă.

- Oh, bineînțeles, mă asigură ea.

I-am auzit din nou vocea după ce a coborît treptele:

- Se vede o lumină în depărtare. Trebuie să fie ieșirea. O să arunc doar o privire.

Înima îmi bătea nebunește. Îmi doream să fiu acolo, jos, cu ea, dar nu îndrăzneam să risc să alunec pe treptele acelea de piatră. Am aruncat o privire peste umăr. Nu puteam scăpa de senzația că cineva ne urmărea cu atenție. Dar nu era nimeni; casa era scufundată în liniște.

Mary-Jane a strigat, brusc:

- Am descoperit ceva, doamnă.

- Nu te pot vedea. Unde ești?

Vocea părea să se audă de departe.

- Aproape s-a topit lumînarea, doamnă.

- Întoarce-te imediat, Mary-Jane. Dacă poți, ia cu tine ceea ce ai găsit.

- Dar, doamnă...

- Întoarce-te! i-am zis autoritar.

Apoi am zărit din nou lumînarea și am respirat ușurată.

Mary-Jane apăru pe trepte; într-o mână ținea lumînarea și ducea ceva sub braț. Mi-a întins un maldăr făcut ghem și am recunoscut imediat sutana de călugăr. Am luat lumînarea din mîna ei și, într-o clipă, Mary-Jane se strecură prin deschizătură, înapoi în galerie.

- Am intrat în panică cînd ai dispărut din vedere.

- Nici eu n-am fost chiar curajoasă, acolo jos, doamnă. M-au luat fiorii.

- Vai, ți-e frig, Mary-Jane!

- E frig acolo, doamnă. Totuși, am găsit sutana.

- Hai, să mergem în camera mea, să nu ne găsească cineva aici.

Am lăsat să cadă scîndura, verificînd să nu se observe că se umblase pe acolo. Am luat sutana cu noi și ne-am întors în camera mea. Cînd am ajuns, Mary-Jane s-a înfășurat în ea. Am început să tremur.

- Dă-o jos de pe tine. Trebuie s-o ascundem undeva într-un loc sigur. Dacă mai îndrăznește cineva să spună că am avut vedenii din cauza unui dezechilibru psihic, putem dovedi că ceea ce am văzut n-a fost doar rodul imaginației mele.

- N-ar trebui să spunem cuiva? N-ar fi bine să le arătăm sutana?

Cu o zi înainte aș fi răspuns: "Da. Îi vom spune domnului Redvers". Dar acum nu mai puteam spune

așa ceva. Nu mai aveam încredere în Simon și, dacă nu mai puteam avea încredere în el, nu mai puteam avea încredere în nimeni.

- Pentru moment n-o să spunem nimănui. Avem aici dovada. O s-o pun în dulapul meu și o să ținem ușa încuiată, astfel încît să nu poată nimeni intra.

- Și după asta, doamnă?

Am privit ceasul de deasupra șemineului. Se făcuse ora șapte.

- O să ți se remarce lipsa dacă mai rămîi aici. Eu o să mă bag în pat, iar tu o să îmi aduci, ca de obicei, micul dejun. Nu pot mîncă mult. Adu-mi mai întii apă fierbinte. Vreau să mă gîndesc la ceea ce trebuie făcut în continuare.

- Da, doamnă, mi-a zis și a părăsit încăperea.

□

Ruth a intrat în camera mea să vadă cum mă simt.

- Arăți extenuată. Ziua de ieri a fost prea oboșitoare pentru tine.

- Mă simt obosită, am recunoscut.

- Cred că ar fi bine să rămîi toată ziua în cameră. O să-i țin eu pe ceilalți departe de tine. Poate că așa o să te simți suficient de bine diseară, încît să ni te alături. O să fim doar cei din familie, iar Simon și Hagar vor pleca și ei mîine dimineață. Trăsura vine întotdeauna să-i ia fix la ora nouă și jumătate, a doua zi după Ziua Cadourilor.

- Da. Mi-ar plăce să mă odihnesc o vreme.

Am stat toată ziua întinsă în pat, gîndindu-mă la evenimentele ce au precedat descoperirea sutanei.

Mi le-am derulat pe toate în minte, începînd cu întîlnirea cu Gabriel și Friday. Gabriel știa că avusese loc o tentativă de a i se lua viața, între ruine, și îi era frică. Sperase ca eu să-l pot ajuta să lupte împotriva a ceea ce-l amenința. Apoi a fost noaptea dinaintea morții lui, cînd Friday a auzit pe cineva pe coridor. S-ar fi întîmplat în noaptea aceea, dacă n-ar fi fost Friday. Evident, acesta era motivul pentru care fusese omorît Friday - să nu mai poată da alarma. Sarah știa toate astea și le prezentase în tapiseriile ei. Oare cît de multe lucruri știa? Așa că Gabriel a murit, iar eu n-am prezentat prea mult interes pînă ce s-a aflat că eram însărcinată. Ideea de a mă scoate dezechilibrată psihic apăruse, probabil, atunci cînd doctorul Smith s-a gîndit că era de datoria lui să anunțe familia că exista o Catherine Corder la Worstwhistle.

Ce minte diabolică era în spatele acestui plan! Nu credeam că scopul era trimiterea mea la Worstwhistle, ci acceptarea ideii că eram nebună și apoi, poate, înscenarea unei sinucideri, înainte de nașterea copilului.

De ce mă gîndeam, oare, la acest plan, ca la ceva de domeniul trecutului? El exista încă. Ce avea, oare, să facă criminalul, după descoperirea dispariției sutanei? Poate că se va decide să acționeze imediat.

Eram nehotărîtă. Poate că ar fi mai bine să plec la *Glen House*. Dar cum puteam s-o fac pe ascuns? Dacă-mi anunțam intenția, mă puteam aștepta la o acțiune imediată. Eram sigură că nu mi s-ar fi permis să părăsesc casa.

Mă gîndeam la ei... la Luke și la Simon. Am încercat să nu mă gîndesc la Simon. "Luke este", îmi spuneam. "Luke trebuie să fie. Iar Damaris îl ajută".

Damaris! Dar nu aflasem eu ceva, noaptea trecută, referitor la relațiile dintre Damaris și Simon?

Gîndurile mi se învîrteau în minte, iar și iar, ca un șoricel în cușcă. Aveam sutana! Dacă aș fi putut împărtăși descoperirea cu Simon, m-aș fi simțit triumfătoare.

Dar ce mai puteam, acum, împărți cu Simon?

Îmi doream din nou, așa cum îmi dorisem la fîntîna Knaresborough, în timp ce lăsam apa să-mi curgă peste mîini: "Nu Simon. Oh, te rog, să nu fie Simon!".

□

La cină, m-am alăturat familiei. Simon era foarte curtenitor și părea îngrijorat de starea mea și, deși îmi impusesem să nu arăt că sentimentele mele pentru el suferiseră o schimbare, nu m-am putut opri să nu manifest o oarecare răceală.

Am luat cina în salonul mare, iar Simon s-a așezat lîngă mine.

- Sînt dezamăgit că n-am avut deloc ocazia să fiu astăzi cu tine, mi-a zis el. Plănuisem o plimbare împreună... tu, bunica și eu.

- N-ar fi fost prea frig pentru Hagar?

- Poate, dar n-ar recunoaște. Și ea a fost dezamăgită.

- Ar fi trebuit să mergi împreună cu alții.

- Știi bine că n-ar fi fost deloc același lucru.

- Poate că Damaris te-ar fi putut însoți.

Începu să rîdă, zicîndu-mi în șoaptă:

- Am ceva să-ți spun referitor la asta.

L-am privit întrebător.

- Pentru că, evident, ai observat, a adăugat el.

Deseori este necesar să mergi pe căi ocolite pentru a-ți atinge scopul.

- Vorbești enigmatic.

- Ceea ce nu e deloc nepotrivit. Avem de rezolvat o enigmă.

Mi-am întors privirea, deoarece mi se părușe că Luke încerca să asculte discuția noastră. Dar, din fericire, mătușă Sarah vorbea tare despre sărbătorile de Crăciun din trecut și, deși repeta exact ceea ce spusese cu o seară înainte, părea hotărîtă ca nimeni să nu scape vreun cuvînt.

După cină ne-am retras în salonul de la primul etaj, dar în seara aceea n-am mai avut alți musafiri. Am stat de vorbă cu Sir Matthew și nu m-am îndepărtat de lîngă el, deși era evident că Simon era exasperat din cauza mea.

M-am retras devreme și de-abia intrasem în camera mea de cinci minute, că am auzit o bătaie în ușă.

- Intră, am strigat și a intrat Sarah.

Mi-a zîmbit conspirativ, șoptind ca o scuză:

- Ei bine, păreai interesată. De aceea...

- Ce vrei să spui?

- Am început s-o completez.

Gîndurile mi s-au îndreptat imediat spre tapiseria neterminată pe care mi-o arătase cu ocazia ultimei mele vizite în camera ei.

Mă studia cu atenție și expresia ei părea plină de înțelegere.

- Pot s-o văd?

- Desigur. De asta am și venit. Vii cu mine?

M-am ridicat nerăbdătoare și, când am ajuns în coridor, și-a dus degetele la buze.

- N-aș vrea să ne audă cineva. Ei sînt încă în salonul de la primul etaj. E încă devreme... pentru o zi de sărbătoare. Nu e nimic rău în faptul că tu te-ai retras devreme. Dar pentru ceilalți...

Am urcat scările, intrînd în aripa în care locuia ea. Această parte a casei era extrem de tăcută și am început să tremur - nu știu dacă de frig sau de neliniște.

M-a condus spre camera unde erau tapiseriile, devenind la fel de entuziasmată ca un copil ce primește o jucărie nouă și pe care dorește s-o arate și altora. A aprins cîteva lumînări de la flacăra celei pe care o ducea și apoi, lăsînd-o pe aceasta pe masă, alergă spre dulap. Scoase afară bucata de canava și o ridică, întinsă, la fel cum făcuse și în celelalte ocazii. Nu puteam vedea foarte clar, deși era evident că porțiunea nelucrată fusese completată cu ceva. Am ridicat o lumînare și am apropiat-o de canava. Apoi am văzut conturul unui desen. Am privit cu atenție. Într-o parte erau corpurile lui Gabriel și Friday, iar în cealaltă se vedea slab un desen în creion. Era o altă clădire, iar efectul era ca și cum priveai printre ferestre zăbrelete spre o cameră ce arăta ca o celulă de închisoare. În acea celulă se vedea silueta unei femei ce ține ceva

în brațe. Am început să tremur de groază, dîndu-mi seama că era vorba de un copil mic.

Am privit-o pe Sarah drept în față. La lumina aceea, toate umbrele și ridurile de pe fața ei păreau să nu mai existe; reîntinerise - mai mult decît atît, nu mai părea a fi o ființă umană. Tînjeam să aflu ce secrete, ce motive erau ascunse în spatele acelei priviri calme.

- Bănuiesc că e vorba de mine.

A aprobat.

- Ai remarcat copilul, nu-i așa? Precum vezi, copilul s-a născut, a zis ea.

- Dar pare să fie o închisoare.

- Bănuiesc că acolo te simți ca într-o închisoare.

- Mătușă Sarah, unde te simți ca într-o închisoare?

- Acolo. În locul acela.

Am înțeles.

- Totul s-a clarificat acum, i-am explicat. A fost o greșeală a doctorului. Nu trebuie să te mai gîndești la asta.

- Dar e aici, aici în tablou, a insistat ea.

- Asta pentru că nu cunoști exact ceea ce s-a întîmplat.

Își scutură capul aproape bosumflată și am devenit neliniștită. Știam că umbla prin casă aproape fără a face zgomot, ascultînd din tot felul de locuri secrete, iar apoi transpunînd aici, în liniște, istoria întregii familii. Istoria familiei Rockwell era cel mai important lucru din viața ei. De aceea își petrecea ore întregi aplecată asupra minunatelor tapiserii. Aici, în această cameră, ea era stăpîna, un fel de

zeiță, privind de sus diversele întâmplări ale personajelor ei; oriunde în altă parte, ea nu conta - era doar biata Sarah, ușor infantilă.

Era o prostie din partea mea faptul că mă afectau ideile confuze ce erau în mintea ei rătăcită.

- Într-o închisoare trebuie să existe și un gardian, murmură ea. E îmbrăcat în negru, dar e cu spatele spre mine și nu-l pot recunoaște din cauza glugii.

- Călugărul! am zis pe un ton destul de degajat, fiind acum deja capabilă să vorbesc fără frică despre această creatură.

Se apropie de mine și mă privi în față.

- Călugărul este foarte aproape de tine, Catherine. El te așteaptă, așteaptă să te prindă. Să nu crezi că nu e aproape... și că nu se apropie tot mai tare.

- Tu știi cine e! am acuzat-o.

- E o noapte grozavă, a răspuns. Stelele sînt minunate. Aerul e rece și, Catherine, priveliștea e splendidă din balcon.

M-am îndepărtat de ea.

- Ai dreptate. E frig aici. Creď că ar fi timpul să merg în camera mea.

- Așteaptă puțin, Catherine.

- Cred că ar fi mai bine să plec.

M-am îndreptat spre ușă, dar ea mă apucă de rochia de casă, trăgîndu-mă. Începusem din nou să tremur, dar de data aceasta nu din cauza frigului.

- Lumînarea, a zis ea. O să ai nevoie. Ia-o pe a mea.

Ținînd încă strîns de rochia mea, mă trase înapoi în cameră. Luă una dintre lumînările aprinse și mi-o

întinse. Am apucat-o și, eliberându-mă din strînsoare, am pornit iute pe coridor, aproape așteptîndu-mă să mă urmărească.

Cînd am ajuns în sanctuarul camerei mele, aproape nu mai aveam suflu și eram încă speriată. Nu-mi puteam alunga din minte vorbele fără șir ale lui Sarah, fiind sigură că în spatele lor exista o semnificație ascunsă.

Cîtă nesiguranță am simțit în acea noapte! Tînjeam să mă destăinui cuiva. Cînd eram lîngă Simon nu mă puteam opri să nu am încredere în el și mă îndoiam că aș fi rezistat tentației de a-i povesti. Cred că, dacă i-aș fi spus despre ultimele descoperiri și dacă mi-ar fi dat o explicație plauzibilă, aș fi fost fericită să-i acord din nou încredere. Aș fi crezut imediat orice poveste mi-ar fi spus, numai să-l disculpe de omorîrea lui Gabriel și de tentativa de a mă omorî pe mine și pe copilul meu.

Am decis că în noaptea aceea nu trebuia să aud ceea ce Simon ar fi avut să-mi spună. Trebuia să mă țin la distanță. Pentru prima oară, nu mai aveam încredere în puterea rațiunii mele. Eram la voia sentimentelor mele față de acest bărbat. Era umilitor și totuși, într-un fel, îmbucurător, deoarece așa ar trebui să fie dragostea întotdeauna. Și în noaptea aceea am știut cu certitudine că eram îndrăgostită de Simon.

A doua zi Simon și Hagar au părăsit *Kirkland Revels*. I-am salutat - cu căldură pe Hagar și cu

răceală pe Simon. El își dădea seama de schimbarea mea de atitudine și părea să se amuze. Mă întrebam dacă putea fi, într-adevăr, chiar așa de cinic.

După plecarea lor am urcat în camera mea. Doream să-mi fac un plan în liniște. Știam că trebuie să acționez repede deoarece, probabil, se decoperise deja lipsa sutanei.

Singura persoană în care puteam avea încredere era Mary-Jane; și cum putea ea să mă ajute? Totuși, într-un astfel de moment, era o consolare faptul că puteam avea încredere în cineva.

M-am gândit să discut cu Sir Matthew, să-i arăt ceea ce descoperisem și să-l rog să organizeze explorarea pasajului de trecere dintre casă și ruine.

Ruth? Puteam, oare, să-i spun lui Ruth? Nu eram sigură de ea și nu m-ar fi mirat să aflu că știa câte ceva despre ceea ce se întâmpla, chiar dacă nu era în prima linie în acest complot împotriva mea.

Sarah? Ce puteam, oare, să sper, din partea lui Sarah?

Iar Luke...eram încă convinsă că Luke era adevăratul meu dușman.

Nu mă puteam hotărî. Eram în camera mea, încercînd să iau o decizie, cînd am remarcat un plic pe podea, lângă ușă. M-am repezit spre el și l-am ridicat. Pe plic nu era scris nimic. Am deschis ușa, sperînd să văd pe cineva îndepărtîndu-se, dar nu era nimeni; scrisoarea trebuie să fi fost împinsă pe sub ușă cu cîteva minute înainte s-o observ.

Am închis ușa și am rupt plicul. Înăuntru era o singură foaie de hîrtie, pe care era notat cu un scris tremurat:

Întoarce-te, fără întârziere, înapoi la vechea ta casă. Ești în primejdie iminentă.

Priveam fix biletul. Nu cunoșteam scrisul și mă întrebam dacă nu cumva tremurul era un mijloc de a îl ascunde, scrisoarea fiind nesemnată și fără nici o adresă.

Cine împinsese plicul pe sub ușă? Și ce vroia să însemne? Era, oare, încă o capcană? Dar, totuși, o foaie de hîrtie era ceva palpabil. Nimeni nu putea spune că mi-am imaginat-o.

M-am îndreptat spre fereastră și am privit afară. Apoi inima începu să-mi bată cu putere, recunoscînd persoana care se îndepărta în grabă de casă - Damaris!

Eram sigură că ea era cea care intrase în casă fără zgomot și lăsase biletul. De ce făcuse, oare, asta?

O suspectam pe Damaris că lucra împotriva mea. Cum puteam crede altfel, cînd fusese cu mine, văzuse călugărul și apoi negase?

Am privit din nou scrisoarea. Doream să nu cred că complota, alături de Simon, împotriva mea. Și totuși, situația părea disperată. Trebuia să accept faptele; trebuia să înfrunt adevărul. Îi văzusem împreună în seara de Crăciun, iar implicațiile vorbelor lor mă șocaseră profund. Și totuși nu puteam crede așa ceva despre Simon. Deși rațiunea

putea încerca să mă convingă, ridicolele mele intuiții feminine refuzau să accepte așa ceva.

Cineva o trimisese pe Damaris să lase biletul sub ușa. Luke? Ar fi putut s-o facă chiar el. Doctorul Smith? Am studiat din nou scrisul și, dat fiind că-l văzusem pe al său, am hotărât că în nici un caz nu-i aparținea. Apoi mi-am amintit de vizita făcută acasă la el și m-am gândit la femeia bolnavă, soția ce era pentru el așa o dezamăgire încât el se aruncase cu toate forțele în munca sa. Scrisul tremurat putea fi al unei femei bolnave, femeie ce putea fi sub un anume stres.

Am pus scrisoarea în buzunar, mi-am aruncat pelerina pe umeri și am părăsit camera. M-am oprit o clipă pe scări, în dreptul galeriei menestrelilor. Am deschis ușa și am privit înăuntru, gândindu-mă că cineva ar putea fi ascuns acolo.

Nu era nimeni.

Am traversat holul mare și am ieșit din casă.

Bătea un vînt foarte rece, dar n-am dat atenție vremii. Mă grăbeam, privind o singură dată înapoi, ca nu cumva să fiu urmărită. N-am văzut pe nimeni, dar am avut senzația că mă urmăreau priviri de la fiecare fereastră a casei. Am continuat drumul pînă am ajuns la casa doctorului. Părea și mai mohorîtă decît la vizita mea precedentă. Jaluzelele venețiene erau toate trase, iar vîntul șuiera prîntre pini.

Am sunat clopoțelul, iar servitoarea mă pofti înăuntru.

- Doctorul nu este acasă, doamnă Rockwell.

- Am venit să vorbesc cu doamna Smith.

A părut surprinsă.

- Am să-i spun că sînteți aici.

- Te rog spune-i că doresc foarte mult să o văd, într-o problemă foarte importantă.

Servitoarea se îndepărtă fără tragere de inimă. Mă întrebam ce aș fi putut face dacă doamna Smith refuza să mă vadă. Eventual, să cer să o văd pe Damaris. Trebuia să insist să aflu dacă ea îmi adusese biletul, de ce negase că văzuse călugărul, ce rol jucase și juca în acest complot împotriva mea. Eram hotărîtă să aflu adevărul fără întîrziere.

După cîteva secunde, servitoarea se întoarce.

- Doamna Smith vă așteaptă, a zis ea.

Am urmat-o pe scări, spre camera în care mai fusesem o dată. Am fost mirată s-o văd pe Damaris împreună cu mama sa. Stătea în picioare lîngă scaunul doamnei Smith și părea să se agate de mama ei, căutînd protecție. Doamna Smith arăta chiar și mai vlăguită decît atunci cînd o văzusem ultima oară. Ochiul îi erau enormi și păreau să ardă. Îmi zise cu o voce stinsă:

- Bună dimineța, doamnă Rockwell. Drăguț din partea ta că ai trecut pe la noi.

M-am îndreptat spre ea și i-am strîns mîna pe care mi-o întinsese. Apoi, ușa s-a închis în urma servitoarei și am rămas doar noi trei.

- De ce ai venit? m-a întrebat iute. E ultimul loc în care ar trebui să fii.

Am scos hîrtia din buzunar și i-am întins-o.

- Ai mai arătat-o cuiva? m-a întrebat.

- Nu.

- De ce ai venit aici?

- Pentru că părerea mea este că dumneavoastră ați scris-o și mi-ați trimis-o. Am zărit-o pe Damaris ieșind din casă.

Se lăsă tăcerea.

Apoi am strigat:

- Dumneavoastră ați scris-o, nu-i așa?

Damaris își puse brațul pe umărul mamei sale.

- Nu-ți face bine să fii tulburată, i-a zis.

Se uită spre mine aproape sfidător.

- O faci să se simtă rău.

- Cred că mă poate ajuta să descopăr cine a tot încercat să mă facă *pe mine* să mă simt rău, i-am răspuns.

- Nu-ți fă probleme, draga mea, i-a zis doamna Smith lui Damaris. A venit aici și a fost foarte neînțelept din partea ei. Dar acum e aici și trebuie să fac tot ce pot.

- Deja ai făcut...

- Măcar dacă mi-ar fi ascultat sfatul!

- Și care este sfatul dumneavoastră?

- Pleacă departe de aici. Nu mai pierde nici o clipă. Întoarce-te imediat la casa tatălui tău, chiar astăzi. Dacă nu... s-ar putea să fie prea târziu.

- De unde știi?

- Știu foarte multe, mi-a zis ea, pe un ton obosit.

- Spuneți-mi, dumneavoastră ați scris biletul?

A aprobat.

- Da, căci știu că trebuie să pleci, dacă vrei să dai naștere unui copil care să trăiască.

- Și de unde să știu că pot avea încredere în dumneavoastră?

- Ce aș avea de câștigat avertizându-te?

- Nu vedeți că bîjbii în întuneric?

- Ba da, văd. Ești încăpățînată. N-o să-mi urmezi sfatul. Vrei să elucidezi mistere. Ești prea curajoasă, doamnă Rockwell.

- Spuneți-mi ceea ce știți. Îmi datorați asta.

- Mamă..., bolborosi Damaris, lăsînd să-i cadă masca de pe fața ei drăgălașă.

Îmi dădeam seama că era îngrozită. Am strîns mîna rece și umedă a doamnei Smith.

- Trebuie să-mi spuneți. Știți că trebuie să-mi spuneți.

- Trebuie să-ți povestesc tot , ca să mă crezi. Altfel n-ai înțelege niciodată.

- Atunci, spuneți-mi tot.

- E o poveste lungă... începe cu mulți ani în urmă.

- Nu mă grăbesc.

- Greșești. Ar trebui să te grăbești, și încă foarte tare.

- Nu plec pînă nu-mi spuneți.

- Și dacă te conving că e în pericol copilul tău, că tu ești în pericol, vei pleca chiar azi la casa tatălui tău?

- Da, dacă voi considera necesar.

- Mamă, nu trebuie..., nu poți face asta, a zis Damaris.

- Ți-e încă frică, Damaris?

- Și ție îți este, mamă. La amîndouă ne este... ca întotdeauna.

- Da, zise doamna Smith. Îmi este frică. Dar mă gîndesc la copil... și la ea. Nu putem sta deoparte și să ne uităm cum i se întîmplă...nu-i așa, Damaris?

Nu trebuie să ne gândim la noi... Acum trebuie să ne gândim doar la ea.

Ardeam de nerăbdare.

- Trebuie să-mi spunei, acum.

Ezita încă iar apoi, adunându-și puterile ca pentru un mare efort, începu:

- M-am măritat împotriva voinței familiei. Poate te gîndești că povestea mea n-are nici o legătură cu toate astea. Vreau doar să încerc să-ți spun cum de știu...

- Da, da,... am strigat.

- Aveam o mică avere, a mea personală. După cum știi, cînd o femeie se mărită, averea ei devine a soțului. Avea nevoie de bani, așa că s-a însurat cu mine. Aveam o părere foarte bună despre el. Era doctorul cel devotat și doream să muncesc alături de el. Vroiam să-l ajut... pacienții lui îl iubeau atît de mult! Dădea dovadă de atîta sacrificiu de sine! Dar, vezi tu, erau doi doctori. Era doctorul care își vizita pacienții și prietenii, un bărbat încîntător, plin de solitudine. Și era doctorul de acasă. Erau doi bărbați complet diferiți. Îi plăcea să-și joace rolul, dar nu te poți aștepta să-l joace în permanență, nu-i așa, Damaris?

- Nu... oh, n-ar trebui... cînd o să audă..., murmură Damaris.

- Vezi tu, continuă doamna Smith, avea impresia că nu era un muritor, la fel ca noi, ceilalți. Munca îi adusese multe succese, iar începutul fusese foarte modest. Am admirat asta... la început. Dar, curînd, a oboșit să-și joace rolul în fața mea. Asta s-a întîmplat înaintea să se nască Damaris. A fost foarte furios că

n-a fost băiat. Își dorea un fiu care să fie exact ca el - ceea ce, în ochii lui, însemna perfect. Damaris l-a înțeles repede. Ți-aduci aminte, Damaris, cum te jucai fericită, uitînd de toate... căci copiii uită și, dacă au o oră fericită, au senzația că au fost fericiți dintotdeauna. Apoi îi auzeam pașii pe hol și atunci veneai spre mine, ghemuindu-te lîngă mine, aducîndu-ți aminte.

- Vă maltrata? am întrebat.

- Nu fizic. Nu e genul lui. Dar mă ura. De ce să nu mă fi urît? Îmi dorise banii și, cînd au devenit ai lui, și după multe încercări nereușite de a-i dăruia un fiu, nu-i mai eram de nici un folos. Ce ani jalnici, de tristețe și teroare... nu-mi dau seama cum am putut îndura.

- Deci doctorul Smith este cel care a încercat să mă distrugă. Dar de ce?

- Am să-ți spun și asta. Am cunoscut-o pe femeia care l-a crescut. Locuiește nu departe de aici, într-o căsuță. A fost adus la ea cînd era foarte mic. Mama lui a fost o țigancă ce și-a părăsit pentru o vreme neamul, pentru a lucra la *Revels*, ca ajutor la bucătărie. Era măritată cu un țigan, pe nume Smith. Dar cînd s-a născut copilul, l-a abandonat, nedorindu-l. Pe Sir Matthew l-a interesat fata. Nu știu dacă au fost vreodată amănți, dar Deverel așa a crezut dintotdeauna. Credea că era fiul lui Sir Matthew. Acum începi să înțelegi?

- Încep să văd o oarecare lumină.

- Iar cînd Sir Matthew s-a ocupat de educația și de pregătirea lui pentru a deveni doctor, a devenit convins de asta. S-a însurat cu mine, iar fiicei

noastre i s-a dat numele de Damaris, deoarece familia Rockwell a ales întotdeauna, pentru copiii lor, nume din Biblie. Dar își dorea un fiu. Dorea un fiu al său, la *Revels*. Așa că...

Se întoarse spre Damaris, care plîngea încet.

- Trebuie să-i spun toate astea, îi spuse ea cu blîndețe. E singura cale. Ar fi trebuit să-i fi spus mai demult. Dar știi cum ne-a fost întotdeauna frică de mînia lui!

- Continuați, vă rog! am implorat-o.

- După ce am pierdut cîteva sarcini, am fost avertizată că nu ar fi bine să mai încerc să fac copii... dar el își dorea un fiu. Am încercat din nou. N-a fost un fiu. Copilul s-a născut mort, iar eu... ei bine, de atunci sînt invalidă. Imaginează-ți cît mă urăște! Nici măcar nu-i pot dărui un fiu. Cred că ar fi scăpat de mine dacă n-ar fi fost Damaris.

Își întinse mîna, mîngîindu-i părul fiicei sale.

- Vezi tu, continuă ea, nu știe dacă nu cumva Damaris l-ar trăda, dacă ar încerca să mă distrugă.

Se întoarse spre Damaris.

- Vezi, draga mea, într-un fel, e în mîinile noastre.

Apoi a continuat către mine:

- Asta s-a întîmplat acum patru ani, cînd am încercat cît am putut să-i dăruiesc un fiu. Nici înainte de asta nu eram prea puternică, dar eram în stare să iau parte la viața comunității. Am jucat un rol la carnaval... e adevărat, doar un rol de călugăr. Încă mai aveam sutana... pînă acum cîteva luni.

Mi-am ținut răsufarea, zicînd:

- Deci e a dumneavoastră sutana aceea?

- Da, a fost a mea. O păstrasem. Sînt puțin cam sentimentală față de astfel de lucruri. Era, pentru mine, o amintire din zilele în care nu eram o invalidă.

- Damaris l-a ajutat, am zis, acuzator. A jurat că nu a văzut nimic.

- N-am avut încotro, a șoptit Damaris, cu un suspin în voce. Mi-a spus ce să fac. Noi întotdeauna l-am ascultat. Nu îndrăzneau să facem altfel. Trebuia să te duc la ruine...nu foarte repede... ca să aibă timp să ajungă acolo înaintea noastră. Iar apoi, după ce apărea, trebuia să pretind că nu am văzut nimic. Există o cale de acces în casă, dinspre ruine. A descoperit-o cînd era copil. Așa ți-a apărut în față, chiar și în casă.

Evenimentele începuseră să se lege, știind acum faptele cele mai importante. Vedeam cu cîtă dibăcie potrivise totul. Mă simțeam plină de o exaltare sălbatică, motivul fiind faptul că dorința pusă la fîntîna Knaresborough se îndeplinise. Nu era Simon.

- De ce... de ce? am întrebat.

- Era hotărît că, într-o zi, să locuiască la *Revels*. Ca băiat sărman, privise musafirii venind și plecînd, picnicurile ținute vara, partidele de patinaj organizate iarna, admirase, prin fereastră, balurile. Era obsedat de *Revels*, convins fiind că era fiul lui Sir Matthew și, de aceea, că aparținea acelui loc. Era hotărît să ajungă acolo, într-o zi, iar calea era prin Damaris. Trebuia să se mărite cu Luke.

- Dar cum putea fi sigur de asta?

- Fiica mea este de o frumusețe rară. Nu cred că Luke nu e conștient de asta. Au fost tot timpul împinși unul spre celălalt. Se poate să fi găsit o cale

de a putea insista asupra acestei căsătorii. Știa să afle secretele oamenilor și să le folosească, dacă-i convenea. O fi descoperit ceva ce poate Sir Matthew nu dorea să se știe... sau, poate, doamna Grantley. Căsătoria ar fi avut loc. Nu-și făcea mari griji în privința lui Gabriel. Gabriel avea o constituție firavă; chiar el i-a diagnosticat inima slabă - aceeași problemă pe care o avusese și mama lui. Poate inima lui Gabriel era foarte sănătoasă; poate pregătea sfârșitul lui Gabriel... Nu știi chiar tot. Dar când Gabriel s-a căsătorit cu tine, tu ai devenit o amenințare. I-a fost frică exact de ceea ce s-a întâmplat - să nu cumva să rămii însărcinată. Era decis ca Gabriel să moară iar tu, pe vremea aceea, nu aveai prea mare importanță. Așa că Gabriel... a murit!

- Nu e greu să-mi imaginez cum a murit, am zis cu înverșunare.

Oare îl ademenise pe Gabriel pe balcon, sau se dusese singur acolo, așa cum obișnuia? Friday nu mai era, ca să-l avertizeze asupra sinistrei prezențe. Iar apoi, în timp ce stătea acolo, o mișcare furișă din spate, o mână pusă peste gură și corpul ridicat și rostogolit peste balcon. Sinuciderea era un verdict firesc.

- Pierdem timpul, mi-a zis. Crede-mă, nu pot face nimic mai mult pentru tine. Te-am ajutat cât am putut. Du-te cât mai repede la vechea ta locuință. Acolo vei fi în siguranță.

- Știi că mai plănuiește ceva?

- Știu asta. E furios. Nu ne face confidențe, dar sînt anumite lucruri de care nu se poate să nu ne dăm seama. S-a întîmplat ceva ce l-a înfuriat.

Știam ce se întîmplase. Descoperise lipsa sutanei. Plănuia o acțiune imediată împotriva mea. M-am gîndit la întîlnirea cu el din galeria menestrelilor, în noaptea de Crăciun și mă întrebam ce s-ar fi întîmplat dacă Damaris și Simon n-ar fi fost în hol.

Am văzut că erau agitate. Știam că trebuia să acționez repede. Nu-mi dădeam seama ce-mi putea face acum, avînd atîtea dovezi împotriva lui, dar nu mă îndoiam că avea o minte diabolică.

- Du-te imediat, mă rugă soția lui. Nu mai aștepta. Ar putea să se întoarcă din clipă în clipă. Dacă te-ar găsi... dacă ar ști ce ți-am spus...

- Da, am să plec imediat. Cum pot să vă mulțumesc pentru că mi-ați spus toate astea? Îmi dau seama ce trebuie să fi însemnat pentru voi.

- Nu mai pierde timpul cu mulțumiri. Te rog, du-te și ai grijă să *nu te vadă* ieșind din casa asta.

Am plecat și, în timp ce treceam printre pini, îndreptîndu-mă spre poartă, încercam să mă hotărăsc ce aveam de făcut.

N-aveam de gînd să plec la *Glen House*. Aveam să mă duc la *Kelly Grange*. Dar înainte trebuia să merg la *Revels*, hotărîtă fiind să iau sutana cu mine. N-aveam de gînd să mai permit cuiva să mă acuze de halucinații.

Tot drumul spre *Revels* am fost într-o stare de extremă agitație. Eram sigură că ceea ce mi se povestise era adevărat. Cum puteam să mă îndoiesc

de acea femeie bolnavă? Frica ei era reală. Iar acum, cunoscîndu-mi dușmanul, era ușor de înțeles cum de putuse acționa în acest mod.

M-am gîndit la modul cum a început totul, la prima întîmplare, cînd Friday ne-a avertizat de existența unui intrus, cerînd cu insistență să fie lăsat să iasă pe coridor. A doua zi, cînd Friday a lipsit tot timpul iar eu am plecat să-l caut rătăcindu-mă, Simon m-a adus acasă, unde l-am întîlnit pe Deverel Smith. Ar fi putut să-l audă pe Gabriel spunînd că va cere să-mi fie adus lapte în cameră. Ar fi putut s-o vadă pe servitoare aducînd laptele, să-i explice că eram necăjită de pierderea cîinelui și să pună un sedativ în lapte. O astfel de posibilitate nu-mi trecuse prin minte. În acea tragică dimineață nici unul dintre noi nu s-a gîndit decît la moartea lui Gabriel. Dar acesta ar fi putut fi motivul pentru care am adormit atît de repede și de profund. Și, în plus, ce simplu era pentru el să se strecoare în casă și să iasă! Să tragă perdelele în jurul patului meu, să ia vasul de încălzit și să-mi pună pelerina peste balcon. Putea pătrunde prin intrarea secretă și, dacă ar fi fost văzut pe scări, în hol, ar fi avut întotdeauna un răspuns plauzibil. Era îngrijorat pentru Sir Matthew... sau Sarah... iar mai tîrziu pentru mine, așa că trecuse să se asigure că totul era în regulă.

Iar Simon? Trebuia să privesc adevărul în față. Bănuiam că Damaris accepta cu repulsie hotărîrea tatălui său de a se mărita cu Luke; iar ceea ce inițial considerasem o afecțiune între ea și Luke, era doar dorința lui Damaris de a-i face pe plac tatălui său de care-i era frică și interesul firesc al lui Luke pentru o

fată frumoasă. Dar cu Simon ar putea fi altfel și nu credeam că vreo femeie ar putea fi total indiferentă la farmecul viril al lui Simon Redvers. Nici măcar eu nu eram - eu, persoana rațională, cu picioarele pe pământ, cum mă consideram a fi.

Trebuia să nu mă mai gîndesc la Simon. Dar Hagar îmi era prietenă. Mă puteam bizui pe ea. Așa că aveam să merg la *Revels*, să iau sûtana de călugăr din dulap și apoi să plec la *Kelly Grange*. Aveam să-i cer lui Mary-Jane să-mi împacheteze cîteva lucruri pe care să mi le aducă mai tîrziu cu trăsura. Eu aveam să merg pe jos, pentru ca nimeni altcineva, în afară de Mary-Jane, să nu-și dea seama că părăsisem casa.

Acestea îmi erau planurile cînd am ajuns la *Revels*.

Am sunat clopoțelul și Mary-Jane a venit în camera mea.

- Mary-Jane, plec chiar acum la *Kelly Grange*. Împachetează-mi cîteva lucruri de care voi avea nevoie. O să trimit după tine și după lucruri. Acum trebuie să plec imediat.

- Da, doamnă, a zis Mary-Jane, cu ochii larg deschiși de surpriză.

- S-a întîmplat ceva, i-am spus eu. N-arn timp să-ți explic acum. Dar voi părăsi imediat această casă.

În timp ce vorbeam, am auzit sunetul unor roți de trăsură și m-am dus spre fereastră. L-am văzut coborînd pe doctorul Smith și, dat fiind că pentru mine nu mai însemna doctorul plin de bunăvoință, am început să tremur.

- Trebuie să plec imediat, am zis.

Am ieșit repede din cameră, lăsînd în urma mea o Mary-Jane uimită, privind fix după mine. Mi-am continuat drumul pe coridor, în jos, pe primul șir de trepte, apoi am auzit vocea doctorului. Vorbea cu Ruth.

- Ea e acasă?

- Da, am văzut-o întrînd cu cîteva minute în urmă.

- Asta e bine. Mă duc s-o iau chiar acum.

- Dar dacă ea...?

- Nu va ști nimic pînă nu va fi acolo, în siguranță.

Inima începu să-mi bată puternic. M-am strecurat iute în galeria menestrelilor, gîndindu-mă să mă ascund cît timp se îndrepta spre camera mea, apoi să fug din casă, spre *Kelly Grange*.

Ruth rămăsese în hol și mă întrebam cum să trec pe lîngă ea. I-ar fi spus, oare, doctorului, că fugisem afară? Dacă da, cît timp i-ar fi luat să mă ajungă?

Am închis fără zgomot ușa galeriei. Brusc, mi-am amintit de dulap. Dacă aș fi putut ieși prin tunelul secret, nu m-ar mai fi putut prinde.

Dar chiar în timp ce mă îndreptam spre dulap, cu corpul aplecat pentru a nu fi văzută dinspre balcon, ușa galerie se deschise și el intră.

- Bună ziua, Catherine.

Zîmbea cu acel zîmbet plin de bunăvoință care cîndva mă indusese în eroare. Pentru o clipă n-am putut scoate o vorbă. Îmi pierise vocea.

- Am venit să te văd și, în timp ce urcam scările, te-am zărit întrînd aici.

- Bună dimineața, am zis, cu o voce ce suna mai calm decît m-aș fi așteptat.

A intrat în galerie, închizînd ușa. Aruncînd o privire peste balcon, am văzut-o pe Ruth jos, în hol.

- E o dimineață frumoasă, continuă el. Aș fi vrut să mă însoțești într-o scurtă plimbare cu trăsura.

- Mulțumesc. Tocmai ieșeam să mă plimb pe jos.

- Dar de-abia ai intrat în casă.

- Cu toate acestea, tocmai eram pe cale de a ieși din nou.

Își înălță un deget și era ceva atît de sinistru în acest gest glumeț, încît am simțit cum mă trec fiorii. !

- Te plimbi prea mult pe jos și știi că nu pot permite așa ceva.

- Sînt perfect sănătoasă, am răspuns. Jessie Dankwait este foarte mulțumită de mine.

- Moașă! zise el, disprețuitor. Ți-ar face bine o plimbare cu trăsura.

- Mulțumesc, dar nu vreau să merg.

Se îndreptă spre mine, apucîndu-mă de încheietura mîinii; mă ținea cu blîndețe dar, totuși, ferm.

- Astăzi voi insista, pentru că ești palidă.

- Nu, doctore Smith. Nu vreau să merg la plimbare cu trăsura.

- Dar, draga mea Catherine, vei veni cu mine.

Fața îi era foarte aproape de a mea, iar blîndețea lui părea mai cumplită decît violența.

Am încercat să trec pe lîngă el, dar m-a prins, apucîndu-mă ferm. A luat sutana din mîna mea, aruncînd-o pe podea.

- Dă-mi înapoi ce mi-ai luat și dă-mi drumul imediat!

- Draga mea, dă-mi voie să fac ce știu că e mai bine pentru tine.

Am intrat brusc în panică. Am strigat:

- Ruth! Ruth! Ajută-mă!

Am văzut-o urcînd scările și i-am mulțumit lui Dumnezeu ce ea era prin preajmă.

A deschis ușa galeriei menestrelilor; el mă ținea încă de mîină, atît de ferm încît nu mă puteam elibera.

- Mi-e frică că ne va crea probleme, i-a spus el lui Ruth.

- Catherine, trebuie să-l ascuți pe doctor. Știe ce e mai bine pentru tine, a zis Ruth.

- Știe ce e mai bine! Uită-te la sutana asta! *Ei* e cel ce mi-a jucat toate acele feste.

- Mi-e teamă că a avansat mai mult decît am crezut, a zis doctorul. Cred că ne va face necazuri. În astfel de cazuri, e o greșeală să amîni prea mult. În experiența mea, am întîlnit deseori astfel de cazuri.

- Ce plan diabolic ai acum în minte? l-am întrebat.

- E mânia persecuției, murmură doctorul către Ruth. Ei cred că luptă singuri împotriva lumii întregi.

Se întoarse spre mine:

- Catherine, draga mea Catherine, trebuie să ai încredere în mine. N-am fost întotdeauna prietenul tău?

Am izbucnit în rîs, dar era un hohot care mă alarma. Acum eram într-adevăr speriată, începînd să văd limpede ceea ce plănuia în privința mea. Ruth fie îl credea, fie se prefăcea că-l crede, iar eu eram singură cu ei... și fără prieteni. Știussem adevărul, dar

fusesem o proastă. Nu spuseseș nimănui ceea ce descoperisem. Încă aș fi putut s-o fac... Dar cui puteam spune... celor doi, ce plănuiau să mă distrugă? Căci Ruth, chiar dacă nu-i era chiar complice, nu-mi era prietenă.

- Ascultă, i-am zis. Știi prea multe. Tu ai decis, doctore Smith, să nu se nască niciodată copilul meu. Tu l-ai ucis pe Gabriel și erai hotărît să ucizi pe oricine ar fi stat în calea moștenirii *Revels*-ului de către Luke.

- Vezi ce avansată este boala? zise el cu tristețe.

- Am găsit sutana și știi că-ți imaginezi că aparții acestui loc. Știi tot. Să nu crezi că mă mai poți păcăli!

M-a prins ferm în brațe. Am simțit un iz de ceva ce ar fi putut fi cloroform, în timp ce îmi presa un tampon pe gură. Apoi totul începu să se învîrtă în jurul meu și i-am auzit vocea slabă, de parcă venea de foarte departe.

- Speram să evit așa ceva. E singura cale, dacă devin turbulenți.

Apoi m-am scufundat în beznă.

Am auzit deseori spunîndu-se că forța minții întrece forța fizică. Cred că este adevărat. Minteaa îi comanda trupului meu să respingă cioroformul încă de cînd era apăsât peste gura mea. Evident, nu ar fi fost posibil; ar fi însemnat să cer prea mult dar, chiar după ce începuse să aibă efect asupra corpului meu, mintea continua să se împotrivească. Trebuia să nu

mă scufund în inconștiență. Știam că, dacă aveam să o fac, aveam să mă trezesc ca prizonieră și toate dovezile pe care le adunasem ar fi fost distruse, protestele mele fiind considerate ca aberații ale unei minți bolnave.

Deci, chiar în timp ce corpul meu ceda, mintea continua să lupte. Așa se întâmpla că eram pe jumătate conștientă de faptul că stăteam alături de doctor în trăsura ce se hurducaia. Îmi adunam toată puterea de voință pentru a lupta împotriva cumplitei somnolențe ce mă trăgea spre deplina uitare. Mi-am dat seama că mă ducea la *Worstwhistle*.

Eram singuri în cupeul lui, iar vizitiul n-ar fi putut auzi ceea ce se vorbea. Zdruncinăturile îmi erau de ajutor, iar zgomotul copitelor părea să spună: "Osînda ta e aproape. Luptă! Luptă cu toate forțele. Încă mai este timp căci, odată intrată în acea clădire mohorîtă, nu va mai fi așa de simplu să ieși".

N-aveam să intru. N-aveam să las pe nimeni să poată spune copilului meu că, odată, mama lui a fost internată la *Worstwhistle*.

- N-ar trebui să te lupti, Catherine, zise doctorul, cu blîndețe.

Am încercat să vorbesc, dar efectul medicamentului mă împiedica.

- Închide ochii, șopti el. Te îndoiești că voi avea grijă de tine? N-ai de ce să te temi. O să vin în fiecare zi să te văd. O să fiu acolo cînd se va naște copilul...

Mintea mea spunea: "Ești un diavol". Dar cuvintele nu ieșeau. Eram înfricoșată de cumplita

amețeală ce mă cuprindea și care nu mă lăsa să lupt pentru viitorul meu și al copilului meu.

În subconștient știam că acesta fusese în permanență planul lui, să mă ducă la Worstwhistle înainte de a naște, să mă asiste acolo la naștere și să se asigure, în cazul în care ar fi fost băiat, că nu va trăi.

Dacă aveam să nasc o fată sau un copil mort, atunci n-aș mai fi prezentat interes pentru el, deoarece n-aș mai fi fost o amenințare pentru moștenirea de către Luke a Revels--ului și pentru căsătoria acestuia cu Damaris.

Dar oricît luptam, nu reușeam decît să rămîn în această stare de semiconștientă. Îmi păstram forțele pentru momentul în care roțile trăsorii aveau să se opreasă, iar el avea să cheme în ajutor alți bărbați pentru a duce încă o victimă turbulentă în acea închisoare mohorîtă.

Trăsura se opri. Ajunseserăm. Mi-era greață, eram amețită și doar parțial conștientă.

- Vai, draga mea Catherine, zise el înconjurîndu-mă cu brațul; și din nou atingerea lui blîndă mi se păru mai dureroasă decît orice lovitură. Nu te simți bine! Dar nu-i nimic. Este sfîrșitul călătoriei. Acum îți vei găsi liniștea. Fără fantezii... fără vedenii. Aici o să fii sub îngrijire.

- Ascultă..., am început, vorbind tărăgănat. Eu... eu nu intru acolo.

Zîmbea.

- Lasă asta în seama mea, murmură el.

Se auzi zgomotul unor pași grăbiți și un bărbat apărură lângă mine. Am simțit cum mă apucă de braț. Le-am auzit vocile.

- Asta știe unde e dusă...

Apoi vocea doctorului.

- Are unele momente de luciditate, uneori. Păcat.

Am încercat să țip, dar n-am reușit. Nu mă puteam ține pe picioare. Eram tîrîtă spre clădire.

Am văzut cum se deschide larg poarta masivă de fier, apoi portalul pe care era scris numele - nume ce, probabil, a însemnat teroare pentru mii de suflete.

- Nu..., am bolborosit.

Dar erau atît de mulți, iar eu eram atît de slăbită!

Am auzit zgomotul unor copite. Apoi doctorul a zis cu asprime:

- Repede! Duceți pacienta înăuntru.

În vocea lui era o notă de teamă ce luase locul siguranței blînde de dinainte.

Apoi, întreaga mea ființă păru să revină la viață și mi-am dat seama că ceea ce făcuse ca sîngele să îmi curgă din nou prin vene, era speranța.

O voce pe care o știam bine, o voce pe care o iubeam, striga:

- Ce naiba înseamnă asta?!

Era acolo - bărbatul pe care nu reușisem să mi-l scot din minte, oricît încercasem - croindu-și drum către mine; și am știut că venise ca un cavaler al altor timpuri, pentru a mă salva din mîna dușmanilor.

- Simon! am hohotit și, în timp ce mă prăbușeam, am simțit cum mă prinde în brațe.

Atunci am încetat să mai lupt împotriva moleșelii și am acceptat întunericul. Nu mai eram singură. Simon venise să ducă această bătălie în locul meu.

capitolul 8

Așa că, în acea zi, n-am intrat la Worstwhistle. Simon era acolo pentru a împiedica acest lucru. Mary-Jane plecase în fugă de acasă, în timp ce eu mă zbăteam în galeria menestrelilor. S-a dus la *Kelly Grange* și a povestit ceea ce s-a întâmplat. Îl auzise pe doctor spunînd că o să mă ia de acolo și știa destule pentru a ghici unde vroia să mă ducă.

Simon s-a îndreptat direct spre Worstwhistle și, deși nu fusesem capabilă să văd cum se luptase pentru libertatea mea, știam că o făcuse.

L-a înfruntat pe doctorul Deverel Smith și l-a acuzat pe loc de uciderea lui Gabriel. L-a amenințat pe director cu pierderea slujbei, dacă îndrăznea să mă interneze doar bazîndu-se pe cuvîntul doctorului Smith. Îmi puteam imagina tăria cu care luptase pentru libertatea mea și pentru viața copilului meu.

Evident, a cîștigat. Simon trebuia întotdeauna să cîștige. Era invincibil cînd era hotărît să obțină ceea ce dorea. Am învățat în timp acest lucru și nici nu aș fi dorit să fie altfel.

M-am întrebat deseori ce a gîndit doctorul Smith stînd acolo și văzînd cum planul lui bine pus la punct a fost zădărnicit în ultima clipă. Deoarece, odată ce aș fi fost acceptată la Worstwhistle ca pacientă - pentru care el certifica a fi dezechilibrată mintal - nu

ar fi fost simplu de dovedit că nu suferisem de nebunie, nici măcar temporară.

Dar a apărut Simon. M-a dus la *Kelly Grange*, unde mă aștepta Hagar și am rămas acolo pînă s-a născut copilul. A fost o naștere prematură - ceea ce nici măcar nu era de mirare - dar fiul lui Gabriel a recuperat repede, devenind un băiețel viguros. Îl iubeam la nebunie - Hagar și cu mine. Cred că și Simon, dar el era hotărît să facă din băiat un adevărat bărbat și rareori își exterioriza latura sensibilă a sentimentelor sale. Nu mă deranja, deoarece doream ca Gabriel să fie genul de băiat care să aprecieze faptul că era tratat ca un bărbat și nu ca un copil. Doream ca fiul meu să fie un om cu tărie de caracter.

Dar s-au întîmplat și alte evenimente înainte de nașterea lui Gabriel.

Deseori mă gîndesc la Deverel Smith, la încrederea lui în el însuși și sînt sigură că se considera un fel de zeu, mai puternic decît orice alt bărbat, mai inteligent și mai viclean. Credea că nu putea fi învins. Purta o ranchiună vieții și era hotărît să-și ofere satisfacția victoriei. Se credea a fi fiul lui Sir Matthew și era decis ca nimeni să nu-i stea în calea moștenirii. Probabil raționa că, deși Gabriel era fiul legitim, el era însă fiul mai mare; așa că l-a înlăturat pe Gabriel!

N-am aflat niciodată exact cum s-a întîmplat; va rămîne un mister dacă Gabriel a fost ademenit în balcon sau s-a dus acolo de bună voie și a fost luat prin surprindere. Dar este cert că doctorul l-a ucis pe Gabriel pentru a lăsa cale liberă lui Luke, iar cînd

Luke s-ar fi căsătorit cu Damaris, el, Deverel Smith, ar fi venit să locuiască la *Revels*. În felul lui subtil, sinistru, ar fi devenit stăpîn la *Revels*, pentru că sigur ar fi descoperit slăbiciunile celorlalți și ar fi folosit un șantaj subtil pentru a-i domina.

Asta era fericirea lui - să domine. Mult mai tîrziu, Ruth mi-a spus că doctorul aflate despre o relație în care ea se implicase. După moartea soțului ei, ea avusese o legătură de dragoste care ar fi iscat un scandal imens, dacă ar fi devenit de notorietate publică. El nu i-a spus niciodată: "Dacă nu mă ajuți, am să divulg acest secret". Dar a insinuat că era la curent cu acest fapt și, în schimbul tăcerii lui, aștepta sprijin și manifestări de prietenie din partea ei. În mod subtil, o forțase să fie de partea lui, iar ea pusese permanent în scenă o primire călduroasă a doctorului la *Revels*, lăudîndu-i calitățile ori de cîte ori avea ocazia.

Poate că Deverel Smith îl avea la mîină în vreun fel chiar și pe Sir Matthew. În orice caz, nu-și făcea nici un fel de probleme privitor la sprijinul lui Sir Matthew și al lui Ruth legat de căsătoria dintre Luke și Damaris.

M-am întrebat deseori ce s-ar fi întîmplat în acel cămin dacă n-ar fi fost Simon. Eu aș fi fost îndepărtată din cale și nici acum nu-mi pot imagina care mi-ar fi fost viitorul. Dar mi-l imaginam pe Deverel Smith stăpîn la *Revels*... dominîndu-i blînd, dar cu răutate, pe toți.

Dar nu a fost să fie așa. Și cum putea îndura năruirea întregului său plan... datorită unui singur bărbat?

Cît trebuie să-l fi urît pe Simon! Dar Simon putea răspunde urii cu ură. El n-ar fi avut milă și Deverel Smith o știa. Cînd Simon l-a înfruntat la porțile azilului Worstwhistle, probabil că a realizat că, în fine, înfrunta un adversar mai puternic.

Așa că a murit la fel cum a și trăit - dramatic. În timpul ce s-a scurs de cînd Simon a cerut o trăsură pentru a mă duce la *Kelly Grange* și pînă ce aceasta i-a fost adusă și totul era gata pentru a pleca spre *Kelly Grange*, Deverel Smith era deja demult plecat înapoi, la *Revels*.

A intrat în casă, îndreptîndu-se direct spre turnul din aripa de est, spre acel balcon ce era singurul din care nu căzuse nici un membru al familiei Rockwell. S-a aruncat cu un ultim gest de sfidare, ca și cum, făcînd asta, dovedea lumii întregi ceea ce dintotdeauna dorise să-și dovedească lui însuși: că făcea parte din familie, iar *Kirkland Revels* însemna pentru el ceea ce însemna pentru oricare alt membru al familiei ce se născuse și trăise acolo.

Ar mai fi foarte puține de spus.

Doamna Smith, a cărei sănătate s-a îmbunătățit după moartea soțului ei, a plecat împreună cu Damaris. Am aflat mai tîrziu că Damaris a făcut o căsătorie strălucită la Londra.

Luke a plecat la Oxford, unde a făcut multe datorii și a intrat în niște încurcături cu o femeie. Asta făcea parte din etapa de maturizare, cum spunea Sir Matthew, care trecuse și el prin așa ceva.

Și Ruth s-a schimbat. A devenit mai prietenoasă față de mine și, chiar dacă n-aveam să fim niciodată prietene bune, era plină de remușcări că-i făcuse jocul doctorului, chiar dacă nu cunoscuse adevăratele lui motive.

Sarah a rămas - ca întotdeauna - buna mea prietenă. Bucuroasă, m-a anunțat că și-a terminat tapiseria. Eram și eu prezentă în desen, alături de Gabriel și de Friday, dar în propria mea cameră de la *Kirkland Revels*, nu în celulă. Dorise să mă avertizeze, știind că eram în pericol iminent, fără însă să realizeze că doctorul și călugărul erau una și aceeași persoană, iar asta a nedumerit-o complet. Ce fericită era acum, că trecuse primejdia! Era la fel de nerăbdătoare să se nască copilul, ca și mine.

A fost o zi minunată când s-a născut Gabriel și s-a știut că aveam să-mi revin după efort, care a fost chinuitor după aceste luni de grele încercări. Îmi amintesc cum stăteam întinsă, ținând copilul în brațe, cu acea minunată senzație de moleșală ce bănuiesc a fi cea mai de invidiat senzație pe care o poate simți o femeie. A venit multă lume să mă vadă; și apoi, deodată, a apărut Simon.

Îmi spusese deja că începuse să-l suspecteze pe doctor. Și tot el, după moartea lui Deverel Smith, a descoperit calea dinspre ruine, ce ducea în încăperea ascunsă. Fusesem foarte aproape de a o descoperi, împreună cu Mary-Jane, în acea dimineață de Crăciun. Dacă am fi dat la o parte pietrele în care dăduse cu piciorul Mary-Jane, am fi descoperit treptele ce duceau spre încăperea unde găsisese sutana. Am aflat că pasajul ce lega *Kirkland*

Revels de mănăstire fusese construit odată cu casa. Ținând cont de stările de urgență ce se puteau ivi așa de ușor, construirea unei ascunzători în apropierea casei era o idee excelentă.

De-abia după câțiva ani, explorînd tunelele, am descoperit o nișă ascunsă de o grămadă de pietre și, îndepărtîndu-le, am găsit mormîntul lui Friday. Am bănuțit atunci că Deverel Smith îl otrăvisese și-l îngropase în acel loc. Nu mai era decît scheletul.

Simon ajunsese la concluzia că scopul doctorului era să provoace nașterea unui copil mort, astfel încît moștenirea să-i revină lui Luke, care să se însoare cu Damaris.

- Din acest motiv mi-am îndreptat atenția spre Damaris, mi-a explicat el. Știam că nu era atît de interesată de Luke pe cît pretindea a fi și doream să văd reacția tatălui ei dacã altcineva ar fi început să-i facă curte.

- Pare a fi un motiv la fel de bun ca și celălalt.

- Care celălalt?

- Acela că ea este una dintre cele mai atrăgătoare femei pe care le-am văzut vreodată.

A zîmbit auzind vorbele mele ce au părut să-i facă plăcere. Iar acum, cunoscîndu-l bine, îmi dau seama că gelozia mea îl încînta mai mult decît farmecul lui Damaris.

Iar în timp ce-mi privea fiul, i-am observat pe față regretul și l-am întrebat:

- Ce s-a întîmplat, Simon?

- E un băiețel grozav, dar un lucru nu e în regulă cu el.

- Ce anume, Simon?

- Ar fi trebuit să fie al meu.

Era o cerere în căsătorie și, din acest motiv, stînd întinsă în pat, cu copilul în brațe, am trăit cea mai fericită clipă din toată viața mea de pînă atunci.

Am făcut planuri toată primăvara și toată vara. Dat fiind că fiul meu, Gabriel, avea să fie, într-o zi, stăpîn la *Kirkland Revels*, trebuia să fie crescut atît la *Revels*, cît și la *Kelly Grange*, ceea ce însemna o oarecare unire a celor două domenii.

Unchiul Dick a venit acasă și era minunat să ne bucurăm de strînsa relație de rudenie dintre noi. Dar, de Crăciunul următor, cînd m-am măritat cu Simon, în timp ce tatăl meu mă conducea spre altar, m-am gîndit că era sfîrșitul începutului noilor relații dintre noi. M-am întrebat apoi ce avea să ne aducă viitorul - mie și lui Simon - și dacă aveam să reușim să trecem peste furtunile ce, în mod sigur, aveau să apară între două personalități ca ale noastre. Poate viața n-avea să fie mereu calmă între noi. Eram amîndoi încăpățînați și nici unul nu eram învățați să cedăm.

Dar m-am înviorat cînd am ieșit din biserică, în lumina strălucitoare a soarelui de Crăciun. Știam că nu avea de ce să-mi fie frică pentru că ne iubeam, iar dragostea e cea care spulberă orice teamă.

□ □ □